

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kinley
MacGregor

ACININ
EFENDİSİ

©psilon®

ACININ EFENDİSİ

Aşkın Leydisi...

Güzel ve barışçıl Rowena, Blackmoor Kontu Stryder'in bir şövalye olduğunu bildiğinden ondan uzak durmaya çalışır. Ama bu güçlü adamın gözlerinde, daha evvel hiçbir savaşçıda olmayan bir şey görür: sevmeye ve sevilme ihtiyacı. Ancak Stryder'in dünyasına girmek, uğruna yaşadığı her prensibe aykırıdır.

Savaş Adamı...

Doğruluk için savaşmaya yemin etmiş olan Stryder, asla bir evin rahatını ve sıcaklığını arzulamaz... Ta ki Rowena'nın güzel yüzünü görene kadar. Sivri dilli genç kadın onu gafil avlasa da Stryder'in bir yemini vardır ve ne olursa olsun, cesur kalbi arzularına boyun eğmeyecektir!

ISBN 978-605-173-427-9

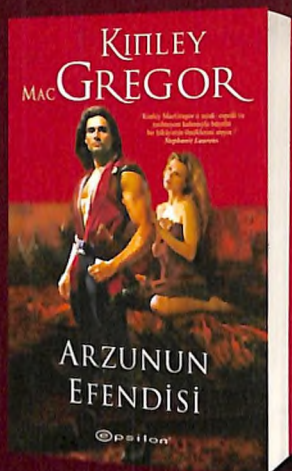
9 786051 734279

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

₺29

f t i /epsilyayinevi

Asıl adı Sherrilyn Kenyon olan ABD'li yazar, tarihi aşk türünde yazdığı kitaplarını Kinley MacGregor adıyla yayımlamaktadır. New York Times, Publishers Weekly ve USA Today kitap listelerinde romanlarıyla pek çok kez yer almıştır. Kitapları 100'den fazla ülkede 30 milyondan fazla satmıştır.

ACININ EFENDİSİ

ACININ EFENDİSİ

Orijinal Adı: A Dark Champion
Yazan: Kinly MacGregor
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Berker Akcam
Editör: Eren Abaka
Düzeltili: Fahrettin Levent
Kapak Görseli: Fotolia.com

1. Baskı: Mayıs 2018

ISBN: 978-605-173-427-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2004 Sherrilyn Kenyon

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No:28640
Tel:(0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ACININ EFENDİSİ

Kinly MacGregor

Çeviri
Berker Akcam

Verdikleri destek için bütün okurlarıma sonsuz teşekkürler. Beni her gün arayan, güldüren, birlikte tüm sorunların üstesinden gelebileceğimizi hatırlatan ve kitaplarımın basılmasını sabırla bekleyen kadın-erkek tüm takipçilerime sonsuz teşekkürler.

Aileme, özellikle, hayatta en önemli şeyin aşk olduğunu unutmama asla izin vermeyen kocama teşekkür ederim.

Her konuda beni destekleyen dostlarım Janet, Brynna, ho, Kim, Rebecca, May ve Nancy'ye bütün kalbimle teşekkür ederim.

Her şeyden önce, ailem ve arkadaşlarım arasında artık bizimle olmayanlara da şükranlarımı sunarım. Sizleri çok özliyorum.

Güneş hep üzerinizde parasın. Yeniden buluşuncaya kadar hepinizi sevgiyle kucaklıyorum.

ÖNSÖZ

Arkadaşlar ve yolcular, yanıma gelin oturun biraz, pek az kişinin bildiği bir hikâye anlatacağım size.

Bu hikâye dostluk ve şeref hakkında. Cesaret ve asalet hakkında. Güç ve sadakat hakkında. Bu hikâye, cehennem ateşlerinden kol kola, sırt sırta, yalnızca aralarındaki şeref sözüne güvenerek yürüyüp erkek olmuş iki oğlan çocuğunu anlatıyor.

Hepimiz kurtulacağız.

Hepimiz eve döneceğiz.

Sonsuza kadar süreceğiz kardeşliğimiz.

Derler ki, çeliğin en güçlüsü şeytanın ateşinden geçmiş olandır. Ben bizzat tanık oldum buna, çünkü ben de onlardan biriydim. Çoğu kişi tarafından Kutsal Topraklar olarak bilinen yerde düşman tarafından esir alınmıştık ve rehin olarak tutuluyorduk. İşte o inanılmaz adamları burada tanıdım.

Benim bulunduğum hücrede elli kişiydik. Soğuktan kasılmış, yorgun, ölesiye dayak yemiş ve tükenmiştik. Ama yenilmemiştik. Hayır, bu adamlar asla yenilmezdi.

Bu dünyada doğmuş hiç kimse onları yenemezdi.

Başta onları genç adamlar olarak tanımış olsam da artık yaşlı dilenciler kadar perişan ve bitkinlerdi. Yüzlerinde açlık ve dehşetin oluşturduğu derin çizgiler vardı. Giysileri parçalanmış, paçavraya dönmüştü. Bedenlerindeki eski yeni tüm yaralardan kan sızıyordu. Yine de, beni bugün bile şaşırtan bir azimle savaşımaya devam ediyorlardı.

Bu elli kişinin içinden beşi liderlerimiz olarak sivrilmişlerdi. Hayalet gardiyanlarımızın arasına büyük bir gizlilik ve cesaretle karışmayı başarmıştı. İskoçyalı diğerleri cezalandırılmasın diye kendini feda etmişti. Dulbırakan hepimizi korumuş, kollamış ve kaçış planımızı yapmıştı. Sihirbaz ne yapıp eder, ihtiyaçlarımızı bulur getirirdi. Ve Rahip sarsılmaz inancıyla hepimize sürekli -iğrenç bir kafeste hayvanlar gibi yaşasak da- hâlâ birer insan olduğumuzu hatırlatırdı.

Biz onlara kendi aramızda Yenilmezler diyardık. Her gün, düşmanların bütün çabalarına karşın, moralimizi ve umutlarımızı yüksek tutmaya çalışırlardı. Onlar olmasaydı asla eve dönemezdik.

Şimdi ölmüş olurduk.

Hepimiz.

Bu hikâye onların anısına yazıldı.

Dulbırakan.

Yoldaşlar tarafından Dulbırakan olarak adlandırılan bu adamla, hapse girdiğim ilk gün tanıştım. Yüzü yediği dayaklardan öyle şekilsiz bir hal almıştı ki korkunç bir canavarı andırıyordu. Yine de beni en çok etkileyen şey gözleri olmuştu.

Zeki ve keskinlerdi, sanki bakınca içimi görüyordu.

Bana yardım elini uzatıp buradaki herkesin istekleri dışında esir tutulduklarını ve nefes aldığı sürece beni koruyacağını söyledi.

Bu konuda ciddi idi.

Cehennemden kaçtığımız gece yedi adam firarımızı gizlemek için geride kalmışlardı.

Yenilmezler, Gölge ve Pagan.

Bizler hepimizi eve götürecek kayığa bindiğimizde, geride kalan ve kendilerini korumak için ellerinden başka silahları olmayan o yedi kişi, büyük bir yüreklilikle arkamızdan gelenlerle dövüştü. Bunca yıl sonra, şimdi bile, biz kaçarken onların ay ışığında şövalyeler gibi gardiyanlarla savaşmaları hâlâ gözümün önünde.

Hayalet, İskoçyalı, Dulbırakan, Sihirbaz, Rahip, Gölge ve Pagan. Bu adamlar zindandayken vaftiz edildikleri gerçek isimlerini kullanmayı reddetmişlerdi, çünkü bir lokma ekmek için hayvanlar gibi savaşmaya zorlanmışlardı.

Bu adamlar, birbirlerine yara izleri ve ettikleri yeminle bağlanmışlardı. Onları birbirine bağlayan başka bir şey de düşmanları tarafından sağ ellerine, bir canavar oldukları günleri hiç unutmazınlar diye vurulmuş o damgaydı.

Ancak kaçtığımız gece onlar kesinlikle hayvan değillerdi.

Adam ya da çocuk da değillerdi.

Onlar birer efsaneydiler.

Cesaretleri ve özverileri asla unutulmamalı.

Hayalet'in yani Ravenswood'lu Simon'ın hikâyesini 'Yaz Şövalyesi' isimli öykümde anlatmıştım.

Şimdi sıra ötekilerde.

Dulbırakan'ı dünyada herkes Blackmoor Kontu Lord

Stryder adıyla tanınmaktadır – pek çok sırrı olan güçlü birisidir. Hayatı boyunca savaşmış ve savaş alanları dışında bulunabilecek güzelliklerin ancak farkına varmaya başlamıştır.

Biliyorum, tıpkı diğerleri gibi esir alındığımdaki adımları merak ediyorsunuz. Ben de adımları diğerleri gibi, esir kaldığım süre boyunca hiç kullanmadım. Yoldaşlar bana da özel bir isim verdi. Şimdi vaftiz ismimi kullanmaktayım ama tanıdığım o kahramanları dünyaya anlatırken, sizler bana Öykücü diyebilirsiniz. Ben gezgin bir ozanım. Grubumuzu oluşturan insanların yaptıkları fedakârlıkları bütün dünyaya anlatırken, geçmişini yeniden yaşayarak huzur bulmak istiyorum.

Ve işte, Kılıç Yoldaşlığı'nın resmi hikâyesi başlıyor...

BÖLÜM 1

“Silah talimiymiş, bunu kıcıma anlatsınlar! Yetersiz budalaların talimi deseler daha doğru olur.” Blackmoor Kontu Lord Stryder eğitim alanından çadırına doğru yürürken söyleniyordu.

Eğitim alanında antrenman yaptığı bütün adamların arasında, daha önceki yarışmalarda yenmediği tek bir kişi bile yoktu. Aslında en iyisi kardeşi Kit’le çalışmaktı.

İnsanın karşısında düzgün bir rakip bulamaması ne kötü bir şeydi.

Ancak her yıl düzenlenen turnuvalarda kendisine meydan okuyabilecek dört adamı unutmamak lazımdı. Bu adamlar da onunla seyahat eden kendi şövalyeleri idi: Raven, Will, Swan ve Val. Ama günün bu saatinde, muhtemelen kendi aralarında oldukça utandırıcı geçen gecenin değerlendirmesini yapıyor olmalıydı.

Beşi de çok uzun zamandır evlerinden uzaktaydılar ve Stryder’ın adamlarının İngiliz saray halkının baştan çıkarıcılığına karşı koymaları mümkün değildi. Bu yüzden dört

şövalyesi de dün gecenin büyük bölümünü şarkı söyleyerek ve içki içerek geçirmişlerdi.

Ortadan ilk kaybolan Will olmuştu, akşam yemeğini ateşli ve zengin bir dulla birlikte yemişti. Yemekten sonra bir sürü bira içen Will, yanındaki hanımefendiyle birlikte gizlice büyük salondan ayrılmışlardı. İyice sarhoş olan Raven gece yarısından sonra salonda kendinden geçmişti, Stryder ve Swan onu güçlükle yatağına taşımışlardı. Swan arkadaşını yatağına yatırdıktan sonra, henüz bir saattir tanıdığı büyük aşkıyla buluşmaya gitmişti.

Ve Val...

Kral'ın birkaç adamıyla girdiği içme yarışından ayakta çıkabilmişti ama en az bir hafta başının ağrıyacağı kesindi.

Saat üç buçukta, Stryder arkadaşlarına iyi geceler dileyerek oradan ayrılmış ve yatmaya gitmişti. O zamandan beri de Val'i görmemişti.

Stryder bu sabah eğitimden önce kahvaltı etmeye gittiğinde büyük salon bomboştu ve adamlarının hiçbiri çadırlarında değildi.

Şimdiye kadar kalkmış ve hazırlanmış olmaları gerekirdi.

Ama bunu yapmadıkları gün gibi aşikârdı.

Stryder eğitim alanından ayrılırken birçok genç kadın çevresini sardı. Çeşitli yaş ve kilodaydılar. Hepsi aynı amaç için birleşmişlerdi.

Hepsi Blackmoor Kontesi olmayı arzuluyorlardı.

Ravenswood'lu Simon'ın yanında olup, cırtlak sesli kızların iltifatlar yağdırdığı, dikkatini çekmek için etraflarındakileri ittiği, hoplayıp zıpladığı bu ortamdan kurtulmasına yardım etmesini ne kadar isterdi.

Hatta kardeşi Kit'in bile çok yardımını dokunurdu.

Ama her zamanki gibi Kit ortalarda yoktu. Kendisi gibi akılsız arkadaşlarıyla bir yerlerde oturmuş, aptal şarkılar yazmaya uğraşıyor olmalıydı.

Stryder bu hayali çabucak kafasından uzaklaştırdı. Sabah sabah sinirlerini bozmak istemiyordu.

“Lord Stryder! Lütfen yeni leydiniz olarak beni seçin!” diye bağırdı bir genç kız, lordun siyah saçlarını çekerken.

Stryder kendini genç kızın elinden kurtarmaya çalışırken bir küfür savurdu.

“Hayır, yeni leydi ben olacağım. Öyle değil mi lordum?”

Stryder diğer kadınların haykırışları yüzünden cevap veremedi. Kadınların bir kısmı lordun kollarına bacaklarına sarılmaya çalışırken, bir kısmı da zırhının ve miğferinin içine küçük armağanlar sokuşturmaya uğraşıyordu.

Çizmelerini de unutmamak gerekirdi...

“Lord Stryder'ın saçından bir tutam kopardım!” diye bağırdı bir kız ve düşüp bayıldı.

Diğer kız yere düşen kızın kucağındaki saçları kapmak için üstüne çullandı. ‘Bayılan’ kız hemen diğer kıızı ısırdı ve elinde bir tutam saçla koşarak uzaklaştı.

Bu, tüm kızların lordtan bir parça almak istemesine sebep olacak bir çılgınlık başlattı.

Stryder onları incitmek istemiyordu ama şiddete başvurmadan ellerinden kurtulmak neredeyse imkânsız gibiydi.

“Hanımlar! Hanımlar!” diye bağırdı bir erkek yüksek sesle. “Lütfen izin verin, kont hazretleri günah çıkarmalı.”

Stryder, Acre'lı Christian'ın belirgin aksanlı sesini du-

yunca gülümsedi. Eski dostunu görmeyeli neredeyse üç yıl olmuştu.

Genç kızlar hep bir ağızdan söylenerek, üzerinde siyah rahip giysisi olan adama yol açtılar. Christian'ın uzun, kaslı bedenini gören kızların yüzleri bu kez farklı bir ilgiyle aydınlandı.

“Ne yazık, o bir rahip!” dedi içlerinden biri, oldukça yüksek sesle.

“Evet,” diye katıldı diğeri.

Oysa ortalarındaki sarışın adamın kiliseyle uzaktan yakından bir ilgisinin olmadığını bilmiyorlardı. Christian bu rahip kıyafetini kimliğini gizlemek için giymişti.

Christian'ın parlak mahmuzları yerleri süpüren siyah cübbesinin altından ara sıra görünüyor, başına geçirdiği siyah başlığı ise her rahibin tepesinde olması gereken açıklığın yokluğunu gizliyordu. Evet, pek normal bir rahip değildi ama Stryder'in şimdiye kadar tanıdığı en iyi kılıç ustasıydı.

Annesinin memleketi olan Bizans'ta Christian tahta çok yakın, soylu bir prensti.

“Rahip,” dedi Stryder, Christian'ın kolunu sımsıkı tutarak. “Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“Evet,” dedi Christian onun kolunu tutup omzuna vurarak. “Gerçekten de öyle. Ama görüyorum ki yıllar seni hiç değiştirmemiş.” Christian mavi gözlerini etraflarındaki kadın kalabalığında gezdirirken gülümsedi.

Stryder yorgun bir tavırla nefesini bıraktı. “Haklısın, çok haklısın.”

“Peder?” diye seslendi bir kadın Christian'a. Kıvrıkcık saçlı, ufak tefek, esmer bir genç hanımdı. Gözlerindeki

davet o kadar açıktı ki, eğer Christian kabul etseydi yarın sabah ikisinin birden günah çıkarmaya gitmesi gerekcekti. “Daha sonra günah çıkarabilir miyim?”

Christian’ın gözlerinden şeytanca bir bakış geçti ve Stryder, onun cevap vermeden önce dikkatle düşündüğünü anladı.

Konuştuğunda sözleri tıpkı Stryder’in tahmin ettiği gibiydi. Christian dindar bir insan sayılmazdı ama kendisini yetiştiren rahiplere saygısı sonsuzdu. Sırf bir kadının davetini kabul etmek için, özellikle de üzerinde rahip giysisi varken, onların adına leke sürecek bir davranış asla sergilemezdi. “Elbette leydim ama bana kilisenizin rahibinin burada olduğu söylenmişti.”

Kadının yüzündeki hayal kırıklığı görülmeye değerdi.

“Hanımlar izninizle...” Christian ve Stryder kızların arasından sıyrılıp, şövalyelerin kale duvarlarının dışında bir tepeye kurdukları rengârenk çadırlara doğru yürüdüler.

Üç yüzden fazla şövalye Hexham’a, her yıl sonbaharda düzenlenen ve bir ay süren oyunlara katılmak için gelmişlerdi. Ötekilerden farklı olarak Stryder’in amacı ün ya da para kazanmak değildi, çünkü ikisine de fazlasıyla sahipti. Kral’ın emriyle Hexham’a gelmişti. Kral onu gözünün önünde tutmak istiyordu, çünkü nedense son zamanlarda başına çok sık ‘kaza’ gelmekteydi. Kesinlikle birileri Stryder’ı bir şekilde öldürmek istiyordu. Kim olduğunu bulana kadar da Kral Henry onu yakınında tutmak niyetindeydi.

Stryder peşlerinden kimsenin gelip gelmediğini görmek için omzunun üzerinden arkaya baktı. Ayrılmalarını üzgün gözlerle izleyen kızlar şükür ki arkada kalmışlardı.

Stryder, “Neden buradasın?” diye sordu Christian’a.

Tepeyi tırmanırken Christian’ın yüzünde karanlık

bir ifade belirdi. “Korkarım pek hayırlı nedenlerle değil. Marseilles Lordu Lysander öldürüldü.”

Stryder bu haber üzerine dondu kaldı. Lysander, Kutsal Topraklar’da hapis yattıkları arkadaşlarından biriydi. Yoldaşlar onu kurtardıktan sonra Stryder, Lysander’ı İskoçya’da bir arkadaşının yanına yerleştirmişti.

“Nasıl olabilir bu?”

“İşkenceyle öldürülmüş,” dedi Christian ama sesi öfkesinin tüm ağırlığını taşıyordu.

“Kim böyle bir şeye cesaret edebilir?”

“İskoçyalı MacAlister klanına düşman biri olmalı,” dedi Christian. Sesindeki öfke ve üzüntü giderek artıyordu. “Lysander ve Pagan, Ewan MacAlistair’in eve dönmesine yardım ettikten sonra Lysander yakalanıp öldürüldü. Ben şimdi kuzeye gidiyorum. Sorumluları bulup öldürmek için Pagan’a yardımcı olacağım.”

“Üçüncü bir kılıca ihtiyacın var mı?”

Christian’ın yüzü gevşedi. “Evet demeyi çok isterdim. Ama gerçek şu ki sen anakarada değil burada, İngiltere’desin. Bu da demektir ki Kral’ın seninle işi var, bırakıp gelemezsin.”

Stryder’in yüzü asıldı. “Evet. Ama içimizden birinin öldürülmüş olması beni çok üzdü.”

“İnan bana, hepimiz aynı duyguları paylaşıyoruz.”

Stryder’in bundan hiç kuşkusu yoktu. Bütün o dehşet ve esareten, işkence görüp öldürülmek için kurtulmamışlardı. Müthiş bir öfke çağıladı damarlarında. Kan dökmek istiyordu. “Söz ver bana, o şerefsize yaptığını ödeteceksin.”

“Hiç kuşkun olmasın. Pagan, Sarazenler’in* mahkûm-

*Haçlı Seferleri sırasında Avrupalı savaşçılar tarafından Müslümanlara ta-kılan ve “Hristiyan olmayan” anlamına gelen ad.

larına nasıl davrandıklarını bu işin sorumlusuna göstereceğini yazmış.”

Stryder acı acı gülümseyerek hapiste öğrendikleri bazı ‘dersleri’ hatırladı. Bu vahşilerin, insanı doğduğuna nasıl pişman ettiklerini çok iyi biliyordu. Ama kanlı işlemler söz konusu olduğunda Pagan’dan iyisi yoktu. Hiç kimse onun hangi milletten olduğunu bilmezdi ama herkes onun boğaz kesmek konusundaki yeteneğini bilirdi. “İyi.”

Christian, Stryder’in omzuna vurdu ve yeniden tepeye tırmanmaya başladılar.

Stryder yürürken bir yandan da zırhının ve miğferinin içine sokuşturulmuş kurdelelerle jartiyerleri temizliyordu.

Christian alçak sesle güldü. “Karşı cinsin peşini bırakmaması da senin lanetin, değil mi?”

Stryder sinsi sinsi gülümsedi. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Onlara Prens Christian’dan söz etmeliyim. Böylece benimle evlenme heveslerinden vazgeçerler, ben de biraz huzura kavuşurum.”

“Bunun işe yarayacağını hiç sanmam. Ben zaten nişanlıyım.”

“Ah, unutmuşum,” diye güldü Stryder alaycı bir şekilde. “Hiç görmediğin şu gizemli prensesle, değil mi? Doğruyu söyle bana, hâlâ senin dönüşünü beklediğini mi sanıyorsun?”

“Keşke öyle olmasaydı. Amcam sürekli mektup yazıp bir an önce eve dönmemi ve onunla evlenmemi söylüyor. Dönüşümü sabırla bekleyen sadık bir genç kız olduğunu ısrarla belirtiyor.” Christian’ın sesi hissettiği kızgınlıktan dolayı tizleşmişti.

Stryder arkadaşını, genç kızın evlenecek başka birini

bulmasını içtenlikle istediğini iyi bilecek kadar tanıyordu. Christian da tıpkı kendisi gibi bekâr olmaktan çok mutlu, hiçbir kadına bağlanmak istemeyen biriydi.

Bir kadına en fazla bir gece bağlanabilirdi.

Stryder kırmızı beyaz çizgili çadırına doğru yürüdü. Miğferini masanın üzerine bıraktı, uzun eldivenlerini çıkardı. “Evlenmek için eve dönecek misin hemen?”

Christian’ın gözlerinden acı bir ifade geçti. “Eve dönmemem için bir sürü nedenim var. Prens olabilirim ama onlara hiçbir borcum yok. Şu anda tek bağlılığım Yoldaşlar’a.”

Stryder anlayışla başını salladı. Ailesinin Acre’da Sarazenler tarafından esir alınması üzerine Christian manastırda yaşamak zorunda kalmıştı. 6 yaşındayken anne babasını kaybedince, amcası onu bir manastıra inzivada yaşaması için göndermişti. Amacı, Christian’ın bir gün, kolayca yönetilebilecek bir kukla olarak Bizans topraklarına dönmesini sağlamaktı.

Ama plan tamamen aksine işlemiş, Christian çelik gibi güçlü ve kontrol edilmesi olanaksız bir genç adam olarak yetişmişti.

Stryder’in yardımcısı Druce koşarak çadıra geldi. On dört yaşındaki Druce düzensiz, sakar bir çocuktü. Kıvrıkcık siyah saçları kısa kesilmesine rağmen hep karmakarışıkty. Çocuk gündüz vakti ayakta uyur, sürekli bir şeylere takılıp düşerdi. Bütün bunlara rağmen Stryder ona karşı hep sabırlı davranırdı. Druce da Stryder’la hemen hemen aynı yaşlarda öksüz kalmış, sarayın vesayetine bırakılmıştı.

“Geç kaldığım için özür dilerim lordum,” diyerek bir tabure kapıp Stryder’a doğru çekti. “Masalcı bir kadın gel-

miş de. Olağanüstü biri. Kaderin ihanetine uğramış âşıkların hikâyesini öyle güzel anlatıyor ki her gün dinleyebilirim.” Druce çektiği taburenin üstüne çıktı ve Stryder’ın zırhının bağlarını çözmeye başladı.

Stryder biraz eğilerek çocuğa yardımcı oldu.

Druce, Christian’ın varlığını fark ettiği anda sendeledi ve yere atlarken neredeyse Stryder’ı düşürüyordu.

Çocuk yüzü allak bullak halde Stryder’a baktı. “Özür dilerim lordum. Rahatsız etmedim ya?”

“Yok canım,” dedi Stryder ayağa kalkmasına yardım ederken. “Christian’la havadan sudan konuşuyorduk.” Stryder çocuğu Christian’la tanıştırdı. “Acre’li Christian, bu Druce. Yardımcı ve korumamdır kendisi.”

“Selam Druce,” dedi Christian, Stryder’ın yüzüne bakmadan. Gözleri biraz öncekinden daha tedirgin görünüyordu. “Raven’a bir şey mi oldu?”

“Hayır. Birkaç ay önce şövalyeliğe terfi etti ve sanırım şu anda dünyaya bir piç getirmekle meşgul.”

Christian rahatlamış gibiydi. Bu arada Druce yeniden zırhın bağlarını çözmeye başladı.

Bu sırada Druce’un akli hâlâ dinlediği kadındaydı. “Aşkın Leydisi’ni hiç duymuş muydunuz efendim?”

“Hayır.”

“Ben duydum,” dedi Christian. Bir tabure çekip masaya oturdu, bir bardak bira doldurdu kendine. “Tam sana göre bir kadın Stryder. Çok ünlü bir halk ozanı. Şövalyelerden nefret ediyor. Sadece romantik aşklardan söz ediyor ve günümüzde, bu şiddet çağında, böylesi duygulara ne kadar ihtiyacımız olduğunu vurguluyor.”

Stryder küçümser bir tavırla dudak büktü. Hayatta en

nefret ettiği insanlar romantik aşkın erdemine inananlardı. Oysa bu sözde soylu duygu, insanlara bir kılıçtan çok daha fazla zarar vermişti. “Frengi gibi bir şey olmalı.”

“Yapmayın efendim,” dedi Druce hülyalı bakışlarla. “Bu kadın Venüs’ten bile daha güzel. Sesi bülbülden tatlı. Eminim bu dünyada onun gibi birisi daha yoktur. Savaş yerine barış için bu kadar uğraşsak dünyanın nasıl bir yer olabileceğini anlatırken bir dinleseniz onu...”

Stryder bir an. Chritian’la göz göze geldi “Daha çok gençsin Druce. Bir gün, bütün kadınların aynı olduğunu anlayacaksın. Bütün istedikleri, kendilerine bakacak bir erkek bulmaktır. Bulunca da adamı dırdırlarıyla çıldırma noktasına getirirler. Hayatta tek bir işe yararlar.”

“Neymiş o lordum?”

Christian’ın gözleri keyifle parladı. “Çok yakında bunu kendin keşfedeceksin evlat. Ancak şimdilik bu işler için çok küçüksün.”

Druce’un ağzının aldığı şekilden çocuğun bu konuya pek yabancı olmadığı seziliyordu.

Stryder yardımcısına bir kese para uzattı. “Şu zırhı götür, güzelce cilalasınlar. Sen de izinlisin. Keyfini çıkar.”

Druce’un yüzü aydınlandı. Zırhı omzuna attı, elinde para kesesiyle çadırdan çıktı.

“Çok şımartıyorsun bu çocuğu,” dedi Christian.

Stryder omuz silkti. “Çocukları şımartmak gerek. O yaştayken keşke bizi de şımartсалardı.”

Christian’ın gözleri bulutlandı. Stryder kendi gözlerinin de geçmişin acı izlerini bu kadar açık belli edip etmediğini düşündü...

Tıpkı kendisi gibi Christian da ‘sopa atmayı unutursan çocuk tepene çıkar’ ilkesiyle büyütölmüştü.

Stryder, yetişkin bir adamın bir vuruşuyla yere serilebilirdi. O kadar küçük birisini dövme düşüncesi boğazını düğümledi. Pervasız tek bir vuruşla bir çocuk ölebilirdi. Stryder, Druce'un yaşlarındayken, yanında yetiştiği lord sırf kılıcını yere düşürdü diye çenesini kırmıştı.

Tanrı'ya şükür hiç böyle bir şey yapmamıştı. Kendinden zayıf birini öldürmektense kolunu kesmeyi tercih ederdi.

Stryder bir havlu almak için uzanırken çadırın perdesi ardına kadar açıldı. Bir an kendini sunmaya gelen genç kızlardan biri sandı ama onun yerine küçük kardeşi Kit'i görünce çok şaşırdı. Kit savaş sevmezdi, bu yüzden Stryder'in çadırına hiç gelmezdi.

Druce gibi o da köşede duran Christian'ı fark etmedi önce. Kırmızı ve portakal rengi giysiler içindeydi. Elinde mektuplar ve minik armağanlarla dolu koca bir sepet vardı.

Kit elindekini ayaklarının dibine bırakırken, "Bu da ne?" diye sordu Stryder.

Kit başından portakal rengi şapkasını çıkardı, koluyla alnında biriken terleri sildi. "Hayranlarından armağanlar. Bunları bizzat sana vermemi, başka kimsenin dokunmaması gerektiğini söylediler."

Christian güldü.

Kit hızla döndü. Christian sandalyesinde bacaklarını uzatmış, gömleğinde kocaman bir bira lekesiyle oturuyordu.

Kit'in mavi gözleri irileşti. "Şimdi de rahiplerle mi gönül eğlendiriyorsun?" diye sordu.

Stryder kahkahalarla gülerек cevap verdi. "Hayır Kit. Eski arkadaşlarımdan Christian ile tanış. Christian, bu da benim kardeşim Kit."

Christian başıyla Stryder'in kardeşini selamladı.

Kit gözlerini Christian'a dikmiş dikkatle izliyordu, elbette siyah rahip cübbesinin eteklerinden görünen zırhlı çizmeleri ve mahmuzları dikkatinden kaçmamıştı.

Stryder boğazını temizleyerek Kit'in dikkatini kendi üzerine çekmek istedi. Bunu başarınca başını belli belirsiz iki yana salladı ve sonra da Christian'a uyarıcı bir bakış attı.

Kit, soru sormaması gerektiğini hemen anladı ve Christian'a sırtını döndü. Eğilip sepetteki yığının içinden kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir anahtar çıkardı. "Bunun sahibi anahtarı bizzat sana vermemi, aksi halde beni zehirleyeceğini özellikle belirtti. Ben de güvenliğim için bir çeşnici başı tutacağıma anahtarı kendi ellerimle sana teslim etmeyi uygun buldum."

Stryder gözlerini devirirken, Kit'in anahtarı alıp kurdeledeki mührü kırmasını izledi.

Kardeşi notu yüksek sesle okudu.

Lordum, bekâret kemerimin anahtarını büyük bir onurla takdim ediyorum. Bu gece gül bahçesinde sizi bekliyor olacağım.

Sonsuza kadar sizin

York'lu Charity

"Bekâret kemeri anahtarı mı?" diye sordu Christian memnun bir tonda.

"Evet," dedi Stryder sesinde belirgin bir alayla. "Bu aynı zamanda zorunlu bir evliliğin de davetiyesi."

Christian yine bir kahkaha patlattı. "Ve sen hâlâ benim neden rahip kılığında dolaştığımı merak ediyorsun, öyle mi? Bu giysiler hevesli gelin adaylarına karşı en güçlü zırhtır ve gördüğün gibi yüzde yüz garantilidir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Stryder anahtarını Kit'e geri verdi. "Hanımefendiye nişanlı olduğumu söyle."

Kit kaşlarını kaldırdı, Stryder'ın kenarda duran kasık zırhına uzandı.

Stryder, Kit'in metal parçayı beline bağlamasını kaşlarını çatarak izledi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Geçen sefer senin 'hayır' cevaplarından birini iletirken, kadının biri neredeyse erkekliğimden ediyordu beni. Bu kez, haberleri iletirken korunaklı olmak istedim."

Stryder da Christian'ın kahkahalarına katıldı.

"Hiç komik değil," dedi Kit. Kendini hakarete uğramış hissediyordu. "Siz yaptığınız işin tehlikeli olduğunu mu sanıyorsunuz? Bir de o 'Memeliler Ordusu' karşısında durun benim yerime, işte o zaman tehlike neymiş görürsünüz."

"İşte tam da bu yüzden seni gönderiyorum kardeşim. Onlarla yüz yüze gelecek yürek yok bende."

"Ne?" Christian şoke olmuştu. "Blackmoor Kontu korkuyor mu? Minnacık bir kızın seni bu kadar korkutacağını rüyamda görsem inanmazdım."

"Üzerindeki rahip giysilerini çıkar da gör bakalım. Bunu yapana kadar sen de benim için korkaksın."

"Kadınların karşısında hepimiz korkarız," dedi Christian.

Kit bir şey söylemek için ağzını açmışken vazgeçti, eline bir kalkan alarak kapıya yöneldi. "Gece çökmeden dönmezsem, beni vatanımın topraklarına gömün."

Stryder başını sallayarak kardeşine güldü.

Hayır. Hiçbir kadın Kit'i incitemezdi.

Yalnız kaldıklarında, Stryder yüzünü ve bedenini yıka-
dı, sonra da havluyla kurulandı.

“Bunca senedir arkadaşız, neden bir kardeşin olduğundan haberim yok?” diye sordu Christian ve Stryder havluyu omzuna atıp bir kadeh şarap doldurmak için masaya yürüdü.

Stryder bu basit sorunun yol açtığı acıyı güçlükle bastırdı. Hayatının büyük bir kısmını Christian ile paylaşmasına rağmen kimseye söylemediği bir sürü şey vardı. Hiç kimseyle asla paylaşamayacağı şeyler. “Üvey kardeşim. Birbirimizden uzak büyüdük.”

“Ah,” dedi Christian, arkadaşının karşısına oturdu.

Stryder yorgun görünüyordu. Mavi gözleri endişeliydi ama Stryder asla kaygısız biri olmamıştı. Arkadaşı da onun gibi fazlasıyla dürüst biriydi.

Raveswood Kontu Simon onlara ‘Kıyamet İkili’ adını takmıştı. Ama sonra, ikisi de insanoğlunun zalimliğinin en karanlık tarafını gördüler.

İyimserliklerini böylece kaybettiler.

“İskoçyalı’yı yakınlarda gördün mü?” diye sordu Stryder.

“Neredeyse bir yıl olmuştur.”

“Nasılmış?”

Christian içini çekerken, İskoçya’daki ailesinin yanına gitmek yerine İngiltere’nin kırsal kesiminde saklanan dostunu düşündü. “Her zamanki gibi. İnzivaya çekilmiş, hiç kimseyle görüşmüyor. Oradayken benimle bile zar zor konuştu.”

Stryder uzaklara bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı. Christian, esirlikleri sırasında İskoçyalı’ya olanlardan dolayı Stryder’ın kendini suçladığını biliyordu. “Senin suçun değildi.”

Christian gruptan bazılarının kaçmaya kalkıştığı o geceyi anımsadı. En büyüğü on altı yaşındaki çocukların kaçış rotası, hiçbirisi onu kullanma şansını bulamadan keşfedilmişti.

Sarazenler aralarından birini cezalandırmak için geldiklerinde, İskoçyalı bir adım öne çıkarak suçu üzerine almıştı. Suçlunun asla sağ kalamayacağını bile bile yapmıştı bunu.

Adamlar İskoçyalı'ya tam on beş gün işkence etmişlerdi. Hücreye döndüğünde gözü çıkarılmış ve bedeninde korkunç yaralar açılmıştı.

İskoçyalı bir daha asla eskisi gibi olamamıştı. O günden beri Stryder suçu kendisi üstlenmediği için kendini suçluyordu.

“Dünyanın tüm kötülüklerinin nedeni sen olamazsın Stryder. Bazı şeyler olması gerektiği için olur.”

Stryder şarabından büyük bir yudum aldı ama hiçbir şey söylemedi. Söylemek zorunda da değildi. Bu iki adam birbirlerini, akıllarından geçenleri konuşmadan anlayacak kadar uzun süredir tanıyorlardı.

Yaptıkları şey çok zordu ve sonu yoktu. Üstesinden gelebileceklerinden çok daha fazla verilmiş sözleri vardı. İkisi de adamlarından tek tek sorumlu hissediyorlardı kendilerini.

Onlarınki yalnız hayatları.

Evet, genç kız ya da tecrübeli, istedikleri her kadını elde edebilirlerdi ama ya sonrası?

Her ikisi de kendilerinden değerli vakitleri ve çok daha fazlasını talep edecek eşlerin yükünü taşımaya niyetli ya da istekli değildi.

Christian'ın omuzlarında bir gün kendisinin olacak bir krallığın yükü vardı ama Stryder... Ona iblisler hükmediyordu, bir an bile rahat huzur vermeyen iblisler.

Christian ise bu iblisler dostunu, babasına yaptıkları gibi çıldırtmasın diye ancak dua edebiliyordu.

Merhum Blackmoor Kontu Geoffrey'nin kendini öldürdüğünü herkes biliyordu.

Ama önce kendi oğlunu öldürmeye kalkmıştı, işte bunu kimse bilmiyordu.

BÖLÜM 2

“Sen de orada olmalıydın Rowena.”

Nedimesi Elizabeth içeri girdiğinde Rowena de Vitry yüzüne sahte bir gülücük kondurdu ve bu sırada hizmetçiler de akşam yemeği için saçlarını yapmak için hazırlanmışlardı. Hepsi açık pencerenin önüne dizilmiş tahta sandalyelerde oturuyordu.

“Biz şatoya geldiğimizde Kont Stryder çadırından dışarı fırladı. Bizden en fazla bir metre uzaktaydı ve neredeyse çıplaktı.” Elizabeth hülyalı bir tavırla içini çekti, dirseğini makyaj masasına dayadı ve gözlerini uzaklara dikti.

Rowena, arkadaşının bu çocuksu davranışları karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Hiç kuşkusu yoktu, eğer yalnız bıraksaydı Elizabeth pencerenin önünde oturur ve bir hafta boyunca lordu hayal ederdi.

“Onun kadar düzgün vücutlu bir erkek görmemişsin dir ömründe. Kuzgun siyahı saçları ıslaktı. Su damlaları güçlü kollarına dökülüyordu ve...”

Elizabeth yine derin derin iç geçirdi. “Göğsünü bir görmeliydin. Yemin ederim nefes aldığı zaman bedenindeki her kas kasılıyordu.”

Rowena’nın gülümsemesi silinmeye başlamıştı. “Evet, eminim öyledir. Can almak için kılıcını birine sapladığında da kasılıyordur hepsi.”

“Elbette,” diye onayladı Elizabeth ve hizmetçi kızlar saç örgülerini tepesinde toplasınlar diye biraz doğruldu. “Ne dersen de, Hristiyan âleminin en korkulan şövalyesi o. Yoksa ona neden ‘Kral’ın Şampiyonu’ desinler?”

“Gerçekten de öyle,” diye fısıldadı Rowena dişlerini sıkarak. Şövalyeler. Onlardan ve temsil ettikleri şeyden nasıl da nefret ediyordu. Rowena’ya göre, savaş ya da ölüm hiç de muhteşem şeyler değildi.

Hangi akli başında adam etrafa acı ve felaket saçmaktan hoşlanırdı ki?

Babasının savaşta öldüğü haberini aldıklarında on bir yaşındaydı Rowena. O günden beri savaştan ve savaşa katılan herkesten nefret ediyordu. Arkadaşlarının aksine ölümün temsilcileri olan savaşçılarla karşılaştığında asla ayılıp bayılmaz, onlardan olabildiğince uzak durmaya çalışırdı.

Hepsinin frengi olmasını dilerdi içinden.

Hayalindeki erkek ise tam bir centilmendi. Etrafına karşı şefkatli, sevgi göstermenin kendisini zayıflatacağını asla düşünmeyen biriydi.

“Seni seven bir erkek bul. Senin bağlılığına değecek birini. Hiçbir erkeğin seninle paran için evlenmesine izin verme. Kızımı mutsuz görmektense her şeyimi Henry’ye devretmeye hazırım. Hayat hepimiz için çok kısa. Hayatının her günüünden keyif alarak yaşamamı istiyorum senin.”

Babasının bu sözleri hâlâ zihninde yankılanıyordu. O iyi bir adamdı ve Rowena da babası gibi bir koca arıyordu.

Ne yazık ki bu özelliklere yaklaşan biriyle henüz tanışmamıştı. Karşısına çıkanların hemen hepsi ona baktıklarında uçsuz bucaksız araziler ve bir servet görüyordu.

On beş yaşındayken bir akşam, bir ziyafete külçe altın gibi giyinerek gitmiş ve soylular arasında bir skandala sebep olmuştu. Durumdan çok rahatsız olan amcası, onu hemen bir şalla sarmış ve giysilerini derhal değiştirmesini söylemişti.

Rowena bunu bir daha denememişti tabii ama düşüncelerinde bir değişiklik olmamıştı. Kendisini geleceğinin garantisi olarak gören birini istemiyordu. O ancak kendisini bir kadın olarak gören bir adamla evlenecekti.

“Sence Kont Stryder beni leydisi olarak seçer mi?” diye sordu Elizabeth. “Turnuvayı kazanacak tek şövalye Kont Stryder ve ben seçilmeyi çok istiyorum.” Elizabeth’in yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Joanne’i içeri taşımamıza yardım ettiğinde, hatıra olarak mendilimi vermiştim ona. Sence saklamış mıdır?”

Rowena, Elizabeth’e içtenlikle gülümsedi. Arkadaşı barbarın tekine deli gibi âşık olmuştu. Her ne kadar dinlemesi bir işkence olsa da Elizabeth’i hayallerini yıkamaya kadar çok seviyordu. Eğer bir erkeğin onu omzuna atması, birinin ona malıymış gibi davranması arkadaşını mutlu edecekse ki öyle görünüyordu, arkadaşına iyi şanslar dilemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

“Senin gibi güzel bir kızın armağanını neden saklamasın ki?”

Elizabeth gülümsedi. “Çok iyisin Rowena. Umarım resitalinde bütün salon tıklım tıklım dolar.”

Rowena pencereye dayalı duran lavtasına bir göz attı. Bütün hayatı şiir ve müzikti. Doğruyu söylemek gerekirse, hayatta başka bir şey istemiyordu. Leydi adayı arkadaşları koca, çocuklar ve unvan hayalleri kurarken o şatodan şatoya seyahat etmek, şarkılarını söylemek, dünyayı görmek, sonra da müziksever çocukları eğitebileceği bir okul açmayı düşünüyordu.

Erkek ozanların savaş ve kahramanlık şarkılarının aksine, Rowena sadece aşk hakkında söylerdi. Şövalyelik düzenine karşı çıkan dörtlükleriyle öteki ozanlar ve soylular alay etmiş, düşüncelerini aptalca bulmuşlardı. Ama Rowena aldırmamıştı, aşk şiirleriyle yeterince yarışma ve ödül kazanmıştı. Gelenekçi ozanların beğenisine ihtiyacı yoktu. Kendine ve müziğine inancı tamdı.

Ah, keşke babası da yaşasaydı ve başarılarını görebilseydi.

Rowena gözlerini kırparak biriken yaşları sildi. Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen kalbi çok sevdiği babası için hâlâ acıyordu. Ama o acısını çevresine belli etmezdi, duygularını kendi içinde yaşayanlardandı.

Elizabeth'e döndüğü sırada kapı vuruldu.

Aralanan kapıdan Joanne'in sarışın başı görüldü. Üzerinde şık bir elbise vardı ve yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. Joanne, Rowena'nın dört nedimesinden biriydi, ev işlerini idare ediyordu ve onunla birlikte turnuva için Hexham'a gelmişti. "Siz ikiniz, daha hazır değil misiniz?"

Elizabeth soruyu duymazdan gelerek kendi sorusunu sordu. "O salona geldi mi?" Sesindeki heyecandan Rowena sorduğu kişinin Blackmoor Kontu olduğunu anlamıştı.

Lord iki gün önce Hexham'a gelmişti ve şu ana kadar Rowena onun kaba muhabbetinden kaçınabilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Ama yakında her şey değişecekti.

Joanne'in yüzü aydınlandı. "Evet, biraz önce salona geldi."

Elizabeth aceleyle koltuğundan kalkıp odadan çıktı.

Rowena sakın sakın ayağa kalktı ve arkadaşlarının arkasından dışarı çıktı. Kızlar koridorda bir leydiye hiç yaksışmayan hareketlerle kıkırdayıp itişerek koşturuyorlardı.

"Beni lordun o gün kucağında taşıdığına inanamıyorum," dedi Joanne nefes nefese. "Keşke baygın olmasaydım."

"Keşke bayılan ben olsaydım," diye araya girdi Elizabeth. "Ah, o güçlü kollar tarafından taşınmak!"

Rowena başını salladı iki yana. Bütün çabasına rağmen gülümsemesini engelleyememişti. İki arkadaşını da çok severdi ama bazen yetişkin birer kadın yerine çocuk gibi davranıyorlardı.

Elizabeth ve Joanne yavaşlayıp, kısa taş duvardan aşağıdaki erkekleri seyreden kadınların arasına karıştılar. Salon çok kalabalıktı. Hizmetçiler yemek için masaları hazırlarken konuklar, müzisyenler, av köpekleri etrafta dolaşıyorlardı. Kadınlar sürekli Kont Stryder'dan söz ediyorlardı.

"Saçları gece gibi siyah, değil mi?" diye sordu kadının biri yanındakine.

"Ah, evet. Omuzları da çok geniş ve güçlü."

"Yürüyüşünden belli, bir kadının bütün ihtiyaçlarını karşılayacak biri. Ah, ne olurdu bir kez dokunabilseydim ona."

Rowena bu can sıkıcı muhabbetten kurtulmak için kadınların arasından sıyrılmaya çalıştı. Bu kalabalıkta bayılmak işten değildi.

“Evlenmemeye yemin etmiş diye duydum.”

Rowena bu yorumu duyunca irkildi. Belki de lord akıllı bir adamdı.

“Neden böyle bir yemin etsin ki?” diye sordu Elizabeth.

“Onun lanetli olduğunu söylüyorlar.”

“Yakışıklı bir şeytanın bakışlarıyla lanetlenmek. Keşke beni de böyle bir adam lanetlese.”

Rowena bu yorumlara dayanamıyordu artık. Usulca aralarından sıyrılıp merdivenlerden inmeye başladı. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, Rowena’nın yapacak başka işleri vardı. Bu tatlı yorumlarını boğazlarına tıkacak şöyle acı bir şeyler bulmalıydı.

Salonun girişinde, efendisine şarap yetiştirmek için koşturan bir uşakla çarpıştı. Rowena kendini toparlamaya çalışırken önüne bir av köpeği çıktı ve eteğinin ucunu çekti. Rowena sendeledi ve düştüğünü hissetti.

Suluk soluğa tutunacak bir şey aradı. Tam kalabalığın ortasında düşerek rezil olacağını düşünürken biri onu yakaladı.

Güçlü kollar sıkıca bedenine sarılmış, Rowena’yı döndürüp kaslı ve geniş bir göğse sıkıca yaslamıştı.

Rowena gözlerini açtı ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Hayatı boyunca hiç böyle...

Asla.

Tam anlamıyla erkeksi yüzünde korkutucu ve delici bakışlı mavi gözleri vardı. Elini uzatıp adamın inanılmaz güzellikteki çenesine dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

Bu adam tek kelimeyle harikaydı.

Kusursuzdu.

Başka birinde kadınsı durabilecek erkeksi bir güzelliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

vardı ve bu güzellik onun c ssesinde olmayan birinde komik durabilirdi.

Adam çok iriydi, uzun boyluydu ve muhteşem kasları vardı. Rowena'yı kolayca kavramı tı. Adamın modaya uymayan uzun saçları, genel geçer zevklere aldırı  etmediğini gösteriyordu. Bakı larındaki tatlı alaycılık onun iyi ve m  fık biri olduğuna işaret ediyordu.

Adam b y lenmi  gibi yüzüne bakmayı sürdürürken Rowena'nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Bu, doğruyu söylemek gerekirse olabilecek en utanç verici kucakla maydı. Rowena'nın bedeni geriye doğru kaykılmı tı ve onu d  smekten koruyan tek şey erkeğin g    kollarıydı. Büyük bir sıcaklık ve güven hissiyle sarılmı tı adam. Yüzünde endişe ve e lenme karışımı bir ifade vardı.

“İyi misiniz leydim?”

Bu erkeksi seste bir müzik gizliydi. Zengin ve derinden gelen tok bir sesti, sahibi  arkı söylüyor olmalıydı.

Bu adamın etrafında, hayatı başkalarının kurallarına göre ya amaz diye uyarın tehlikeli bir aura vardı. Bu aura aynı zamanda diyordu ki: Bu adamın karanlık ve korkutucu bir yanı var, sakın bu büyüleyici ifadeye kanmayın.

Dalgalı siyah saçları adamın omuzlarına d k lm  t  ve g l msedi inde Rowena onun yanaklarında derin gamzeler olduğunu fark etti.

O gamzeler kalbinin ku  gibi  ırpınmasına sebep oldu.

Adam bir soru sormuştu, hatırlıyordu ama ne dediğini hiç bilmiyordu Rowena.

Sonunda adam onu yere, ayaklarının üzerine bıraktı.

Rowena kımıldayamıyordu ve kınadı ı arkadaşları gibi çocukça davrandı ının farkındaydı. Bir sıcaklık dalgasının yanaklarına hücum ettiğini hissetti.

Erkeğin mavi gözlerindeki alaycı kahkahalardan kurtulmak için başka yere bakmayı denedi ama gözleri geniş göğsünde takılıp kalmıştı. Kaslı göğsünü örten kırmızı-siyah renklerde uzun bir tunik giymişti ve o kasların temasını Rowena hâlâ teninde hissediyordu.

Erkeğin bedeni gözleri için muhteşem bir şölendi sanki.

Ta ki...

Belinden sarkan kılıcı görene kadar.

“Siz bir şövalyesiniz,” dedi Rowena usulca. Biraz önce fark ettiği karanlık tarafın bu olduğunu anlamıştı.

Şövalye. Katil. Ona göre bu iki kelime eş anlamlıydı. Karşısındaki adamın korkunç biri olduğunu anlaması gerekirdi, sonuçta soylu erkeklerin çoğu şövalyeydi. Yine de bir hayal kırıklığı hissetti.

Şövalye olmamasını ne kadar da isterdi oysa. *Bu kadar yakışıklı bir adamın vaktini bu kadar boş, acımasız işlerle harcaması ne kadar yazık.*

“Evet leydim,” dedi adam o harikulade, melodik sesiyle. “Hizmetinizdeyim.”

Rowena kendisini düşmekten kurtaran hızlı refleksleri için genç adama teşekkür etmesi gerektiğinin farkındaydı ama aynı refleksleri başka bir yerde, başkalarını öldürmek için kullandığını anımsadı. Tek bir insan savaş meydanlarında ölmesin diye binlerce kez yere düşmeye razıydı.

“Yardımanız için teşekkür ederim söz,” dedi Rowena sesinde Kuzey Kutbu’nun soğukluğuyla.

Dönüp adamdan uzaklaşmaya başladı.

“Leydim?”

Rowena hiç düşünmeden durdu ve dönüp baktı.

“Bana adınızı söylemeyecek misiniz?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır.”

Yürümeye başladığında şövalye yolunu kesti.

“Hayır mı?” diye sordu adam, gözleri şaşkınlığını belli ediyordu ama aynı zamanda büyüleyici ve sıcaktı. Adamın daha önce hiçbir genç kızdan hayır cevabı almadığı çok açıktı.

“Benim adımı öğrenmenize gerek yok, saygıdeğer şövalye. Eminim adını seve seve verecek bir sürü genç kız vardır burada ama ben onlardan biri değilim.”

Adamın ağzının köşesi garip bir hareketle kasıldı ve sol yanağındaki gamze ortaya çıktı. Rowena bütün gayretine rağmen şövalyenin şeytani havasını...

Eğlenceli mi bulmuştu?

Hayır, doğru kelime bu değildi... Belki... Hoş daha uygundu. Onu anlatacak kelime bulmakta zorlanıyordu.

“Sırf merakımdan soruyor olamaz mıyım leydim? Sonuçta insan her zaman kollarında isimsiz bir kadın bulmuyor.”

Rowena gülmemek için alt dudağını ısırды. “Bunun doğru olmadığına dair içimde bir his var.”

Adam baktı ve sonra kahkahası Rowena’nın kulaklarında çınladı. O kahkaha genç kadının bedeninde çok garip şeylere neden oldu. Nabızı yükseldi, aklı karıştı.

“O zaman şöyle ifade edeyim, insan sık sık kollarında isimsiz bir kadına rastlamıyor.”

“Bu daha inandırıcı,” dedi Rowena. Adamla kalmak için ani bir istek duydu ama korktu ve bir adım geriledi.

Neler oluyordu böyle? Eskiden bu türde erkeklerle aynı ülkede bile yaşamak istemezken, şimdi birdenbire bu konuşmayı sürdürmek istiyordu.

Herhalde şarabı fazla kaçırmıştı.

Bir yudum bile içmedin Rowena. Salona daha yeni geldin.

Ah, öyleyse bütün gün yaşadıklarının heyecanından olmalıydı. Evet, kesinlikle o yüzdendi.

Öyle olmalıydı.

“Şimdi, izninizle lütfen?” dedi Rowena.

Şövalye isteksizce geri çekildi. “Bu seferlik öyle olsun, leydim. Bir dahaki sefer karşılaştığımızda sizden bir isim bekliyor olacağım.”

“Eğer öyle bir şey olursa saygıdeğer şövalye, bilin ki yine hayal kırıklığına uğrayacaksınız.”

Adamın o koyu mavi gözlerinde hayranlığa benzer bir şeyler parladı. “Sizi uyarıyorum leydim, ben hayal kırıklıklarını pek sevmem.”

Rowena istemsizce gülümsedi, onunla böyle kelime oyunları oynamak hoşuna gitmişti. Bu şekilde rahatça konuşabileceği, kadın ya da erkek, birini bulmak çok zordu. “O zaman ben de sizi uyarayım lordum, ben de uyarılardan pek hoşlanmam.”

Rowena döndüğünde genç adam bu kez onu engellemedi ama genç kadın onun arkasından güldüğünü duydu.

Derin bir iç çekerek düşündü: Şövalye olması ne kötü. Böyle bir sesle ve tavırla çok iyi bir gezgin ozan olabilirdi.

Odanın ortasına geldiğinde, Rowena arkasını dönüp adamın kendisini izleyip izlemediğini görme arzusuna güçlkle engel oldu. Kendi kendine defalarca, bunun bir önemi olmadığını tekrarladı.

O korkunç, zalim bir şövalyeydi.

Rowena sonunda tanıdık birinin yanında durup gizlice arkasına baktı. Kendine sürekli şövalyeye bakmadığını tekrarlıyordu, o Elizabeth, Bridget ya da Marian’ı arıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Konukları dikkatle inceledi, şövalyenin etrafta olmadığını görünce derin bir hayal kırıklığı yaşadı.

İşte böyle. *Bunun gibi adamlar, birlikte oldukları kadınların duygularına aldırmandan yataktan yatağa koşarlar. Kadınlara vaat edebilecekleri tek şey erken yaşta dul kalmaktır.*

Bu sözcükler çok doğrudu ama Rowena yine de şövalyenin adını merak ediyordu.

Böyle güzel ve büyüleyici bir erkeğe nasıl bir isim yakışır?

Hugh, Henry ya da Edward olamazdı. Hayır, bu adamın kendisi gibi çok özel bir ismi olmalıydı.

Onu düşünmekten vazgeç!

Adamı kafasında atıp arkadaşlarına döndü ve konuşmalarından keyif almaya zorladı kendini.

Henry Plantagenet, İngiltere Kralı, Normandiya, Anjou ve Aquatin Valisi, tartışmasız dünyanın en güçlü isimlerinden biri, odasına çekilmiş başında soğuk bir bezle oturuyordu.

Eklemleri zonklıyor, kalbi öfkeyle çarpıyordu. Birkaç dakika içinde kızgınlıktan öleceğinden korkuyordu.

Eğer bir şövalye, baron, kont ya da herhangi biri daha gelip kızını Blackmoor Kontu'yla evlendirmesi için ona baskı yaparsa hepsini öldürecekti.

Hepsini.

Öfkeden çıldırmış bir halde ölüm meleği gibi saray halkının üstüne çökecek, kendisini öldürmeye kararlı çekirgelerde huzur arayacaktı.

“İşte burada,” dedi karısı Eleanor, elindeki yeni soğuk bezi onun alınına koyarken. Kraliçe zarif biriydi. Uzun

boy lu, zayıf ve sarışındı, bütün ÷lke ona imrenirdi ve tıpkı şimdi olduğu gibi, böyle zamanlarda Henry onunla neden evlendiğini hatırlardı (kadının Fransa Kralı'ndan daha fazla Fransız toprağına sahip olduğu gerçeğinin yanı sıra).

Henry elindeki ısınmış bezi uzatırken gül÷msedi. "Ne yapacağım ben Nora?" diye sordu karısına. "Bu krallıktaki hiçbir kadın Stryder kendine bir eş seçene kadar evlenmeyecekmiş gibi görünüyor. Ne oldu bu kadınlara? Hepsi mi birden aptallaştılar?"

"Sen de bir kadın olsaydın Henry, bu soruyu sormaya gerek duymazdın. Adam çok yakışıklı ve senden bile daha zengin."

Henry homurdandı.

O sırada kapı yeniden vuruldu. "Eğer gelen doktorlardan biriye, hemen geri gönder."

Nöbetçiler kapıyı Sussex Lordu Lionel için açtılar. Henry işaret ettiği zaman geleni yaka paça uzaklaştırıyorlardı. "Durun! Görmekten mutlu olacağım birkaç kişiden biridir o. Blackmoor Kontu Stryder'ın adını ağzına almayacaksa girebilir."

Lionel buna kaşlarını çatdı. Öne doğru ilerleyip başını eğerek selam verdi, gözlerini Henry'nin soğuk bez konmuş alnından ayırmadan, "Majesteleri ağrınız mı var?" diye sordu.

"Evet ama hangisinin bize daha çok acı verdiğine karar vermeye çalışıyoruz. Kafamızdaki ağrının mı yoksa-"

"Henry!" diye müdahale etti Eleanor.

"Boynumdaki ağrının mı diyecektim," dedi adam terslenerek.

Eleanor inanmayan gözlerle kocasına baktı.

Lionel ilerleyip Henry'nin yanına oturmadan önce Kraliçe'nin elini öptü.

Henry, eski dostu koltukla kapı arasındaki boşluğu seri adımlarla geçerken izledi. Lionel'ın neden sıkıntılı olduğunu biliyordu. "Leydi kararını vermedi mi?"

"Karar vermek mi? Hayır majesteleri. Bir öğretmen olduğu ve bir okul açmak istediği gibi aptalca bir fıkre kapılmış."

Henry bunu duyunca inledi. Leydi Rowena'nın serveti nakit olarak fazla değildi ama genç kadın güney İngiltere'nin tamamının varisiydi. Leydiyle evlenecek kişi krallığının sınırlarını kontrol edecek ve kuzey İngiltere'nin Fransa ile bütün bağlarını koparacaktı.

Fransa Kralı Phillip ile araları bu kadar bozukken, bu kritik bölgenin dost olmayan birinin eline geçmesi istediği son şeydi. Yanlış ellere geçerse bu hükümdarlığının sonu olabilirdi.

"Lord Ansley'in nesi varmış?"

"O da ötekiler gibi şövalye. Leydi Rowena bir şövalye ile evlenmeyeceğini söylüyor."

"O zaman zorla!" diye parladı Henry.

Lionel içini çekti. "Majesteleri keşke o kadar basit olsaydı. Israr ettiğim son seferde gitti ve hakkındaki planlarımı unutacağıma söz verene kadar geri gelmedi. Arkasından bir sürü adam gönderdim ama onu bulamadılar. Ancak, ona teklif ettiğim koca adaylarına hayır diyebilme hakkını verdiğime dair bir belge imzaladıktan sonra ülkeye geri döndü."

Eleanor güldü.

İki adam Kraliçe'ye baktılar. "Beni bağışlayın beyler,"

dedi gülümseyerek. “İtiraf etmeliyim ki bu kızın cesareti-
ne ve özgüvenine hayran kaldım.”

“Phillip tahtımızı ele geçirdiğinde de hayran kalacak
mısın bakalım?”

Eleanor hemen ciddileşti. “Sakin ol Henry.”

Lionel elini kırışmakta olan kahverengi saçlarının ara-
sından geçirdi. “Sonsuza kadar yaşamak zorunda kalaca-
ğım diye korkuyorum. Ne ölebilirim ne de leydinin top-
raklarının onları koruyamayacak bir adama gitmesine izin
verebilirim.”

Henry homurdandı. “Darılma Lionel ama biz şimdi
bile senin o kızın mirasını koruyabileceğinden şüpheliyiz.
Dışarıda leydinin kararsızlığından dolayı sabırsızlanan bir
sürü adam var. Er ya da geç işlerinden biri harekete geçe-
cektir.”

“Darılmadım majesteleri. Ne zaman o açgözlü cana-
varlardan biri gelip kızı istese ben de aynı korkuya kapılı-
yorum. Doğruyu söylediğinizi biliyorum, bunun için size
minnettarım.”

Kral ıslak bezi alnından çekti. “Zamane gençliğine ne-
ler oluyor böyle?” diye sordu Henry, sanki Tanrı’yla ko-
nuşuyormuş gibi bakışlarını tavana kaldırarak. “Bizim
zamanımızda, zamanı gelince evlenmemiz gereken kişi-
yle evlenirdik. Oysa şimdi karşımda evlenmeyi reddeden
bir lord ve bir şövalyeye evlenmektense kafasını kesmeye
razı, stratejik olarak son derece değerli bir kadın varis var.
Bunun bir çözümü olmalı.”

Eleanor sandalyesinde kımıldandı.

“Olmaz Nora,” dedi Henry, karısının güzel yüzünde
beliren kurnazca ifadeyi görünce. “Sakin aklından geçeni
söyleme.”

Nora ellerini sallayarak onu duymamış gibi yaptı. “Ama mükemmel bir çift olurlar. Sınırlarımızı Blackmoor Kontu Stryder’den daha iyi kim koruyabilir? O sadakati asla tartışılmayacak biri.”

“Tamam ama onu Kenna ile evlendirmeyi teklif ettiğimde olanları unuttun mu? Adam hâlâ affetmedi beni.”

“Çünkü ona evlenmesini *emretmiştin* Henry. Emirle evlilik olur mu?”

“İyi de İskoçya’da öfkeli bir lord başka, krallığımı ikiye bölen toprakların sahibi kızgın bir şövalye tamamen başka bir şey.”

Eleanor parmaklarıyla koltuğunun kenarında tıkırdatmaya başlamıştı, kocasının söylediklerini duymuyor gibiydi. Tipik Eleanor. Duymak istediklerinden başka bir şey duymayan Eleanor. “Rowena’yı daha küçücük bir çocuk olduğu zamandan beri tanırım. Tıpkı Stryder gibi o da sağa gitmesi söylendiğinde sola gider. İkisini bir araya getirirsek-”

“Rowena sizin şövalyeyi hadım eder majesteleri,” dedi Lionel lafa karışarak.”Bütün şövalyelerden nefret ediyor.”

“Ama Kont Stryder’in karşısında kalbi erimeyecek kadın yoktur,” diye itiraz etti Eleanor. “Rowena da bir kadın ve Stryder sıradan bir şövalye değil. Onları yan yana getirin, birbirlerine çok yakışacaklardır.”

Henry gözlerini kıstı. “Korkarım seninle aynı fikirde değilim.”

“Zaten hiç olmazsın ki.”

Henry karısının sesindeki sitemi duymazdan geldi. “Yine de ikisinin evlendiğini görmek isterim doğrusu. Ne öneriyorsun?”

Eleanor bunun üzerine biraz düşündü. “Rowena evle-

neceği erkeği kendi seçmek istiyor. Bu şansı ona verelim derim ben.”

“Deli misin sen?” diye sordu Henry. “Gider, senin eteklerinin dibindeki şu hadımlardan birini seçer doğru-
dan. Erkeklikle alakası olmayan kedi kılıklı ozanlardan bi-
rini seçer.”

Eleanor kocasına, kendisini mutlu etmeye çalışan o in-
sanları aşağılamaya devam ederse çok öfkeleneceğini bel-
li eden bakışlarını yöneltti. “Hayır, öyle yapmaz. Rowe-
na’nın hayatta en gururlandığı şey nedir?”

“Müziği,” dedi Lionel.

“Evet. Sen de söylemiştin, bir okul açmak istiyormuş.”

Lionel başıyla onayladı.

“O zaman beyler, bırakalım arzularını gerçekleştirsin.
Gidin ona söyleyin: Eğer gezgin ozanlar yarışmasına ka-
tılması için bir şövalyeye şarkı söylemeyi öğretebilir ve
turnuvarın sonunda birinci olabilirse, sadece evleneceği
erkeği seçme hakkını kazanmayacak, üstüne istediği okulu
da biz yapacağız.”

Henry kaşlarını çatı. “Stryder’a şarkı söylemeyi öğret-
mesini mi öneriyorsun?”

“Evet.”

Henry başını iki yana salladı. Stryder’ı bu durumda ne
diyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. “Stryder asla böyle
bir şeye evet demez. Ozanlardan en az benim kadar nefret
eder. Rowena bu teklifle gittiğinde kesinlikle reddedecek-
tir.”

“Turnuvarın sonunda Rowena’nın kazananla evlenece-
ğini söylersek reddetmez.”

Ah, sevgili Kraliçe ne kadar da kurnazdı ve Henry onu
bu haliyle çok seviyordu. Soğukkanlı, acımasız ve kurnaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Henry bazen Eleanor'un erkek olarak doğması gerektiğini düşünürdü.

Plan harikaydı. "Stryder yarışmayı kesinlikle kazacaktır."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Gururu turnuvayı kaybetmesine asla izin vermez. Rowena ile evlenmesini engelleyecek tek şey şarkı söylemesi. Şarkı söylemesi için de Rowena'nın yanında olmak, bir şarkı öğrenmek ve prova yapmak zorunda. Bir kez yan yana geldiler mi ikisinin arasındaki aşk doğal seyrini takip edecektir."

Ancak Henry'ye göre bir sorun vardı. "Ya yarışmayı kazanır ve Rowena onu eş olarak seçmezse?"

"Bu da bir kumar, Henry. Ama haklı olduğuma inanıyorum. Sonunda Rowena onu seçecektir."

"Yine soruyorum, ya yanılıyorsan?"

"O zaman Rowena'nın seçtiği adamı öldürürüz," dedi Lionel acımasızca.

Eleanor bu öneriden hiç hoşlanmadığını belirten bir ses çıkardı. "Buna gerek kalmayacak. Güven bana, erkekleri tanırım. Kadınları da iyi tanırım."

Henry bu konuda karısına hak verdi. Kraliçe insanları idare etmesini çok iyi bilirdi.

Yine de riskliydi. Rowena kazanırsa muhtemelen kendine bir eş seçmeyecekti. Er ya da geç bu konuda genç kadına baskı yapmak zorunda kalacaktı.

Ama ya Eleanor haklıysa...

"Tamam o zaman. Deneyelim bakalım ne olacak."

Lionel toparlandı. "İzninizle, gidip haberleri yeğenime vereyim."

BÖLÜM 3

Rowena kendisini kurtaran gizemli şövalyeyi görünce kalabalığın sağ tarafında bir yerde durdu.

O bir şövalye. O bir şövalye. O bir şövalye...

Bu sözler zihninde dönüp duruyordu. Ondan nefret etmesi gerektiğini bildiği halde, içinde çok güçlü olumsuz duygular yoktu. İçini dolduran tek duygu, kendisine yetişkin biri olduğunu ama henüz bir erkeğin dudaklarının tadını bilmediğini hatırlatan o güçlü arzuydu.

Bu geceye kadar bu durumdan hiç rahatsız olmamıştı.

Ama şimdi, o adamı arkadaşlarıyla konuşup gülerken izlerken içindeki merak katlanarak artıyor, dev boyutlara ulaşıyordu.

Onu kollarında tutmak nasıl bir duyguydu acaba? Dudaklarından öpmesi için ona izin verse ama öyle, amcasının eğittiği delikanlıların yanağına kondurduğu acele ve hafif öpücüklerden değil, gerçekten öpse?

Bütün vücudu ürperdi.

Aptallık ediyorsun.

Yine de gözlerini ondan ayıramıyordu. Küçük bir erkek grubunun ortasındaydı. İçlerinden dördü yakışıklı beyefendilerdi, otuz yaşlarındaydılar ve giysilerine bakılırsa onlar da şövalyeydi. Yanlarında bir de rahip vardı ve bu koyu kumral rahibin yakışıklılığını sadece onun adsız şövalyesi gölgeleyebiliyordu.

Salonda bunca yüksek kademede insan varken hepsinin bir rahibin etrafında toplanması ne garipti. Şövalyelerin çoğu, isteklerini bildirmek için doğrudan krala ya da yardımcılara ulaşmaya çalışırdı.

Bir başka köşede de politika ya da ricayla işi olmayan bir grup erkek oturuyordu. Rowena'ya, o küçük gruptakiler kardeşlermiş gibi geldi, oysa aralarında, aynı aileden geldiklerine işaret eden en ufak bir benzerlik yoktu.

Kendi esmer şövalyesi, yanından geçen kırmızılar içindeki kadına bakmak için başını çevirdi. Rowena, adamın yüzünde beliren hayal kırıklığını açıkça gördü. Besbelli aradığı o değildi.

Kendi koyu kırmızı elbisesine baktı, yoksa...

Hayır, Rowena. O seni aramıyor. Hem arasa ne olacak?

Bana ne, dedi kendi kendine. Aldırmadığını kanıtlamak için kız arkadaşlarını bulmaya, sonra da biraz müzik çalışmaya karar verdi.

Rowena, Elizabeth'i aramaya başlamıştı ki çocukluk arkadaşı Christopher 'Kit' de Montgomerie'yle karşılaştı.

Kit ile birbirlerini aynı anda görmüşlerdi. Kit'in yakışıklı yüzü sevinçle parladı, yanına gelir gelmez Rowena'yı havaya kaldırdı ve sımsıkı kucakladı.

Ne kadar özlemişti Kit'i!

"Kit!" dedi soluk soluğa Rowena, yıllardır tanıdığı o ye-

şil gözlerin içine baktı. Her zamanki gibi sevgi ve saygı doluydular. Kit ondan bir baş kadar uzundu ve siyah saçları her zamanki gibi modaya uygun kesilmişti.

Bu gece özellikle yakışıklı görünüyordu. Kırmızı-turuncu giysiler içindeydi ve başındaki kep alnına düşmüştü. Birbirlerini görmeyeli çok uzun zaman geçmişti.

Kit, Rowena'dan üç yaş küçük olmasına rağmen pek çok ortak zevkleri vardı.

Eski dost Kit. Her bakımdan kafa dengiydi.

Genç adam gülererek hafifçe alnından öptü onu. Rowena bu kez onun daha mutlu olduğunu fark etti. Oysa on sekiz ay önce, Flanders'taki son görüşmelerinde umutsuz ve üzüntülü görünüyordu.

Çok düşünceliydi, hatta dehşete düşmüş gibiydi.

Ama şimdi bunlardan hiçbir eser kalmamıştı. Rowena'ya çocukluğunda âşık olduğu delikanlıyı hatırlatıyordu.

“Tatlı Rowena'm, seni görmek ne kadar güzel. Seni çok özlemişim.”

Rowena, Kit'in elini kuvvetle sıktı. “Turnuva için gelmeni bekliyordum.”

“Beni şiirlerinle yine yenmek için mi?”

“Evet, sö. Yenilgiyi o kadar zarif bir şekilde kabulleniyorsun ki, ikimiz birden onurlanıyoruz.”

Kit'in gülümsemesi göz alıcıydı. “Gel bakalım sevgili meleşim, yemekte beni onurlandır. Geçtiğimiz bütün yılı kardeşimle geçirdikten sonra entrika ve politika ile ilgili olmayan, entelektüel bir sohbet için ölüyorum.”

Kalabalık salona girerlerken Rowena kaşlarını çatı. “Ne zamandan beri Michael politika ile ilgileniyor? Onun sadece bağları ve tarlalarıyla ilgilendiğini sanırdım.”

“Michael değil, tatlım. Sözünü ettiğim başka bir kardeşim. Aslında üvey kardeş sayılırız, kan bağımız yok.”

“Kimmiş bu gizemli kardeş?” diye sordu Rowena salonda ilerlerken.

“Blackmoor Kontu Stryder.”

Rowena şaşkınlıktan sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Şu adamın adının geçmediği bir yer yok muydu? Bu gece bu ismi bir kez daha duyacak olursa delirecekti.

“İyi misin?” diye sordu Kit, dengesini bulmasına yardımcı ederken.

Yüzü utançtan kıpkırmızı olarak başını salladı Rowena. “Evet, evet. Bu senden duymayı beklediğim son isimdi.”

Ve Kit’in entelektüel türde sohbete hasret olmasına şaşmamalıydı. Rowena’nın dinlediği hikâyelerden anladığı kadarıyla Kit’in kardeşi, savaş ve savaş alanında sergilediği yiğitlikten başka konuşacak bir şeyi olmayan bir adamdı. Stryder’ı zırhının içinde hayal edebiliyordu.

Bu krallığın en büyük kılıcı bende. Gelin leydim, size göstereyim...

Bu tür adamların kız tavlama için kullanabilecekleri en yaratıcı cümleleri bunlar olabilirdi ancak.

Eğer bu sözleri bir daha duyacak olursa, şövalyeliği ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Sürekli savaşta kazandıkları zaferlerden ve kendi maceralarından bahseden erkeklerden ne kadar nefret ediyordu.

Büyüklüğü hiç önemli değildi...

Kılıcının.

“Neden olmasın?” diye sordu Kit alaycı bir tonla. “Onun adı bu gece herkesin dilinde, tabii senin dışında.”

“Çok doğru söylüyorsun. Ama itiraf etmeliyim ki bu-

radakilerden hangisi o bunu bile bilmiyorum. Elbette umursadığımdan değil. Son birkaç saattir onun hakkında öyle çok şey duydum ki eksiksiz bir resmini çizebilirim.”

“Çizemezsen de önemli değil. Bütün erkeklerin arasına da en mağrurunu bul, işte o Stryder’dir.”

Kit göz kırparak gülümsedi.

Kit çok tatlı ve yakışıklıydı. Bir melek gibiydi adeta. Kemik yapısı mükemmel, kolları ve bacakları uzun ve kaslıydı. Son derece zarif ve asil görünüyordu. Yavaş ve nazik bir şekilde ilerledi.

Uzun bir servis masasına yaklaştılar ve Kit, Rowena’nın oturabilmesi için masanın etrafından dolaştı.

Genç kadın oturduktan sonra bordo elbisesinin eteklerini düzgünce etrafına yerleştirdi. Kit de onun sağına oturdu, sonra da hizmetlilerden birine şarap getirmesi için işaret etti.

“Eğer o da onun türündekiler kadar sersemse,” diye sordu Rowena, “neden onunla birlikte seyahat ediyorsun?”

Kit boğazını temizledi. “Onun sersem olduğunu kim söyledi, tatlım? Sadece görevleri konusunda çok takıntılıdır.”

“İnsanları öldürme görevinde.”

“Onları korumak için.”

Kit’in sesindeki garip tona dikkat etti Rowena. “Bir şövalyeyi mi koruyorsun Kit? Son görüşmemizde şövalyeler ve savaş hakkındaki fikirlerime tamamen katılıyordun?”

“Hâlâ savaştan nefret ediyorum. Savaştan ve savaşmaktan zevk duyan herkesten. Ama Stryder benim kardeşim ve ben hem ona hem de kararlarına saygı duyuyorum.”

Rowena bu sözlerle sadece burnunu kıvırdı. Ama kar-

şındaki Kit'ti. Sevgili, sadık Kit. "Nasıl oldu da sen bu adamlarla yollara düştün?"

Kit saf saf baktı. "Gidecek başka yerim yoktu. Michael evine girmemi yasakladı. Bir geceliğine bile."

Rowena çok şaşırmıştı. "Öz kardeşin seni kapının önüne mi koydu?"

"Evet. Gayrı meşru olduğum için benimle hiç ilgilenmedi. Uzun bir yolculuktan yeni dönmüştüm. Topraklarını korumak için savaşmayan bir adamı besleyemeyeceğini söyledi. Kılıç tutmayı bile bilmediğim için apar topar beni topraklarından attırdı ve bir daha dönmememi söyledi."

Rowena'nın içini büyük bir öfke kapladı. Nasıl bir insan kardeşine böyle davranırdı? Doğrusu bunu Michael de Montgomery'den hiç beklemezdi. "Duygusuz canavar!"

"Benim onun hakkındaki düşüncelerim çok daha kötüydü ama neyse." Kit arkasına yaslandı, o sırada bir hizmetçi gelip boşalan kadehini doldurdu.

Rowena hizmetçi kadehleri doldurana kadar bekledi ve yanlarından ayrıldığında kaldıkları yerden devam etti. "Peki, sen ne yaptın?"

Kit şarabından bir yudum aldı, sonra kadehini masaya bıraktı. "Bildiğim tek şeyi yaptım. Karnımı doyurmak için şarkı söyledim."

Ne harika bir şeydi. Şarkı söyleyebilen bir erkek...

Kit masaya yaslandı. Yanağını eline dayadı ve acı acı güldü. "Fakat korkarım yeteneğim yeterli değildi, resmen açlıktan ölmek üzereydim. Karnımın doyması için kaç kuşağın beni fark etmesi gerekiyordu hiç bilmiyordum."

Rowena şefkatle omzunu okşadı. "Açlıktan ölüyormuş gibi durmuyorsun şimdi."

“Stryder’in sayesinde ölmedim. Canterbury’de bir han-daydım. Servis yapan kadınlardan birisiyle birkaç şövalye arasında bir sorun yaşanıyordu. Ben kadını korumaya çalışıyordum ama onlar beş kişiydi, bense tek. Boşa kürek çekiyordum aslında. Tam işimi bitirmek üzerelerken Stryder yetişti, adamların hepsini yere serdi. O zaman kadar benim kim olduğumu bilmiyordu.”

Rowena onun anlattıklarına çok şaşırmişti. Lord hakkında duyduklarına bakılırsa, onun saldırganların başı olması gerekirdi.

Kit çenesini ovuşturdu. “Birbirimizi görmeyeli neredeyse on sene olmasına rağmen, Stryder beni hemen tanıdı. Uzun süredir beni aradığını söyledi. Görünüşe göre Michael’la görüşmüş ve sürgünde olduğumu ondan öğrenmiş.” Bir an uzaklara daldı. “Hâlâ inanamıyorum, benim adıma ne kadar da öfkelenmişti. Bir an için Michael’ı öldürecek sandım.” Hafifçe gülümsedi. “Canterbury’ye nasıl geldiğimi anlatınca birlikte yaşamak için beni evine davet etti.”

Rowena için şaşırtıcı değildi bu. “Eee, ne de olsa şövalye.”

“Hayır, kardeşi olarak davet etti beni. Topraklarını korumak için yeterli gücü olduğunu, tek ihtiyacının bir aile olduğunu söyledi.”

Ne tuhaftı. Bir kez daha onun gibi bir adamdan hiç beklemeyeceği bir şey yapmıştı.

Gerçi bir önemi olduğundan değil. Bir an için Kit’e de sinirlendi. “Neden bana gelmedin? Biliyorsun ben-”

“Asla senden merhamet dilenemezdim,” dedi Kit sözünü keserek. “Ben bir erkeğim, Rowena. Sığınak arayan bir

çocuk değil. Ayrıca amcanın beni kabul edeceğinden emin değildim. Şu anda bile yavrusunu koruyan bir aslan gibi bizi izliyor.”

Rowena omzunu üstünden bakınca Lord Lionel’ın salona döndüğünü, gerçekten de bulunduğu yerden kendilerini izlediğini gördü.

Gülümseyerek babasının ölümünden sonra kendisini yetiştiren adama el salladı.

Lionel’in yüzü yumuşadı önce ama gözleri Kit’e takıldığında eskisinden de sert bir ifadeye büründü. Rowena yorgun bir tavırla derin iç geçirdi. Zavallı amcası, yeğeni tanıştığı gezgin ozanlardan birine kapılacak diye ödü kopuyordu.

Ne yazık ki Rowena hiç kimseyle evlenmek istemiyordu. Kraliçe Eleanor da sık sık evliliğin keyifli yanlarından söz etse de Rowena, zavallı Kraliçe’nin kocasının ihanetleri karşısında yaşadığı kalp kırıklıklarına yakından tanık olmuş biriydi.

Rowena böyle üzüntüler yaşamak istemiyordu.

“Sanırım benden pek hoşlanmadı.”

“Ah, Kit, sana özel bir şey değil. Amcam yanımda gördüğü hiçbir erkekten hoşlanmaz.”

Kit onun yanından biraz uzaklaştı.

Rowena güldü.

Hizmetçilerden biri önlerine bir ekmek sepeti bıraktı. Kit, Rowena’nın tabağına kızarmış kuzu, tavuk, geyik eti servis ettikten sonra iki arkadaş havadan sudan konuşmaya başladılar.

Rowena, Kit’in kendisini izlediğinin farkındaydı ve yemek boyunca giderek sessizleşti.

“Neden birden bu kadar hüzünlendin?” diye sordu Rowena.

Kit eline bir parça tavuk alarak bakışlarını uzaklara çevirdi. “Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi alçak sesle. Kalbinin sızısını belli etmemeye çalışıyordu.

Rowena elini genç adamın elinin üstüne koydu. “Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Hayır,” diye isteksizce cevap verdi Kit. “Biraz yorgunum. Stryder çok çalıştırdığından değil.”

“Eminim, öyledir.”

Sesinin tonundan Kit onun imalı konuştuğunu fark etti.

“Aslında öyle düşünmüyorsun, değil mi Rowena?”

Rowena itiraz edercesine gözlerini açtı.

Kit tam Stryder’ı savunmaya başlayacaktı ki bir ses konuşmasını böldü.

“Ah, güzel Rowena, demek buradasınız.”

Rowena, Cyril Longshanks’ın derinden gelen buz gibi sesiyle irkildi.

Adam Kit’i kolundan tutarak onu oturduğu bençte yana itti ve ikisinin arasına geçip oturdu. Rowena’nın yüzündeki hoşnutsuz ifade fark edilmeyecek gibi değildi.

“Biraz yer aç, ozan. Neden gidip arkadaşlarınla biraz şarap içmiyorsun?”

Rowena şövalyenin bu davranışlarına fena halde sinirlendi. İştahı da kaçmıştı ve Cyril yanına oturmadan kalkıp gitmek istedi.

Ama adam onu kolundan tuttu.

“Bırak kızın kolunu!” diyerek ayağa kalktı Kit.

Cyril, Rowena’nın kolunu bırakmadan Kit’i itti. “Büyü de gel evlat!”

Rowena kolunu kurtarmaya çalışırken, bir anda Cyril'in geriye doğru uçarak arkadaki masanın üzerine düştüğünü gördü.

Salonda ani bir sessizlik oldu.

Hırsından dişlerini sıkın Rowena olaya başka birinin karıştığını hemen anlamıştı. Uzun boylu, geniş omuzlu biri... Bir bakışta tanıdı onu.

Kendisini düşmekten kurtaran adamdı bu.

"Bir daha kardeşime elini süreceksin olursan," diye hırladı adam, "kolunu keser, seni onunla döverim."

Cyril ayağa kalktı ve öfkeyle adama saldırdı.

Yabancı bir el hareketiyle bu sefer Cyril'i sırtüstü yere serdi ve ayağını onun göğsünün ortasına bastırdı.

"Vazgeç Cyril. Sana neler yapabileceğimi çok iyi bilirsin."

Tuhaf bir şekilde Cyril başıyla onaylayarak ellerini iki yana açtı. "Teslim oluyorum!"

Adı bilinmeyen şövalye ayağını Cyril'in göğsünden çekti ve Kit'e döndü. "İyi misin?"

Kit başıyla onayladı.

Cyril yavaş yavaş ayağa kalktı. "Böyle bir hadımı korumak da Blackmoor Kontu Stryder'a yakışır doğrusu."

Blackmoor Kontu Stryder.

Şaşkına dönen Rowena, Kit'in erkekliğine yapılan bu hakaret karşısında gizemli şövalyenin yüzündeki öfkeyi gördü.

Stryder göz açıp kapayıncaya kadar Cyril'in boğazına yapıştı. Cyril'in yüzü kıpkırmızı olmuş, neredeyse gözleri yerinden fırlamıştı.

"Tek kelime daha edersen," diye gürledi Stryder, "sesini sonsuza kadar keseceğim. Anladın mı beni?"

“Stryder!” Kral Henry’nin sesi salonda yankılandı. “Bırak onu!”

Stryder bir saniye durakladıktan sonra Kral’ın emrine boyun eğdi.

Cyril nefes alabilmek için öksürdü. “Bu iş burada bitmedi,” dedi hırıltılı bir sesle.

Stryder’in yüzündeki ifade tam aksini söylüyordu. “Evet, bitti. Benim ya da kardeşimin yoluna bir daha çikarsan, bu hayatının son hatası olur.”

Rowena, Cyril’in kızgın bakışlarını Stryder’dan Kit’e çevirmesini izledi. Kit’in yüzü utanç ve Rowena onu iyi tanımasa... Nefret diyebileceği bir ifadeyle çarpılmıştı.

Cyril’in gözleri önce irileşti, sonra eskisinden daha çok kısıldı. Topuklarının üzerinde dönerek salonu terk etti.

Ancak o salondan çıktıktan sonra Rowena amcasının yanı başında durduğunu fark edebildi.

“İyi misin Rowena?” diye sordu Lionel nezaketle.

“Evet,” dedi Rowena ama ismini duyduğu anda kaşlarını çatan Stryder’dan gözlerini alamadı.

“Rowena de Vitry mi?” diye sordu Stryder ve tok sesi ürpermesine neden oldu.

“Evet.”

En az Rowena’nın onun ismini ilk duyduğu zamanki kadar rahatsız görünüyordu genç adam. “Demek o şarkıları yazan gulyabani sensin.”

Sonunda hakaret etmemiş olsaydı Rowena bunu iltifat olarak kabul edecekti. “Eserlerimi biliyor musunuz?”

Kılıç taşıyanlara lanet olsun! Kılıç taşıyan kollar frengiden düşsün. Hepsi şişman ve kısır olsun, genç yaşta gebersinler.

“Evet leydim, yardımcım bugün sizin o sözde eserlerinizi gösterdi.”

İşte bu düpedüz bir hakaretti. Yazdıklarından dolayı nefretini kazandığı ilk kişi bu adam değildi ama nedense çok etkilenmişti Rowena.

Becerebildiği tek yöntemle, sözcükleriyle karşılık verdi. “Ben de sizin hakkınızda bazı şeyler öğrendim lordum. Diyorlar ki, iki yüzden fazla adamın kafasını kesmişsiniz, en az beş yüz kişiyi doğramışsınız. Sarazenler size İngiliz Kasabı adını vermişler.”

Stryder dudak büktü. “Yardımcımın aklını da zehirlemişsiniz.”

Rowena gururla gülümsedi. “Aklını özgürleştirmişim diyelim.”

Stryder genç kadına doğru bir adım attı.

Kit hemen aralarına girdi. “Rowena, Stryder,” dedi onları birbirlerinden uzaklaştırarak. “Kendinize gelin.”

Rowena, hanedan ailesinin önünde tartışıklarını fark edince kıpkırmızı oldu.

Bu arada Stryder da buz gibi bakışlarla salonu taradı. Sesini alçalttı ama konuştuğunda öfkesi belirgindi. “Bir daha leydim, yardımcımın aklını özgürleştirmeye kalkmazsanız minnettar olurum. Karşısına biri kılıçla çıktığında, Druce’un kendisini kelimelerden çok kılıcıyla savunmasını tercih ederim.”

“Ortada hiç kılıçlar olmasa lordum, onun da kılıçlardan korkarak yaşamasına gerek kalmazdı. Sizin de tabii.”

Stryder kahkahalarla güldü. “Ben kılıçlardan korkmam, sadece gerçekleri göremeyen aptallardan korkarım. Ne yazık ki hayatınızda size yerinizi ve haddinizi öğretecek bir erkek olmamış.”

Salonu dolduranlar nefeslerini tuttular.

Rowena hiç bu kadar sinirlenmemiştir. Şu anda bir insanın diğerini öldürme arzusunun çok iyi anlayabiliyordu ve buna neden olan Stryder'dan nefret ediyordu.

Stryder bakışlarını Kit'e çevirdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa kardeşim, bir haber göndermen yeter." Buz gibi gözleri Rowena'ya döndü. "Size gelince leydim, kim olduğunuzu bilmeden önce daha sevimli gelmişsiniz bana."

Döndü ve Rowena'nın cevabını beklemeden salondan çıktı.

Salonda bir alkış koptu.

"Bravo, bravo Stryder!" diye bağırды bir adam. "Dersini verdin. Birisinin ona haddini bildirmesinin zamanı gelmişti."

Stryder'a yapılan bu tezahürattan dehşete kapılmıştı Rowena.

Nasıl cüret ederlerdi.

Ama en çok da duygularını, inançlarını ne kadar çok kişinin aşağıladığını görmek üzmüştü onu.

Tamam, hepsinin canı cehenneme. Savaşın ve şiddetin ne kadar yanlış olduğunu nasıl göremiyordu bu adamlar?

Gözleri yaşlarla dolmuştu, güçlkle akmalarını engelledi. Ne kadar incindiğini kimseye belli edemezdi.

Başını dikleştirerek aksi yöne doğru yürüdü ve salondan çıkıp merdivenlere yöneldi.

Kit arkasından yetişti. "Rowena?"

"Git Kit, beni yalnız bırak."

"Ağabeyime kızma Rowena."

Kalbi nefret ve öfkeyle yanan Rowena hızla döndü. "Bütün o söylediklerinden sonra nasıl savunabiliyorsun onu?"

Sorusuna bir soruyla karşılık verdi Kit. “Beni hoş görü biliyorsun ama ondan nefret ediyorsun, nasıl oluyor bu? Kendine haksızlık etme, sen aptal değilsin tatlım. Eğer ben Stryder’in cüssesinde olsaydım, onun gücüne ve yeteneklerine sahip olsaydım, ben de Cyril’i döverdim.”

Rowena gülümsedi. “Sen kimsenin canını yakamazsın Kit, çünkü çok kibarsın.”

“İnan bana, hayat bu kibarlığı zamanla alıp götürüyor. Stryder hayatı boyunca çok çekti. Onu bu kadar acımasızca yargılama.”

“Acımasızca yargılamak mı? Bana söylediklerini duymadın mı?”

“Duydum, evet. Ama sen de önce ona teşekkür etmeliydin. Sonuçta seni Cyril’in elinden, beni de dayak yemekten kurtardı. Aksi halde şimdi sen o sersemin yanında, ben de kanlar içinde yerde olurdu.”

Evet, sözlerinde biraz da olsa haklılık payı vardı.

“Rowena?”

Rowena yaklaşan amcasını gördü.

Kit izin isteyerek yanlarından ayrıldı.

“İyi misin?” diye sordu Lionel bir kez daha.

“Atlatırım, merak etme. Ama yine de Tanrı Stryder’in belasını versin ve bu bela ömrünün sonuna kadar onu takip etsin.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

“Neden?”

“Çünkü bu ayın sonunda onunla evleneceksin.”

BÖLÜM 4

Stryder tek başına çadırına çekilmişti. Salonda Rowena ve Cyril'le yaşadıklarından sonra etrafında kimseyi görmek istemiyordu. Rowena'nın mesleği hakkındaki aşağılayıcı sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Gözlerindeki nefreti görmemek imkânsızdı.

O cadının cehenneme kadar yolu vardı. Onu beğenen, isteyen bir sürü kadın vardı.

Cyril'e gelince...

O zerre kadar umurunda değildi. Teknik olarak Yol-daşlar'dan olsa da hiçbir zaman onlardan biri olamamıştı. Kutsal Topraklar'daki o delikte tutsaklar yiyecek için birbirleriyle dövüşmeye zorlanırken, o ötekilere yalakalık yapmayı tercih ederdi.

Stryder karşılaşmışları ilk andan beri bu heriften nefret ediyordu.

Böyle adamlar olmasa dünya çok daha iyi bir yer olurdu.

Stryder bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Düşün-

mek için bir tercih yapmak zorunda kalsa, Rowena'yı düşünmeyi seçerdi.

En azından dürüst ve güzel bir kadındı, hem de sinir bozacak kadar. Şimdi bile dudaklarının tadını merak ettirecek kadar etkileyici bir güzelliğe sahipti.

Onu kollarına yavaşça alsa neler hissederdi acaba?

Bu düşünceleri de aceleyle aklından uzaklaştırdı Stryder. Şu anda ihtiyacı olan son şey, ülkedeki bütün kadınlar yatağına girmeye can atarken kendisinden nefret eden bir kadındı.

Beline kadar soyunmuş, bardağındaki biranın dibini içmeye hazırlanırken çadırın girişinde bir hareket sezdi.

İçgüdüyle hançerini kaptı, beklenmeyen ziyaretçiyi karşılamak üzere doğruldu.

Gelen şeytanın ta kendisiydi.

Rowena çadırdan içeri girer girmez gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu. Kont Stryder çıplak halde, elinde her an fırlatmaya hazır bir hançerle karşısında duruyordu.

"Nefes aldığı zaman bedenindeki en ufak kaslar bile kasılıyordu."

Elizabeth doğru söylemişti. Gerçekten de adamın muhteşem vücudundaki bütün kasları ortadaydı.

Bu düşüncelerinden kurtulmak için hafifçe silkindi Rowena, azarlayan bir tonla, "Bırakın o silahı," dedi

Stryder meydan okur gibi dikleşti. "Neden bırakacakmışım? Aklımın yarısı bu durumdan faydalanmamı söylüyor."

"Yani yarım akıllı olduğunuzu kabul ediyorsunuz?"

Stryder'in gözleri kısıldı.

"Şaka yapıyorum lordum," dedi Rowena tatlı bir sesle.

“Silahınızı bırakın, sizinle ciddi bir konu hakkında konuşmaya geldim.”

“Benimle burada konuşacak hiçbir şeyiniz olamaz hanımefendi. Şimdi lütfen-”

“Hayır,” dedi Rowena inatla. “Özgürlüğüme kavuşmak için tek şansımın siz olduğunuzu söylediler bana. Ya beni özgürlüğüme kavuşturursunuz ya da ömrünüzün geri kalanını acılar içinde geçirmeye hazır olursunuz.”

Adam kesinlikle afallamıştı. Başka bir erkekte bu yüz ifadesi onu aptal gibi gösterirdi ama Kont Stryder bu kadar şaşkınen bile müthiş yakışıklı ve kontrollüydü. “Pardon, anlayamadım? Aklınızı mı kaçırdınız siz?”

“Ben değil, o çok sevdiğiniz kralınız aklını kaçırmış olmalı. İkimizin evlenmesini istiyormuş.”

“Hay benim kıllı kıcım!”

Rowena soğuk soğuk baktı. “Kendiniz hakkında gereksiz bir bilgi bu, Kont Stryder. Beni hiç ilgilendirmez.”

Stryder elindeki hançeri genç kadının yanındaki masanın üstüne fırlattı. Hançer masaya saplandı, birkaç saniye titrestikten sonra durdu.

Her ne kadar istemese de bu ustalıktan etkilenmişti Rowena.

“Henry beni zorla evlendirmenin sonuçlarını bilir.”

“Yanıyorsunuz,” dedi Rowena son derece ciddi bir tavırla. “Sussex Lordu Giles’in tek çocuğu olmanın şanssızlığını yaşıyorum.”

Stryder dişlerini sıktı, arkasından ne geleceğini tahmin etmişti.

Rowena yine de açıkladı. “Henry bu toprakları kontrol edecek güçlü biriyle evlenmemi istiyor. Bu yüzden, turnuvanın galibi benim kocam olacak.”

Buz mavisi gözler birden aydınlandı. “O zaman hemen gidip yarışmacı listesinden adımı sildireyim.”

“Olmaz.”

“Sizinle evlenmeyeceğim!”

Sanki Rowena onunla evlenmeyi çok istiyordu. “Ben kimseyle evlenmek istemiyorum,” diye parladı. “Ama bu konuda erkekler kadar söz hakkım yok. Eşimi seçme özgürlüğümü bir şartla elde edebilirim, o da ayın sonundaki şarkı söyleme yarışını siz kazanırsanız.”

Stryder kahkahalarla güldü.

“Bunda gülünecek bir şey yok lordum.”

“Ne sizin ne de bir başkası için şarkı söylerim.”

“O zaman benimle evlenirsiniz.”

“Dediğim gibi, yarışmadan çekilirim,” dedi Stryder birkaç adım uzaklaşarak.

Rowena yolunu kesti. “Henry buna izin vermeyecek, kendisi söyledi. Ve kaçacak olursanız, sırf kinimden kocam olmanız için ısrar ederim. Henry ile amcam, gerekirse zincire vurarak, sizi rahibin karşısına getireceklerdir.”

Stryder dudaklarını bükerek, “Ama neden?” diye sordu. “En az benim sizden nefret ettiğim kadar, siz de benden nefret ediyorsunuz.”

“Çünkü birazcık da olsa özgürlük istiyorum ve bunun için tek umudum sizsiniz. Kısacası, ya bülbüller gibi şarkı söyleyip bana eş seçme özgürlüğümü kazandıracaksınız ya da ikimiz de evlilik cehenneminde yanacağız. Birlikte.”

Stryder küfretti. “Size inanmıyorum leydim. Her iki durumda da siz kazanacaksınız, ben kaybedeceğim.”

Adamın mantığı Rowena’nın aklını karıştırmıştı. “Nasıl yani?”

“Ya bütün saray halkının önünde şarkı söyleyerek rezil olacağım ya da geri kalan ömrümü siz mahvedeceksiniz. Öte yandan, siz ya özgürlüğünüze kavuşacaksınız ya da benimle evleneceksiniz.”

Rowena’nın ağzı açık kalmıştı. “Sizinle evlenmekten memnun olacağımı mı düşünüyorsunuz?”

“Evet. Bunun gerçek olduğunu biliyorum.”

Rowena kaşlarını çattı. Hissettiği tüm nefretin yüzüne yansımaları umuyordu. “Küstahlığınız sınır tanımıyor. Belki bunu duymak sizi şoke edecek Kont Stryder ama sizi hiç çekici bulmuyorum.”

Stryder inanmazlıkla güldü.

Rowena dişlerini gıcırdatarak homurdandı. “Çekilmez birisiniz.”

“Ona rağmen benimle evlenmek istiyorsunuz. Dedim ya leydim, her koşulda siz kazanıyorsunuz.”

Her şey Rowena’nın kaldıramayacağı kadar üst üste gelmişti. Salondaki o olay, amcası ve Kral’ın dayatmaları... Şimdi de Korkunç Stryder onunla dalga geçiyordu.

Hayatta tek isteği şarkıları ve şiirleriyle başka insanları mutlu etmektir. Böylece herkese savaştan da yaşanabileceğini kanıtlayabilir, barışın her zaman kan dökmekten daha iyi olduğunu gösterebilirdi.

Peki, eline ne geçmişti?

Yüzüne karşı gülmeler, alay etmeler ve aşağılamalar.

İnsanların arkasından neler söylediğinin farkındaydı Rowena. ‘Saçmalıklar Kraliçesi’ ve ‘Sussex Sürtüğü’ diyorlardı.

Birinin onu uysallaştırmasına ihtiyacı var, böylece yatakta daha katlanılır olur.

Rowena her zaman böyle hakaretlerin ulaşamadığı bir yerde olduğunu düşünürdü ama aslında değildi. Herkesin sandığının aksine, o da bir insandı ve bu sözler onu derinden yaralıyordu.

Tıpkı amcasının bu geceki ihaneti gibi. Neden onu rahat bırakmıyorlardı?

Neden erkeklerin emirlerine boyun eğmek zorundaydı? Neden kendisine hiç değer vermeyen bir erkekle evlenmeye zorlanıyordu?

İyice bunalan Rowena hırsından ağlamak istiyordu.

İşte hayatı böyleydi. Ya kaçacak ve hep kaçmaya devam edecek, evini, amcasını bir daha göremeyecek ya da büyük olasılıkla kalacak, sözünü dinletmek için gerekirse dayak atacak bir canavarla evlenecekti.

Stryder'in Cyril'e söylediği gibi, kolunu koparıp onunla kendisini dövmemesini umdu Rowena.

Burada olmasının hiçbir anlamı yoktu. Stryder gibi bir adamla mantıklı bir şekilde konuşmayı ya da onu tehdit etmeyi bir dakikalığına bile olsa nasıl düşünebilmişti?

Olan olmuştu. Şimdi gidip eşyalarını toplayacak, tüm bildiklerini arkasında bırakarak buradan ayrılacaktı. Aptal yerine konmaktansa kaçmak daha iyiydi.

İçini umutsuz bir acı kaplarken gözyaşları gözlerini acıttıyordu.

Rowena gitmek için arkasına dönmeden önce, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

Stryder'a ağladığını görme zevkini tattırmayacaktı, bundan ne kadar keyif alacağını biliyordu.

Aklında gidecek belli bir yer olmadan çadırdan çıktı ve sonunda gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Stryder kalp çarpıntıları içinde olduğu yerde kalakalmıştı.

Genç kadının gözlerinde yaşlar mı görmüştü?

Yanılıyor olmalıydı. Leydi Rowena öyle güçlü bir kişiliğe sahipti ki bulunduğu yeri terk ettikten sonra bile insanlar onun varlığını hâlâ hissederlerdi.

Böyle bir kadın ağlamazdı.

Ama yine de...

Ani bir kararla arkasından koştu.

Rowena çadırların sonuna varmıştı bile ama adımlarını hızlandırıp ona yetmişti.

“Rowena,” dedi nazıkçe kolundan tutarak. “Bekleyin.”

Genç kadın döndü ve Stryder onun yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını görünce kalbinin sıkıştığını hissetti.

“Ne istiyorsunuz?” diyebildi Rowena, sesi hafifçe titreyerek.

Stryder duraksadı. Hayatta tek bir zayıflığı vardı: gözyaşları. Hiçbir kadının acı çekmesine dayanamazdı. Özellikle de bu kadın, Rowena gibi gözleri nemli kırılgan görünen birisi olursa.

“Dinleyin beni,” dedi Stryder elini onun buz gibi olmuş yanağında gezdirerek. “Ağlamanıza gerek yok.”

Rowena tenine değen ılık elin etkisiyle yutkundu. Kim derdi ki böyle barbar bir adam bir kadına bu denli özenle dokunsun? “Gerek yok mu söy? Bunun için değilse başka ne için ağlanır ki?”

“Sizi böyle gözyaşlarına boğacak kadar korkunç biri miyim gerçekten?”

Şaka yapıyor. Bu Rowena için kesinlikle arkasından gelmesinden daha şaşırtıcıydı.

“Evet, öylesiniz.”

Beklemediği biçimde güldü Stryder. “İtiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar tanıştıklarımın arasında benden nefret eden tek kadınsınız.”

“Belki daha çok dışarı çıkmalısınız.”

Stryder ona doğru eğildi. “Neden ağzınızdan benim hakkımda hakaretten başka söz çıkmıyor? Hem de yardımına ihtiyacınız varken.”

Lanet adam bu konuda haklıydı.

“Özür dilerim,” dedi Rowena derin bir nefes alarak. “Sizin türünüzden erkeklere hakaret etmeye o kadar alışmışım ki refleks olarak konuşuyorum artık.” Merakla adamın yüzüne baktı. “Ama eğer bana yardım ederseniz lordum, yemin ederim size bir daha hakaret etmem.”

“Gerçekten mi?”

“Yemin ediyorum.”

Stryder başını sallayarak bunu kabul etti. Hayatının üç yılını zindanda geçirmişti ve bu süre içinde hep başkalarının, onu esir alanların isteklerini yerine getirmeye zorlanmıştı. En temel ihtiyaç ve istekleriyse yerine getirilmemişti.

O üç yıl sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Şimdi bile düşündüğünde, hayatını özgür olduğu zamandan daha çok mahkûm olarak yaşadığını hissediyordu.

“Bir leydinin kalan hayatını bir erkeğin kaprislerine feda etmesi çok yazık olur. Sizin gibi bir kadın böyle bir evlilikte asla mutlu olamaz. Aslında her iki taraf ta mahkûm olur.”

Yoldaşlar’ın yemini geçti aklından. Yardıma ihtiyacı olan her kim olursa olsun, imdadına koşmaya yemin etmişti.

Yapması gereken tek şey ise şarkı söylemekti.

Stryder dişlerini gıcırdattı. Tanrı Henry'nin belasını versin. Ama Kral bunun ona neye mal olacağını bilemezdi ki. Şarkılardan ve gezgin müzisyenlerden neden bu kadar nefret ettiğini de bilemezdi tabii.

Tanrı hepsinin belasını versin.

Stryder, genç kadını orada bırakıp çadırına dönebilirdi ama yapamadı. Bir şampiyona ihtiyacı olan soylu bir hanımefendiydi o. İstese de bunu kendine yakıştıramazdı.

“Sizin şu yarışma ne zaman leydim?”

Rowena'nın gözleri umutla parladı. “Sizin turnuvasının bittiği gün. Bir grup hakem olacak. Bütün yapmanız gereken, sözleriniz ve şarkınızla jüriyi etkilemek.”

Stryder'ın midesi kasıldı. “Bu çok tatsız bir iş benim için, anlıyor musunuz?”

“En az sizden bir iyilik istemek zorunda kalmak kadar tatsızdır, eminim. Kendi başıma üstesinden gelebildiğim bir işi başkasından yapmasını istemek âdetim değildir.”

“Ve işte buradayız. Aynı dertten muzdaripiz.”

Bu sözler üzerine hafifçe gülümsedi Rowena. “Size söz veriyorum Kont Stryder, kazanmak için dürüstçe çaba gösterdiğiniz sürece ben size sorun çıkarmam.”

Stryder başını genç kadına doğru eğdi, “Öyleyse, iyi geceler leydim,” dedi.

Stryder gitmek için dönünce Rowena onu durdurdu. Stryder daha ne olduğunu anlamadan Rowena ayakta dururken yükselip yanağına yumuşacık, masum bir öpücük kondurdu.

“Anlayışınız için çok teşekkür ederim.”

Gecenin sessizliğinde kalakalmıştı Stryder. Uzaklaşan

genç kadının arkasından baktı. Bütün vücudunu bir ateş sarmıştı. Hayatında hiç bu kadar masum bir öpücük görmemişti. Hem masum hem de aynı zamanda baştan çıkarcıydı.

Cadalogun teki için böyle şeyler hissetmek... Olacak şey değildi.

Ama gözlerini Rowena'dan alamıyordu ve gözden kaybolduktan sonra bile hâlâ oradaymış gibi hissediyordu.

"İyi misin?"

Stryder karanlığın içinden gelen Christian'ın sesiyle irkildi. "Evet," dedi kısaca. "Neden olmayayım ki?"

"Bilmem, orada dikilmiş cennetten düşmüş bir melek görmüş gibi bakıyorsun. Yüzünde garip bir ifade var."

Stryder toparlanmaya çalışarak çadırına doğru yürüdü.

"Neden dışarıdasın?" diye sordu Christian.

Arkadaşı Rowena'yı görmediği için çok sevinmişti Stryder. Omuzlarını silkerek, "Biraz temiz hava almak istedim," dedi.

Christian pek inanmamıştı ama neyse ki fazla soru sormadı. O da çadıra girdi.

"Bu arada," dedi Christian arkadaşına, "Leydi Rowena'ya kırmızı gerçekten çok yakışmış, değil mi?"

Gece ayininin üzerinden üç saat geçmişti ve herkes yataklarındaydı. Serin rüzgâr çadırların arasında dolaşırken, yavaşça hareket eden bir gölge belirdi.

Ay ışığı yoktu bu gece ki bu iyiydi, böyle şeyler ayın tanıklığında yapılmamalıydı.

Aquarius, Stryder'ın çadırının önünde durdu. Hedeflerinin adları sol koluna dövme olarak kazınmıştı. Bu kolu-

nu her zaman örtülü tutardı, kimsenin utancını görmesini istemiyordu.

Dönüştüğü şeyden duyduğu utancı kimse görmemeliydi.

Stryder listedeki üçüncü isimdi.

Bıçağını sıkıca kavrarken, Dulbırakan dedikleri kişi için duyduğu nefreti hatırladı.

“Beni rahatlattığın için teşekkürler, evlat. Belki sen de bir gün kurtulursun...”

Kafasında bu sözcükler dönüp duruyordu ama bunları söyleyen Stryder değildi.

Cyril’di. Stryder’in onu kurtarması için gönderdiği Cyril. İçlerinde sadece Cyril kabul etmemişti. Oysa ondan öncekiler gibi Aquarius’ı taciz etmiş ve ölüme terk edip gitmişti.

Herkesin sağ kurtulacağına, geride kimseyi bırakmayacaklarına yemin etmiş olan Yoldaşlar, bu zavallı, parçalanmış ruhu düşmanın eline terk etmişti.

Bin gün ve geceden fazla Aquarius, kaçanların yerine de cezalandırılmış ve taciz edilmişti.

Onları cezalandırma sırası şimdi Aquarius’taydı. Stryder’in kırmızı-beyaz çadırına elini sürdü.

Lord bu gece ölmeyecekti.

Katilin listesinde üzerine bir çizik atılacak başka bir isim vardı.

Bu gece Blackmoor Kontu’ndan daha fazla hak eden biri ölecekti.

Aquarius çadırı sessizce selamladı ve tepenin öteki tarafına doğru yürüdü.

Stryder çadırın tahta direğine vuruluyormuş gibi bir ses duyarak uyandı.

Gözlerini açtı, dışarısı alacakaranlıktı. Şafak yeni söküyordu.

Söylenerek yatağın içinde döndü, yeniden uyumaya hazırlandı.

“Kont Stryder?”

Fısıldayan bir kadın sesi geldi kulağına.

“Uyuyorum,” dedi ters ters.

Buna rağmen çadırın girişi aralandı ve gelen Rowena’ydı.

Rowena yatağında çırlıçıplak yatan Stryder’ı görünce kapının ağzında donakaldı. Neden her seferinde her şeyi eline yüzüne buluşturuyordu?

Hayatında hiç çıplak bir erkek görmemişti ama şu anda önünde yatmakta olanın tüm erkeklerden daha mükemmel olduğunu düşündü.

Güneşte yanmış teninden enerji fışkırıyordu. Gözlere ziyafet bir adamdı.

Elinde olmadan bakışları onun en mahrem yerine kaydı.

Neden burada olduğunu hatırlayarak sırtını döndü, dönerken de söylenmeyi ihmal etmedi. “Lordum, zahmet olmazsa biraz örtünseniz?”

“Nedenmiş o?” diye sordu Stryder ters ters. “Zaten her şeyimi gördünüz.”

Rowena’nın yüzünü ateş bastı. “Hep böyle kaba mısınız?”

“Kadının biri gelip de beni özel mekânımda uyandırır-
sa, evet, çok kaba olurum. Buna da hakkım var sanırım.
Öyle değil mi?”

“Şimdiye kadar uyanmışsınızdır diye düşünmüştüm.”

“Neden öyle düşündünüz?”

“Gün aydınlandı da ondan lordum. Başka bir nedeni yok.”

Stryder homurdanarak yatağından kalktı. Hâlâ çıplaktı. Genç kadın önünden geçip çadırın girişini araladı ve dışarı baktı.

“Şafak daha yeni söküyor. Bu saatte kimse kalkmaz.”

Rowena elindeki lavtayı sımsıkı tutarak, Stryder’ın sergilediği muhteşem manzaraya baktı. Lord omzunun üzerinden baktığında başının döndüğünü hissetti ve toparlanmaya çalıştı.

Stryder meydan okuyan gözlerle baktı.

“Eğer önümde böyle kabarmış bir tavus kuşu gibi dolaşmak hoşunuza gidiyorsa, buyurun dolaşın. Ben kedi görünce korkup kaçan bir fare değilim.”

Stryder ona döndü.

Rowena genç adamı tepeden tırnağa süzerken adeta nefesi kesildi.

Çok güzel bir adamdı.

Geniş omuzları vardı ve kalçaları dardı. Bronz teni, şafağın gri aydınlığında dipdiri parlıyordu. Çok iri yapılıydı. Herkese hükmeden bir havaya sahipti.

Vücudu, kaslarını örten siyah kıllarla gölgelenmişti. Erkekliği ise bu nemli sabah serinliğinde giderek büyüyordu.

Rowena bu ürkütücü manzara karşısında ürperdi. İnsanın böyle bir aşığı olması nasıl bir şeydi acaba? Acaba müşfik davranır mıydı? Yoksa savaşçı ruhuna uygun olarak kaba ve sert mi olurdu?

“Dikkat edin leydi,” dedi Stryder sesinde uyarıcı bir

tonla. “Sizi burada görürlerse, hakkınızda iffetsiz olduğunuza dair dedikodu çıkarırlar.”

Rowena omuz silkti. “Sadece ‘iffetsiz’ deseler şanslı sayılırım. Hakkımda neler söylendiğini biliyorum, hiç aldır mıyorum.”

Stryder onun cesaretine hayran olmuştu. Bu kadını ne korkuturdu acaba?

O masum gözlerindeki ateşli bakışlar olmasa, erkeklerle işi olmayan o kadınlardan biri olduğunu düşünecekti.

Ama Rowena, Sappho’nun takipçilerinden biri değildi. Sadece adamın çıplaklığının fazlaca farkındaydı ve yüzündeki kırmızılık Stryder’a onu utandırdığını gösteriyordu. Hatta kız elindeki lavtayı, kendini korumak için bir kalkan gibi önünde tutuyordu.

Stryder giyinmesi gerektiğinin farkındaydı ama genç kadının bakışları, yanaklarının kızarması çok hoşuna gitmişti.

Rowena’yı, yüzünde vahşi bir teslimiyet ifadesiyle yatağa uzanmış halde hayal etmeye çalıştı. Kendisini de ona, ozanların neden aşk şiirleri ve şarkılar yazdığını sorarken düşledi.

“Hiç öpüştünüz mü leydim?”

Rowena kaşlarını çatı. “Efendim?”

Stryder yavaşça yaklaştı, istediği son şey onun çığlık çığılğa çadırdan kaçmasıydı. “Hiçbir erkek dudaklarını sızinkilerin üzerine bas-”

“Öpüşmenin nasıl olduğunu biliyorum lordum.”

“Eee?”

Rowena bir adım geriledi. “Dudaklarıma ne olduğu sizi ilgilendirmez, keza diğer kişisel konularım da.”

“O zaman neden buradasınız?”

“Derslere başlamak için gelmiştim.”

Stryder şaşkınlıkla, “Bu saatte mi?” diyebildi.

“Çalışırken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmam.”

“Ben de sabahın bu saatinde bir şeyler öğrenmekten hiç hoşlanmam leydim. Zaten uyumak için çok zor vakit bulabiliyorum, bu yüzden uykum çok değerlidir. Şarkı söylemek gibi hiç sevmediğim bir şey için uykumdan olursam sinirlenirim.”

O bunları söylerken, sesindeki bir ifade Rowena’nın dikkatini çekti. “Zor vakit bulmak mı? Bu da ne demek?”

Stryder cevap vermedi ve dönüp yatağına yürüdü. “Öğleden sonra gelin Rowena, o zaman daha yumuşak başlı olurum.”

“Ama-”

“Leydim çok yorgunum ve uyumak istiyorum.”

Adamın emreder tavrı Rowena’yı çok kızdırmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Çocukça bir istekle ona bir tekme atmayı aklından geçirdi ama ne faydası olacaktı ki?

Rowena için çekerek elindeki lavtayı masaya bıraktı. Nasıl olsa öğleden sonra çalışmak için dönecekti. Ancak tam kapıya yönelmişti ki dışarıda bir çığlık duyuldu.

Kont Stryder yine ayağa fırladı, bu kez beline bir şeyler sarmıştı. Dışarıda kıyamet kopuyordu.

Rowena önde, Stryder arkada çadırdan fırladılar. Stryder elinde kılıcıyla Rowena’nın önüne geçti ve herkesin önünde toplandığı çadıra doğru koştu.

Yarı giyinik, uykulu şövalyeler koşarak yanından geçtiler.

Tepenin üstünde, kırmızı-mavi bir çadırın önünde toplanmıştı herkes.

Stryder yanlarına gider gitmez herkes ona döndü.

“Sen!” dedi Cyril’in ağabeyi Lord Rupert. “Kardeşimi sen öldürdün!”

Rowena şoke olmuştu.

“Onu nasıl tehdit ettiğini hepimiz duyduk,” diye devam etti Rupert.

“Ben dün gece kimseyi öldürmedim,” dedi Stryder, gergin ve öfkeliydi.

“Yalancı!”

“Akşam duasından sonra Cyril’in çadırından çıkarken gördüm seni,” dedi şövalyelerden biri. “Blackmoor armalı kıyafet konusunda yanılmış olamam.”

Bir saniye geçmeden bir grup şövalye Stryder’in etrafını çevirdi. Tam o sırada kalabalığa doğru yürüyen Kral Henry’yi gördüler.

Rupert suçlamalarını tekrarladı.

“Ne söyleyeceksiniz Kont Stryder?” diye sordu Henry.

“Ben suçsuzum.”

Cyril’in küçük kardeşlerinden biri elinde kanlı bir madalyonla çadırdan çıktı ve madalyonu Kral’a uzattı.

Henry dikkatle inceledikten sonra Stryder’a döndü. “Kutsal Topraklar’da Cyril ile birlikte miydiniz?”

“Evet efendim.”

“Dün gece salonda ayrıldıktan sonra neredeydiniz?”

“Çadırımda.”

“Yalnız mıydınız?”

“Evet.”

“Gördünüz işte!” diye atıldı Rupert. “Hiçbir tanığı yok. Kardeşimi öldürdü, adalet istiyorum.”

Kral sakın bir sesle, “Bu konuyu daha sonra araştıraca-

ğız,” dedi. “O zamana kadar lord benim sarayımda, gözetimim altında olacak.”

Bu sözler üzerine Stryder’ın çenesi kasıldı. Aslında Rowena da çok şaşırmıştı. Henry şampiyon şövalyesini bir kanıt olmadan nasıl tutuklayabilmişti?

Saray muhafızları Stryder’ın kılıcını aldılar ve ellerini arkasından bağladılar.

“Durun!”

Bütün gözler kalabalığın içinden sıyrılmaya çalışan Eleanor’a döndü. Kraliçe’nin bakışları kocasından Rowena’ya ve sonunda Stryder’a yöneldi.

“Kont Stryder’ın başka bir yerde olduğuna dair tanığı var.”

Rowena bir kalabalıkta hiç bu kadar çok çatılmış kaş ya da şüpheli bakış görmemişti.

“Lütfen,” dedi Henry, sesi yorgundu. “Sakın sizinle birlikte olduğunu söylemeyin.”

Eleanor’un bakışları Kral’a çevrildi. “Majesteleri, şövalye dün gece emirleriniz doğrultusunda Rowena ile birlikteydi.”

Rowena üzerine dikilen bakışların altında, gözleri yerinden uğramış halde donup kalmıştı. Tam itiraz etmek üzereyken aklına geldi: İngiltere Kraliçesi’ne yalancı diyemezdi. Çenesini tuttu.

“Öyle değil mi Kont Stryder?” diye sordu Eleanor.

Stryder ağzını açtı ve Rowena’ya kısa bir bakış attı.

“Yüksek sesle konuşun,” dedi Eleanor. “Leydinin iffesini korumaya çalışıyorsunuz ama asılmak yerine hanımefendiyi seçmeniz iyi olur.”

“Stryder ve Sussex Sürtüğü mü?” dedi kalabalığın içinden biri. “Hayatta inanmam.”

Kalabalıktan kahkahalar yükseldiğinde Rowena yüzünün kızardığını hissetti.

Başını dikleştirdi, Stryder ile göz göze geldi ve bu bakışlarda garip, neredeyse özür dileyen bir ifade gördü.

“Ne yapıyorlardı majesteleri?” diye sordu Rupert. “Majestelerinin sözlerine itiraz etmek haddim değil ama bu ikisinin arasında asla romantik bir ilişki olamaz.”

“Zaten öyle bir şey yok,” dedi Eleanor. “Leydi, kont hazretlerine lavta çalmasını öğretiyordu.”

Kahkahalar daha da arttı.

Rowena paniklemeye başlamıştı. Kraliçe ne yapmak istiyordu?

Henry kuşkuyla ikisine baktı. “Blackmoor Lordu akşamını bu leydiyle müzik çalışarak mı geçiriyordu?”

“Öyle değil mi Rowena?” diye sordu Eleanor.

Rowena itaatkâr bir tavırla başını salladı.

“Bu sürtük size yalan söylüyor Kraliçe,” dedi Rupert. “Buradaki herkes lordun müzikten nefret ettiğini bilir.”

“Yalan mı?” Eleanor soylu kaşlarını kaldırdı. “Leydi Rowena lavtanız nerede?”

“Kont Stryder’in çadırında.”

Kraliçe hizmetkârlardan birini çadıra gönderdi.

Çocuk döndüğünde muhafızlar Stryder’ı bıraktılar.

“Ne öğrendiğinizi gösterin onlara lordum,” dedi sakince Kraliçe.

Stryder’in gözleri Rowena’nın gözlerine kilitlenmişti.

Rowena nefesini tuttu. Bu adam lavtay tutmayı biliyor muydu ki? Kraliçe her ikisinin hayatıyla da büyük kumar oynuyordu.

Stryder’in bakışları lavtay eline alırken bir anlığına yumuşadı.

Rowena, şövalyenin ellerini doğru yere koymasını ve basit bir parçayı kusursuz bir biçimde çalmasını şaşkınlıkla izledi.

Ortalığı büyük bir sessizlik kaplamıştı.

Lord nasıl lavta çalacağını biliyordu...

Rowena'nın aklı durdu sanki.

Henry içini çekerek başını salladı. "Tamam o zaman. Görünen o ki lordun bir tanığı var."

"Hayır!" diye bağırdı suçlamayı yapan şövalye. "Kendi gözlerimle gördüm."

"Belki başka birini görmüşsünüzdür," diye araya girdi Eleanor. "Lorda benzeyen birisi."

Adam durakladı ama bakışları, Stryder'ı gördüğünden emin olduğunu söylüyordu.

Henry lavtay Stryder'dan aldı ve korkudan ödü kopan Rowena'ya uzatırken biraz kuşkulu görünüyordu.

"Sakin ol çocuğum," dedi Henry. "Söz verdiğimiz gibi şu andan itibaren tam bir ayınız var. Umarım bu süreyi iyi değerlendirirsiniz."

Son söz söylenmişti. Kral arkasını dönüp oradan ayrıldı.

Kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Rupert ise yerinden kıınıdamamıştı, delici gözlerle ikisini süzüyordu.

Rowena, Stryder'ın yüzünden ne kadar gerildiğini anlamıştı. Şövalye tek kelime etmeden dönüp çadırına doğru yürümeye başladı.

Rowena arkasından gitti. "Kont Stryder?"

"Git başımdan," dedi Stryder hiç duraksamadan.

Yetişmek için adımlarını hızlandırdı Rowena ve durması için onun kolundan tuttu. "Lordum, lütfen..."

Alev alev yanan gözlerle baktı Stryder. “Şimdi benden ne istiyorsunuz?”

“Lavta çalmayı size kim öğretti?”

“Ne fark eder?”

Rowena bilmiyordu ama bir cevap beklediği kesindi. “Müziği neden bu kadar aşağılıyorsunuz?”

“Sizin şövalyeleri aşağıladığınız sebepten dolayı leydim. Müzik, benim bu dünyada en sevdiğim varlığın ölümüne neden oldu. Ve onun ölümünden beri sadece müzikten değil, müziği sevenlerden de nefret ediyorum.”

BÖLÜM 5

Kontun çadırına dönmesini izleyen Rowena donakalmıştı. Bir adım attı ama birileri kolundan tutup onu durdurdu.

“Ona biraz süre tanı Rowena.”

Başını çevirdiğinde Kit’in yalvaran bakışlarıyla karşılaştı. “Sen de duydun, değil mi?”

Kit başıyla onayladı.

“O leydiyi çok sevmiş olmalı.”

“Evet, çok sevmişti. Hâlâ nereye gitse annemizin yüzüğünü yanında taşır.”

“Annenizin yüzüğünü mü?”

Kit yine başını salladı. “Benim gayrimeşru doğumumu öğrendikten sonra onu Stryder’in babası öldürmüş. Dediklerine göre öfkesi o kadar büyükmüş ki, Stryder’den başka kimse yanına yaklaşamıyormuş. O kızgınlıkla Stryder’in da piç olduğunu iddia etmiş. Bir gün bıçağını fırlatıp Stryder’in kafasını yarmış.” Kit boynuna işaret etti ve Rowena, Stryder’in orada bir yara izi olduğunu hatırladı.

“Stryder salonda yerde yatarken, babası annemizi onun gözleri önünde öldürmüş.”

“Sonra babası kendi canını almış,” dedi Rowena.

“Öyle diyorlar.”

Genç adamın sesinde garip bir tını sezmişti. “Ama?”

Kit daha fazla konuşmayı reddetti. “Annemiz de sizin gibiydi. En sevdiği şey lavta çalıp şarkı söylemektir. Soylu kanı taşıyan bir ozan olan babam, Stryder’in babası uzakta olduğu dönemde buraya gelmiş. Annemi çok iyi hatırlamıyorum açıkçası. Öldüğünde beş yaşındaydım. Beni kız kardeşinin evinde doğurduğunu, sonra da babama gönderdiğini anlatmışlardı. Çünkü kocasının benim varlığımdan haberdar olmasını istemiyormuş.”

“Annesi ve Stryder, bizde kaldığın dönem seni ziyarete gelmişlerdi.” Rowena olayı hayal meyal hatırlıyordu, hem Kit’i ziyarete gelen başka hiç kimse olmamıştı.

“Evet. Annem cesaretinin yettiği kadar bir şeyler yaptı. Ne yazık ki babamın evine yaptığı bu ziyaret onun ölümüne sebep oldu. Stryder’in babası seyahatten erken dönmüş ve onları evde bulamamış. Eve döndüklerinde hizmetçilerden biri onları ele vermiş.”

Rowena arkadaşı için çok üzülmüştü. “Ah, Kit. Çok üzüldüm.”

Kit zorlukla yutkundu. “Üzülmene ihtiyacı olan ben değilim Rowena. Ben sadece o kadın benim annem olduğu için ve onu çok az tanıyabildiğim için üzülüyorum. Esas perişan olan Stryder’dı. O annemize tapardı.”

Stryder’in hissetmiş olduğu acıları düşününce Rowena gözyaşlarını tutmakta zorlandı.

“Kardeşimin çok zor bir hayatı oldu ama o yine de

onurlu bir insan olmayı başardı. Başına gelen onca korkunç şeyden kurtulup soyluluğunu koruyan başka birini görmedim ben.”

“Evet. Eleanor ve beni yalancı durumuna düşürüyordu neredeyse.”

Kit başını salladı.

“Ya Cyril?” diye sordu Rowena. “Sence Kont Stryder onu öldürmüş ol-”

“Asla. Eğer Stryder onu öldürmek isteseydi onunla savaş alanında dövüşürdü. Hilekârlık kardeşimin hamurunda yok.”

Rowena da öyle düşünüyordu. “O halde Lord Aubrey neden yalan söyledi?”

“Belki söylememiştir. Üzerine bir pelerin alan herkes birbirine benzer. O karanlıkta herhangi biri de suçlu gibi görünebilir...”

Rowena dudağını ısırды. Peki öyleyse, Stryder’ın suçlu bulunmasını kim isterdi?

Genç kız izin isteyerek oradan ayrıldı ve Cyril’in çadırının etrafındaki kalabalığa doğru yürüdü.

“Ben bu işi lordun yaptığında ısrar ediyorum,” dedi baronlardan biri etrafındakilere.

“Neden gizlice içeri girip uyurken boğazını kessin ki? Bunca yıldır tanırım Stryder’ı. Asla böyle bir şey yapmaz.”

Başka bir baron homurdandı. “Babası delirmişti, belki o da delirmiştir.”

Rowena, Stryder’ı suçlayan ve savunan adamları görmezden geldi. Aslında, Cyril için üzölmüştü – sandığından bile daha çok. Ne olursa olsun, böyle bir ölümü hak etmemişti.

Yüreğinde koca bir ağırlıkla şatoya doğru yürürken gözüne bir şey ilişti. Cyril'ın çadır bezinin altından bir kâğıt parçasının ucu görünüyordu.

Adamlar tartışmaya devam ederken Rowena usulca eğilip kâğıdı aldı. Hemen açıp okuduğunda neredeyse kalbi duracaktı.

Kâğıttaki yazı Arapçaydı.

Hepimiz eve dönmedik.

Hepimiz hayatta kalamadık.

Kahrolsun Yoldaşlar. Hepiniz cehennemnin derinliklerinde yatanın.

Mektubun sonunda kanlı bir sembol vardı ve Rowena o sembolü bu sabah Stryder'in çıplak vücudunda da görmüştü.

Stryder uykusunu açmak için yüzünü yıkarken, çadırına birilerinin izin istemeden girdiğini işitti.

İçeri gireni hemen yakalayıp zararsız hale getirmek için hızla döndü.

"Benim," dedi yumuşak bir kadın sesi.

Stryder güçlükle yutkundu. "Bu sabah sizden kurtulamayacak mıyım ben?" diye sordu Rowena'ya. Dürüst olmak gerekirse, kendisini oyuna getiren bu leydiye giderek saygı duymaya başlamıştı.

Rowena gururla başını kaldırdı. Alışılmış davranışlarının aksine, bu kez sakın bir şekilde Stryder'a yaklaştı ve sağ elini elleri arasına aldı.

Stryder, genç kadının elindeki ize baktığını görünce, sırtından buz gibi bir ürperti geçti. Bu izi görmek şövalyenin midesini bulandırır, öfkesini kamçılardı.

Rowena sakın bir sesle, “Bu neden oldu?” diye sordu.
“Bir şey değil,” dedi genç adam elini çekmeye çalışarak.
Rowena’nın ise onun elini bırakmaya hiç niyeti yoktu.
“Bu iz sizi neden bu kadar kızdırıyor?”

“Rowena-”

Rowena uyarıya aldırmadı. Parmakları erkeğin dağlanmış cildini okşuyordu. Acımasız Sarazenler, elinin üstüne bir hilal ve bir pala figürü çizmişlerdi.

Stryder dağlandığı zaman on beş yaşındaydı ve bunca yıl sonra bile o acıyı hatırlıyordu.

“Kılıç Yoldaşlığı’nın bir sembolü mü bu?”

Bu soru üzerine Stryder gerginleşti. “Yoldaşlar hakkınızda ne biliyorsunuz?”

“Ben gezginlerle seyahat ederim lordum. Kutsal Topraklar’da hapis yatmış bir grup adam aralarında fısıldaşırken duymuştum. Bazı adamlar diğerlerini kurtarmış ve halen daha fazla kişiyi yuvalarına kavuşturmak için savaşıyorlarmış.”

Stryder acıyla sarsıldı ama öfkesi acısını gölgeliyordu. Hiç kimsenin bunları duymaması gerekiyordu. “Siz bunları nereden duydunuz?”

“Dedim ya lordum, gezgin ozanlar arasında böyle hikâyeler anlatan çok kişi vardır. Yaklaşık iki yıl önce anlatılmaya başlandı ve kimin başlattığını kimse bilmiyor. Bir araya geldiğimiz turnuvalarda anlatılan bu hikâyelerin sözleri ve müziği anonimdir. Hepsi de Yoldaşlar’ın cesaret ve erdeminden söz ederler.” Rowena aklından geçenleri okumak ister gibi dikkatle onun yüzüne bakıyordu. “Siz de onlardan birisiniz, değil mi?”

Stryder o kadar uzun süredir saklanıyordu ki kabul etmekte zorlandı. “Rahat bırakın beni.”

Neyse ki öyle yaptı Rowena. “Onlar gece gündüz yol alırlar, arkalarında kalanlara ümit ve inanç bırakırlar. Şimdi özgür olsalar bile asla geçmişlerini unutmazlar ve hayatlarını insanlara barış getirmeye adanmışlardır.”

Stryder’in kaşları çatıldı. “Bu alıntı nereden?”

“Yoldaşlar hakkında yazılmış bir şarkıdan.” Elindeki kâğıdı Stryder’a uzattı. “Cyril’in çadırının hemen önünde, yerde buldum. Cyril’in de Yoldaşlar’ın bir üyesi olduğuna inanmak zor ama siz...”

Stryder kâğıda bir göz attı. Okuyamadı ama o kahrolası damgayı gördü. Elindekini aynıydı. “Ne yazıyor?”

“Arapça okuyamıyor musunuz?”

“Ben hiçbir şey okuyamam Rowena.”

Stryder, cehaletinden dolayı genç kızdan gelecek olan eleştiriyi endişeyle bekledi.

Oysa Rowena sadece başını salladı ve notu okudu.

Stryder’in bakışları karardı. “Bunu Cyril’in çadırında bulduğunuza emin misiniz?”

“Evet. Sanki bulunduğu yerden rüzgârla savrulmuş gibi duruyordu.” Rowena kaşlarını çattı. “Bunu yazan kimse, ‘herkes kurtulamadı, herkes evine dönemedi’ derken neyi kast ediyor?”

Stryder orada öylece durmuş, yazanları düşünürken ruhu çılglık çılgıca bağırıyordu. Cyril’i içlerinden biri öldürmüş olabilir miydi? Yoksa bu Sarazenler’in bir oyunu muydu?

Hayır, bunun bir anlamı yoktu. Kaçtıkları gece arkada kimsenin kalmadığından emindi.

Hiç kimse.

Stryder doğası gereği kimseye güvenmezdi ama şimdi

Rowena'ya güvenebileceğini hissediyordu. "O hapishane-deyken bir yemin etmiştik, hepimiz beraber kurtulup eve dönecektik."

"Peki, geride kalan kimdi?"

"Kamptakilerden hiçbiri. İyice kontrol etmiştik. Kaçtığımız gece, Christian ve ben en küçük olanlarımızı dışarı çıkarırken, diğerlerini kurtarmak için birkaç grup göndermiştik." Başını iki yana salladı. "Bizden biri olamaz. Sarazenler'in işi olmalı. Kafamızı karıştırmaya çalışıyorlar. Öyle olmalı."

"Neden?"

"Oradan kaçtığımız ve diğerlerinin de kaçmasını sağladığımız için bizi cezalandırıyorlar. Bunca zamandır peşimizdeydiler demek ki. Amaçları teker teker hepimizi öldürmek."

"Ama neden Cyril?" diye sordu Rowena. "Canını kurtarması için birine yardım edecek türde biri gibi gelmedi bana."

Doğruydı. Özgürlüklerine kavuşup eve döndükten sonra Cyril amaçlarını inkâr etmişti. Yaşadıkları korkunç şeyleri, birbirlerine verdikleri bütün sözleri unutmayı tercih etmişti.

"Bilmiyorum."

Rowena'nın yüzü gaipten haber gelmiş gibi aydınlandı. "Belki de suçu sizin üzerinize atmak için bir tuzaktı? Yoksa neden sizin pelerininizi giysin?"

"Önemli saptamalar bunlar." Bu aynı zamanda, kendisine neden bu kadar çok saldırı düzenlendiğini de gösteriyordu. Stryder ve adamları, sarayla dostluğunu çekemeyen birisini arıyorlardı. Belki de sorun Henry değildi, peşini bırakmayan geçmişiydi.

Stryder notu Rowena'dan aldı, masanın üstüne bıraktı. "Lütfen bundan kimseye bahsetmeyin, olur mu?"

"Yani sırrınızı saklamaya kararlısınız."

"Evet. Orada kimlerin olduğunu, hayatta kalabilmek için neler yapmaya zorlandığımızı kimsenin bilmesine gerek yok. Biz orada bizden zorla alınan onurumuzu ve hayatımızı geri almak için çok uğraştık."

Rowena, ne demek istediğini anladığını göstermek istercesine başını eğdi. "Sırrınız bende güvende Stryder. Her zaman."

Kapıya yöneldi.

"Rowena?"

Genç kız bunun üzerine durakladı.

"Dersler için en uygun zaman, benim için akşam yemeği sonrası. Aklınızda olsun. Önümüzdeki günlerde la-zım olacak."

Rowena başını nezaketle eğdi, kırılgan ve küçük bir gülümsemeyle veda etti. Ancak bu tebessüm Stryder'ın içinde fırtınalar kopartmaya yetmişti.

"Öyleyse bu akşam görüşmek üzere lordum. Dilerim o zamana kadar başınıza bir şey gelmez."

Stryder'ın ağzının köşesi alay edercesine büküldü. "Günün neler getireceğini birlikte göreceğiz."

Rowena başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Eteklerini toplayarak çadırdan çıktı. Stryder'la birlikte seyahat eden dört şövalyenin önlerinden geçti. Küçük grup çadırın önünde durmuş, genç kızın saraya doğru uzaklaşmasını izliyorlardı.

Rowena kısa bir süre sonra, en yüksek kulenin beyaz badanalı duvarlarının güvenliğine kavuşmuştu.

Oturma odasında kızlar toplanmış onu bekliyorlardı. Cyril'in ölümünü ve Stryder'in bundan sorumlu olabileceğinin haberini çoktan almışlardı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Bridget, kızlar odanın içinde kafası kesilmiş tavuklar gibi oradan oraya koştururken. Bridget kısa boylu, simsiyah saçlı, ufak tefek bir kızdı. "Ya Kont Stryder'ı suçlu bulurlarsa?"

"Ben asla evlenemeyeceğim," dedi Marian ağlamaklı bir sesle. Rowena'dan en fazla bir yaş büyüktü ve açık sarı renkte saçları vardı. Gösterişli tombul vücuduyla, yanına yaklaşan her yakışıklı erkeğe cömert davranırdı. "Hepimizi Sussex'e geri gönderecekler!"

"Olamaz," dedi Joanne üzgün bir ifadeyle. "Artık bir süt çocuğunun daha yanıma gelip tombul bir tavukmuşum gibi boynuma ve bacaklarıma övgüler yağdırmasına tahammül edemem."

Bridget şefkatle arkadaşının sırtını okşadı. "Korkma Joanne, Sussex'e dönmeyeceğiz. Kont Stryder da temize çıkacak. Sorumlu kimse, onu biz bulup ellerimizle ipe göndereceğiz."

"Neler oluyor burada?" diye sordu Rowena.

Leydi adayı genç kızlar hemen suç işlemişler gibi telaşa kapıldılar.

"Ne demek neler oluyor leydim?" dedi Joanne masum bir tavırla.

Rowena sırayla hepsinin yüzüne baktı. "Ne planlıyorsunuz?"

"Cyril'in katilini bulacağız," dedi Bridget gururla.

"Çok kurnazca davranmalıyız," diye lafa girdi Marian. "Erkekleri içkiyle ve cilvelerimizle tuzağa düşürürüz... Ama bence epey zorlanacağız."

Kızlar hep birlikte başlarını sallayarak aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Arkadaşlarının bu perişan olmuş halleri karşısında Rowena sinirlenmemeye çalıştı. Amcasının onları neden Sussex'te tuttuğu belli oluyordu. Hepsi de yufka yürekli, gördükleri her erkeği baştan çıkarmaya hazır kızlardı. "Bütün bunları sadece Kont Stryder için mi yapacaksınız?"

Marian başını salladı. "Yani, evet. Masum olduğunun kanıtlanması gerek."

"Nedenmiş o?" diye sordu Rowena.

"Sen onunla evlenebilesin diye," dedi Joanne basitçe.

Rowena umursamazlıkla başını kaldırdı. "Onunla evlenmek isteyenin sen olduğunu sanıyordum."

"Eee, evet. İstiyorum, daha doğrusu istemiştim ama şimdi duydum ki Kral, gelin olarak seni seçmiş--"

Bridget dirseğiyle sertçe arkadaşını dürttü.

"Ayy!" diye bağırdı Joanne.

Rowena kollarını göğsünde kavuşturdu, içinde kötü bir his vardı.

"Ne duydun, ne?"

"Ona söyleyebilirsin," dedi Elizabeth Joanne'in sağından.

Marian içini çekti. "Pekâlâ, aramızda konuşuyorduk. Ozan arkadaşlarınızla geldiğinizde amcanız bizi Sussex'te adeta tecritte tutuyor ve buradayken dikkatimizi çeken pek çok yakışıklı adam gördük."

"Evet," diye katıldı Bridget. "Nottingham'dan gelen Stephen'e dikkat ettin mi? Gördüğüm en hoş erkeklerden biriydi."

"Görgüsüzün teki o," dedi Rowena. Dün akşamki ye-

mekte adamın nasıl geçirdiği gelmişti aklına. Sonra da boşalan kadehini yere fırlatmış, yeniden şarap istemişti. Onu da göz açıp kapayıncaya kadar bitirmişti ve arkasından bir geğirme daha gelmişti.

“Yine de bir erkek,” diye atıldı Marian. “Kusura bakmayın hanımlar, ama artık burama kadar geldi.” Parmakıyla çenesine dokundu. “Sussex’teki o ağlak hilekrların gözlerimize, salarımıza şarkılar yazmalarından usandık. Gerçek erkekler istiyoruz biz.”

“Evet!” diyerek hep bir ağızdan onayladılar.

Bridget yavaşça Rowena’nın koluna dokundu. “Erkeklerle pek hoş bakmadığınız gerçeğini anlıyor ve saygı duyuyoruz leydim. Ama bizi alıp götürecek sızlanmayan erkekler istiyoruz. Kont Stryder’in maiyetinde böyle bir sürü şövalye var.”

“şövalyeler iyi ailelerden gelir,” diye başını salladı Joanne.

“şövalyelerin güçlü kasları olur,” diye ekledi Marian.

“Evet,” diye devam etti Bridget. “şimdi, biz diyoruz ki, eğer sen Kont Stryder ile evlenirsen bizim de birer şövalye bulma şansımız olur.”

Rowena öfkeyle sesini yükseltti. “İnanamıyorum size! Sırf siz koca bulun diye beni Stryder’a kurban edeceksiniz yani!”

“Kurban olmayacaksın ki,” dedi Joanne sözünü keserek. “Kont Stryder krallıktaki en büyük talih kuşu, bu senin için onur olmalı.”

Eğer Rowena bunu bir kez daha duyacak olursa...

Rowena biraz huzur bulmak için arkadaşlarından uzaklaşmak istedi ama nereye giderse gitsin kızlar peşindeydi.

Hepsi de Rowena'nın Kont Stryder'la evlenip sonsuza kadar birlikte olmasını istiyorlardı.

Bugün hayatının en uzun günü olacağa benziyordu.

Adamları içeri girdiğinde Stryder çadırında dinleniyordu.

Will neredeyse Stryder'ın boyuna yetişmişti. Omuzları onun kadar geniş, saçları onun kadar karaydı. Davranışları, normal olarak diğerleri gibi ters ve sertti ama bugün, her zamankinden daha suratsızdı.

Will'den on santim daha kısa olan Swan, Will'in yanında duruyordu. O erkek grubu içinde, kadınlar tarafında en beğenilen şövalye Swan'dı. Yanında her zaman bir kadın bulunurdu. Saçları koyu kahverengiydi, omuzlarına dökülüyordu. Çenesinde son moda küçük bir keçi sakalı vardı ve gözleri masmaviydi.

Swan hayatı ve parasıyla kumar oynamaya bayılırdı.

Swan'ın yanında duranın adı Raven'dı* ve adı gibi koyu renkliydi. Yaşından dolayı biraz ufak tefekti ama birkaç sene içinde kuşkusuz diğerlerine yetişecekti. Stryder'ın küçük kardeşi gibiydi ve zaten Stryder onu Kutsal Topraklar'da zindandayken, evlat edinmişti.

Val ise üçünün arkasında duruyordu, üçünden de en az bir baş uzun ve daha geniş omuzluydu. St. Valentine'dan esinlenerek Val ismi konmuştu ona. Val ise ne isminden ne de dev gibi cüssesinden hiç memnun değildi. Grubun en iyi huylusuydu, her zaman her şeye gülerdi.

Ama şu anda yüzü en az Will'inki kadar ciddiye.

“Herhalde içinizden biri Cyrill'i öldürdüğümü düşün-

*İng. Kuzgun.

müyordur, değil mi?” diye sordu Stryder yüzlerine bakarak.

Rahatsız bir tavırla birbirlerine baktılar. Will hepsi adına, “Hayır, aklımızdan bile geçirmedi,” derken kılıcını kınından çıkarmıştı.

Stryder kuşkuyla baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Evlenmektense ölürüm daha iyi dediğini hatırlıyor musun?” diye sordu Val.

Will bir adım öne çıktı. “Şimdi senin isteğini yerine getireceğiz.”

Stryder başını iki yana salladı. “Koy o kılıcı yerine!”

“Olmaz,” dedi Val. “Geceyi Rowena’nın maiyetinden bir kızla geçirdim. Öyle görünüyor ki kızlar sizin ikinizi evlendirmeye kesin kararlılar. Kapana kısıldın Stryder. Hazır vaktin varken kaç!”

Stryder dalga geçti. “Aptallaşma. Kaçmak istesem de ki istemiyorum, kaçamam. Kaçarsam suçu üstlenmiş olurum, bu yüzden Cyrill’in gerçek katilini bulmalıyız.”

“Hah!” dedi Val aşağılayıcı bir tonla. “Herifin dünya kadar düşmanı vardı. Seni suçlamaları için aptal olmaları gerek.”

“Sarayda aptal çok,” diye lafa karıştı Swan. “Aramızdan birinin şerefi söz konusu, hepimizin sorunudur bu. Stryder haklı. Bırakalım Christian ve Stryder haini bulsunlar, biz de kızları oyalayalım ki işimize karışmasınlar ve seni evliliğe zorlamasınlar.”

Will bir kahkaha attı. “Senden de ancak böyle bir öneri beklenirdi.”

“Ne?” diye sordu Swan gücenmiş gibi. “Hanımlarla eğlenmeyi tatsız mı buluyorsun yoksa? Will senin öyle zevklerin olduğunu bilmiyordum.”

Will, Swan'ı sertçe dürttü.

"Yeter," dedi Stryder, bu sert şakanın şiddet dozunun artmaması için. Swan da Will de yetişkin şövalyelerdi ama bazen çocuk gibi davranıyorlardı. Böyle zamanlarda kendini bir komutandan çok babaları gibi hissediyordu. "Sizin bir göreviniz yok mu?"

Bu fikir hepsinin canını sıkılmış gibi birbirlerine baktılar.

"Neden?" diye sordu Will. "Acil yapılması gereken bir işimiz yok. Bence zamanımızı başka bir yerde görev yaparak harcayabiliriz."

Stryder, Will'i meyhanede bir eli genç bir kızda ve diğer elinde birayla gördüğünü anımsayıp alnını sıvazladı. "İyi ki dün gece nerede olduğunu biliyorum, aksi halde Cyrill'le kavga edip onun canını alanın sen olduğunu düşünürdüm."

Will her zaman kavga çıkarıp birilerini tehdit ederdi.

Olay sadece tehditle kalmaz, eyleme dönüşürdü ve ötekiler müdahale etmek zorunda kalırdı. Will her ne kadar birilerini öldürmeye pek meraklı olsa da Stryder onun bu olayda parmağının olduğunu sanmıyordu.

Hayır, bu cinayetin sorumlusu başka biriydi.

Stryder arkadaşlarına Rowena'nın bulduğu nottan bahsettiğinde, her birinin yüzünün giderek ciddileştiğini gözlemledi.

"Düşmanımız her kimse bizi teker teker avlamaya niyetli," dedi Will.

"Evet," diye aynı fikirde olduğunu belirtti Stryder. "İçimizden biri daha ölmesin diye nöbet tutmalıyız."

"Yoldaşlar olarak kaç kişiyiz burada?" diye sordu Val.

"Cyril dışında sen, ben ve Christian var sadece."

“Yanılıyorsunuz,” dedi Raven sakin bir sesle. “Bu sabah erken saatlerde Devonshire Lordu Roger’ı gördüm. Bütün gece yoldaymış.”

“O zaman yedi kişi oluyoruz,” dedi Stryder. “Olanları Roger’a anlat ve artık bizim yanımızda uyumasını söyle. Bu gece ilk nöbeti ben alacağım, sonrası için program yaparız.”

Hepsi başlarını sallayarak onayladılar.

“Tıpkı eski günlerdeki gibi,” dedi Swan ve sözleri oradakilere, çocukken kimin nöbetçi olacağını belirlemek için çöp çektikleri günleri hatırlattı.

“Dua edelim de o günlere dönmeyelim,” dedi Raven. Sesi çatallaşmıştı. “Kendi gölgemden korktuğum o zamanlara dönmek istemem.”

Val sevgiyle kolunu uzatıp Raven’in omzuna doladı. “Korkma dostum, daha senin de yetişkin olduğunu göreceğim.”

Swan gülümsemeye çalışarak, “Ancak beni kötü şakalar yapmaya zorluyorsunuz,” dedi. “İlk nöbeti ben tutsam iyi olur, çünkü arkamda sizin gibi adamlarla uyumaya korkarım ben.”

Val kafasına bir şaplak savurdu, Swan ustaca savuşturdu.

“Dalga geçmeyi bırakın,” dedi Stryder sert bir sesle. “Buradaki herkesin son derece dikkatli olması gerekiyor. Unutmayın, aramızda bir düşman var.”

Hepsi başlarını öne eğdi.

Stryder çadırdan çıkarak saraya doğru yürümeye başladı.

Niyeti Henry ile konuşmaktı ama bu sırada aceleyle kapidan çıkmak üzere olan Rowena’yı görünce fikrini değiştirdi ve ona yöneldi.

Tamamen içgüdüsel olarak, sendeleyen Rowena'ya sımsıkı sarılarak düşmesini önledi. Genç kızın vücudunun yumuşak kıvrımları kendi vücuduna değince çok heyecanlandı.

Rowena'nın ise yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Stryder en çok onun soluk soluğa kalmasından etkilenmişti. Kim bilir bu kız tutkunun doruklarındayken nasıl görünürdü?

Yarı aralanmış dudaklarını kendininkilere hapsedip nefessiz kalmak nasıl olurmuş göstermek geldi içinden.

“Leydim, böyle karşılaşmaktan vazgeçsek artık?”

Rowena'nın yüzü daha beter kızardı. “Kont hazretlerinin karşısında dengemi kaybediyorum sanırım.”

Stryder içten bir kahkaha attı. O da genç kızın yakınındayken aynı şeyleri hissediyordu.

Rowena'nın alev alev yanan bakışlarıyla karşılaşan Stryder, kasıklarının sancıldığını hissetti. “Bizim kızların haklı olduğunu düşünmeye başladım artık.”

“Hangi konuda?”

“Güçlü kollar böyle zamanlarda çok işe yarıyor.”

Stryder beklemediği cevap karşısında biraz gerildi. Tüm şövalyelerden nefret eden bir kadının bu sözleri bir iltifat sayılır mıydı?

“Siz iyi misiniz lordum?”

“İyiyim ama ne zaman sizden bir iltifat duysam ölümümün çok yakın olduğunu hissediyorum.”

Rowena güldü. “Eğer çok yakında ölürseniz bu belinizdeki kılıç yüzünden olur, benim sözlerim yüzünden değil.”

Stryder ona doğru kaşını kaldırdı ama ağzını açmadan

Rowena sözlerine devam etti. “Size bir daha hakaret etmeyeceğime söz vermiştim. O yüzden emin olabilirsiniz, pençelerim sakın.”

Ne gariptir ki Stryder bu yarı kızgın atışmaları özlemişti. Genç kadın hemen savunmaya geçiyordu. Bu rahatsız edici yönünü yeni keşfetmişti. Kesinlikle eğlenceliydi.

Rowena pençelerinden söz ettiğinde Stryder’ın gözleri ister istemez ellerine kaymıştı. Tırnakları uzun, zarif ve bakımlıydı.

Bu parmaklar bir erkeğin omurgasında usulca gezinse-ler...

Bu düşüncelerden uzaklaşmak ister gibi bir adım geriledi Stryder. Tıpkı Swan gibi çalışmaya başlamıştı kafası.

“Böyle acele acele nereye gidiyordunuz?” diye sordu toparlanmaya çalışarak.

“Nedimelerimin bulamayacağı bir yere.”

“Ve bunun nedeni ne?”

“İkimizin şu aptal evliliğini dillerine dolamışlar.”

Stryder abartılı, uzun bir nefes koyuverdi. “Öyleyse onları benim adamlarımın yanına gönderelim. Onlar da benim bekâr kalmam konusunda aynı şekilde kararlı.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Düzenimizin bozulmasını istemiyorlar.”

Rowena’nın yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. “Kimin kazanacağını görmek için onları bir araya getirmek gerçekten ilginç olabilir. Ama deneyimlerime dayanarak söylüyorum ki her zaman yenilen erkekler olur.”

Kaşlarını dalga geçer gibi kaldırdı Stryder. “Ben öyle düşünmüyorum. Teslim olma iki taraflıdır.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Elmayı önce erkek ısırabilir ama sonra, kadın erkeği nereye isterse oraya götürür.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Siz öyle düşünmüyor musunuz?”

Rowena gözlerini kısarak baktı. “Ben bir leydinin acilen sizin şu şiş egonuzu söndürmesi gerektiğini düşünüyorum.”

“O leydi siz mi olacaksınız?”

Hafif, baştan çıkarıcı bir tebessüm yayıldı Rowena’nın yüzüne. “Tanıdığınız kadınların aksine benim sizin özelliklerinize karşı bağışıklığım var.”

“Özelliklerim mi?” diye sordu Stryder, balo salonunda ilk karşılaştıkları gecedan sonra bir daha hiç böyle imalarda bulunmamıştı. “Neymiş onlar?”

“Biliyorsunuzdur, hani şu benim kızların bayıldıkları türden.”

“Ama siz o türde şeylere bayılmıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Rowena çenesini kaldırarak. “Ben asla güçlü kollar ya da yakışıklı bir yüzden etkilenmem.” Elini uzatarak şövalyenin tam kalbinin üzerine koydu. “Benim için bir erkeğin burada taşıdıkları önemlidir.”

Rowena bunları şaka olsun diye söylemişti ama Stryder’in gözlerindeki ışık birden kayboldu ve yüzü asıldı.

“Bu durumda biz gerçekten birbirimize uygun değiliz, çünkü artık orada hiçbir şey kalmadı.”

Rowena şaşırmıştı. “Hiçbir şey mi?”

“Hayır, leydim. O parçam çok uzun zaman önce öldü.”

Adamın kalbi Rowena’nın elinin altında atıyordu ve her çarpışı karşısındaki erkek kadar güçlüydü. “Ölü bir kalbe göre çok güçlü atıyor. Kesinlikle Kit’i kurtarmak için bir an bile düşünmediniz.”

Stryder ondan uzaklaştı.

“Stryder?” diyerek durdurdu onu Rowena.

Stryder durakladı ve arkasına baktı.

“Nezakatiniz için tekrar teşekkür ederim.”

Rowena, sözlerinin Stryder’ı şaşırttığını onun kırışan alnından anladı. İşin aslı, nefret etmesi gereken bir adama neden bu kadar nazik davrandığını kendisi de bilmiyordu. Onu incitmek istemiyordu, zaten gözlerinde yeterince acı vardı.

“Her zaman emrinizdeyim,” dedi Stryder, gösterişli bir selam verdi ve yoluna devam etti.

Rowena’nın dudaklarında minik, sıcak bir gülümseme oluştu.

Stryder uzaklaşana kadar arkasından baktı. Ne kadar erkeksi bir yürüyüşü vardı.

Arkadan görünüşü bile çok yakışıklıydı.

O bir şövalye...

Her insan hata yapabilir.

O insanları öldürüyor.

Doğru ama...

Rowena başını sallayarak kafasına üşüşen düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Bir erkeği sadece dış görünüşü için isteyen arkadaşları gibi değildi o. Hem kendini evliliğe de adanmak istemiyordu. Eğer olur da bir koca seçecek olursa, öncelikle istediği şey arkadaşlık ve paylaşmak olurdu. Aradığı arkadaşlık ve saygı üzerine kurulmuş bir birliktekti. Aşk da olursa harika olurdu tabii fakat bu konuyu fazla kurcalamayacaktı.

Kendi konumundaki leydiler için aşkı bulmak büyük şans işiydi. Nitekim çoğu aşkı ve heyecanı evliliklerinin

dışında arıyorlardı. Hayır, hayır, diğer gezgin ozanlar gibi yasak ilişkileri onaylamıyordu.

Rowena, anne ve babası gibi tam bir idealistti. Zengin, fakir herkesin sadece aşk için evlendiği bir dünya düşünüyordu.

Eğer böyle bir aşk bulamazsa en azından arkadaşlık üzerine kurulu bir evlilik tercih edecekti.

Düşüncelerinin arasında kaybolmuş halde sarayın arkasındaki meyve bahçesine doğru gitti Rowena; yalnız kalabileceği bir yer arıyordu.

Fazla ilerlememişti ki bir gölge görür gibi oldu.

Bir hayalet gibi çok hızlı hareket etti.

Kaşlarını çatarak arkasından gitti.

İyice yaklaşp da nihayet görebildiğinde yapılacak en akılsızca şeyi yaptığını anladı...

Bu iri yarı bir adamdı.

Adam duvarın üstünden atlamak üzere sıçradığında perlerinin başlığı düştü.

Rowena nefesini tuttu.

Saçları gecedен daha kara, teni esmer ve gözleri...

Gözleri ürkütücü, garip bir yeşil tonunda koyu teninde parlıyordu.

Adam bir Sarazendi! Ve ikisi de birbirlerini net bir şekilde görebiliyorlardı.

BÖLÜM 6

Rowena'nın bir tarafı panik içinde çığlıklar atmak isterken, daha akli başında olan tarafı canını kurtarmak için var gücüyle kaçmasını haykırıyordu.

Adamın arkasından gelip gelmediğini bilmiyordu, zaten öğrenecek vakti de yoktu.

Aklında tek bir düşünce vardı: kaçmak.

Tam şatonun köşesini dönmüştü ki Stryder'ı Kit ve rahiple gördü.

Onlara doğru koşmaya başladı ve ancak kendini Stryder'ın kollarına attıktan sonra arkasına bakacak cesareti bulabildi.

Stryder birinin aniden kollarına atlamasıyla sendeledi. Genç kızı hayranlarından biri sandı ama Rowena olduğunu görünce çok şaşırdı.

"Yine mi Rowena, buna bir son vermeliyiz," diye dalga geçti.

Rowena'nın fal taşı gibi açılmış gözlerindeki panik ifadesini görünce hemen ciddileşti. "Bir şey mi oldu?"

“Bir Sarazen,” dedi Rowena soluk soluğa. “Meyve bahçesinde.”

Stryder’in kanı dondu sanki. Genç kızı kardeşine emanet etti ve Christian’la birlikte bahçeye doğru koştular.

Rowena sakinleşmeye çalışırken iki adamın gözden uzaklaşmasını izliyordu.

“Şşş!” dedi Kit genç kızın ellerini avuçlarına alarak su kuyusunun kenarındaki bir banka doğru götürdü. “Derin nefes al.”

Rowena arkadaşının sıcak davranışlarına minnettardı. Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyor, bacakları titriyordu. “Teşekkür ederim, Kit,” dedi.

Kit kuyudan soğuk su getirdiğinde, Rowena hâlâ iki adamın kaybolduğu bahçeyi inceliyordu.

“Yavaş iç,” diye uyardı Kit suyu uzatırken.

Rowena tekrar teşekkür etti.

“Pekâlâ, ne gördün tam olarak?”

Rowena elindeki metal su kabını sımsıkı kavramıştı. “Siyah Arap giysileri içinde bir adamdı. Şeytan gibi gözleri vardı ve şimşek gibi çakıyorlardı sanki. Hâlâ onun bir insan olduğundan emin değilim.”

Kit’in bakışları onun Rowena’dan daha endişeli olduğunu gösteriyordu.

“Cyril’i öldüren adam o olmalı,” diye fısıldadı Rowena. “Ama böyle bir adam nerede saklanabilir?”

“Böyle adamlar, en az şüphelendiğiniz yerlerde saklanır.”

Belki de doğrudu...

Rowena Kit’in omzunun üstünden arkaya baktığında Stryder ve arkadaşının dönmekte olduklarını gördü.

Stryder endişeli bir tavırla yaklaştı. “Orada kimseyi göremedik.”

Rowena onun sesinin tonundan hoşlanmamıştı. “Beni görünce kaçmış olmalı.”

Rahip başını eğdi. “En iyisi benim buradan ayrılmam ve-”

“Hayır Christian,” dedi Stryder. “Katil tüm Yoldaşlar’ı öldürmeye kararlı. İstedğim son şey yalnız seyahat etmen.”

Christian dudak büktü. “Beni öyle kolay kolay öldüremez, bunu sen de biliyorsun.”

“Bu riski asla göze alamam,” dedi Stryder anlayışla. “Gitmeyi denersen, bacağına olacaklara katlanırsın.”

Christian alınmış görünüyordu. “Cesaret edemezsin.”

“Dene de gör.”

Bakıştılar ve Christian’ın, Stryder’in onu vuracağına dair hiç şüphesi kalmadı.

“Şimdi,” dedi Stryder Rowena’ya dönerek, “şu gördüğünüz adamı iyice bir tarif edin. Neye benziyordu?”

“Tepeden tırnağa siyah giymişti ve iyi örtünmüştü.”

“O da sizi gördü mü?” diye sordu Christian.

“Evet.”

Adamların üçü de küfrettiler.

Rowena neden olduğunu anladığında yutkundu. “Benim peşime düşecek, değil mi?”

“Muhtemelen,” dedi Christian

Stryder arkadaşını dirsekledi. “Leydiyi daha fazla korkutma.”

“Bu gece burada kalabilir miyim?” diye sordu Rowena.

“Elbette.” Stryder ona sırtını döndü. “Birimiz başınızda nöbet tutacağız.”

Rowena, Stryder, Kit ve Christian'ı gizlice inceledi. Kit uzun boylu ve yakışıklıydı ama kılıç kullanmakta iyi değildi. Rahip de öyle.

Kont Stryder'a gelince...

"Beni koruyacak birini tutabilirim."

"Asla kiralık bir adama güvenme," dedi Stryder. "Bugün para karşılığında size hizmet eden biri, yarın daha fazla paraya memnuniyetle başka birine hizmet etmeyi seçebilir."

"Bu arada neden senin bir koruman yok?" dedi Kit Rowena'ya dönerek.

"Şatonun topraklarındayım," diye cevap verdi Rowena. "Bu duvarların arasında benim için bir tehlike olmaz diye düşünüyorum."

Kit başını iki yana salladı. "Amcan seni fazla özgür bırakmış."

Rowena, Kit'in ses tonundan rahatsız olmuştu. Arkadaşı, bundan önce hiç bu tavırla konuşmamıştı kendisiyle.

Stryder bile şaşırmıştı.

"Olan olmuş," dedi Stryder. "Şu anda yapmamız gereken tek şey, tanışımızın hayatta kalıp katili bulmamıza yardımcı olmasını sağlamak."

"Pekâlâ," dedi Christian. "Sen onunla kal, ben gidip adamlarımıza olanları anlatayım. Şu Sarazen'i bir araştırırım. Çok fazla uzaklaşmış olamaz, aslında aramızda saklandığını düşünüyorum."

"Nasıl olur?" dedi Kit. "Sarazenler'in bizim gibi giyimeleri yasak."

Stryder kardeşine ürkütücü bir bakış attı. "Nereden biliyorsun?"

Kit kısacık bir duraklamadan sonra, "Herkes bilir bunu," dedi.

“Kırsal kesimi arayalım önce,” dedi Christian. “Eğer bir yerlerde kamp yapmışsa kesinlikle buluruz.”

Stryder pek tatmin olmamıştı. “Bu adamlar yanlarında yemek ve korunmak için aldıkları bir tek bıçak dışında hiçbir şey olmadan günlerce çölde kayboluyorlar, sen ise kalkmış ormanda bu katili arıyorsun.”

Christian kendini beğenmiş bir şekilde baktı. “Eğer oradaysa kesinlikle bulurum.”

“Fazla uzun sürmesin.”

Christian başını eğdi, sonra da uzaklaştı.

Kit de Rowena’nın hissettiği kadar huzursuz görünüyordu. İzin istedi ve genç kadını nefret etmesi gereken ama tehdit altında hissettiği zaman kollarına koştugu tek adam olan şövalyeyle baş başa bırakarak gitti.

“Bugün burada olanlar çok korkunçtu,” dedi Rowena sakin bir sesle. “Umarım katili bir an önce buluruz.”

“Bana güvenin leydim, yakalayacağız.”

Genç kadına koluna girsin diye kolunu uzattı. “Sizi şatoya götürüyem. Lütfen her zaman arkadaşlarınızla birlikte olmaya dikkat edin.”

“Yani siz yanımda olmayacaksınız?”

“Olacağım elbette. Ama içimden bir ses, ne yapıp edip gözümün önünden kaybolacağınızı söylüyor.”

“Benim içimden bir ses de görevinizin oldukça zorlu olacağını söylüyor.”

Stryder saygıyla gülümsedi. Ah, sert tavrı yumuşadığında bu adam ne muhteşem biri oluyordu.

Nedense lordun yanındaiken kendini garip şekilde kadınsı hissediyordu. Sanki onun erkeksi varlığı kendi kadınlığının ortaya çıkmasına sebep oluyor, kendi varlığının ve ihtiyaçlarının daha bir farkına varıyordu.

Hepsinden korkunç olan ise, Stryder’la öpüşmenin nasıl hissettireceğini merak etmesiydi. Kim bilir tadı nasıldı...

Rowena!

Şoke olmuştu. Ve dehşete düşmüştü. O arkadaşlarına benzemezdi, yakışıklı bir yüz karşısında aklı başından gitmezdi. Buna rağmen, karanlıkta sessizce yürürlerken Stryder’in her şeyini merak etmekten kendini alıkoyamıyordu.

“Hiç çocuk istemediğinizi söylüyorlar,” dedi Rowena, ağzından çıkanlara kendisi de inanamıyordu. “Doğru mu bu?”

Stryder başını onaylarcasına salladı.

“Neden? Sizin konumunuzdaki birinin topraklarını daha çok düşünmesi gerekmez mi?”

“Hayatta topraktan daha önemli şeyler vardır.”

Rowena da öyle düşünüyordu ama adamın neye daha çok değer verdiğini merak ediyordu. “Ne gibi?”

“Yoldaşlık. Verilen sözler. Topraklarım da benim için çok önemlidir, çünkü bana para kazandırır ve parayı iyi şeylere harcamamı sağlarlar. Hayatta istediğim son şey, arkamda ölümüme yas tutacak insanlar bırakmak. Arkamda mezarımın başında ağlaması için çocuk bırakmak istemiyorum.”

Stryder konuşurken Rowena heyecanla dinliyordu. Ama onu heyecanlandıran sözleri değil sesinin tonuydu. “Tüm çocuklar arkada kalmaz lordum. Bazıları uzun yıllar aileleriyle birlikte yaşayacak kadar şanslıdır.”

Stryder’in gözleri o kadar hüznünlüydü ki Rowena’nın kalbi acıdı. “Ama bir sürü de yetim var. Zavallılar, bir zamanlar babalarının olan o toprakların yeni köleleri oluyor. Rehineler gibi kullanılıyorlar, peki ne için? Siz bile Henry

ve amcanızın gözünde bir eşyadan başka bir şey değilsiniz. Kızınızın da sizin durumunuzda olmasını ister miydiniz?”

O an Rowena garip bir yakınlık duydu bu yabancıya.

Birbirlerini anlıyorlardı.

Ve bu Rowena’yı her şeyden çok şaşırtmıştı. “Bu yüzden mi benim için şarkı söylemeyi kabul ettiniz?”

Stryder başıyla onayladı. “Ben verdiğim sözleri ciddiye alırım, Rowena. Verdiğim sözlerin biri de tutsak olanları kurtarmak için elimden geleni yapacak olmamdır.”

Sıradan bir şövalyenin böyle müşfik, böyle anlayışlı olabileceği Rowena’nın hiç aklına gelmezdi. “Şaşılacak kadar ince düşünceli birisiniz Kont Stryder.”

“Duygusuz bir şövalye için mi demek istiyorsunuz?”

Rowena’nın yüzü kıpkırmızı oldu. “Ben *sizi* kastetmemiştim.”

“Öyle mi?”

“O zamanlar sizi pek tanımıyordum.”

Stryder buna güldü. “Kabul etmeliyim ki sizi böyle telaşlı görmek hoşuma gidiyor. Yanaklarınızın kızarması gözlerinize çok yakışıyor.”

“İltifat mı ettiniz?” diye sordu Rowena, adamın bu esprili haline şaşırarak.

“Eğer öyleyse?”

“Sanırım gurur duyarım.”

“O zaman, size iltifat ettim.”

Rowena bütün yüzünün ısındığını hissetti. Soylu ve tatlı şövalye-

Aklını toplamaya çalışırken yutkundu. Onun hakkında neredeyse ‘şövalyem’ diyecekti. Ne münasebetsizce. Bir erkek için asla böyle şeyler düşünemezdi. Özellikle de öldürdüğü insanların sayısıyla ünlü biri için.

Bu çok uygunsuz ve yakışsızdı.

Değil miydi?

Rowena boğazını temizledi, şatoya doğru yürümeye başladı. “Günün geri kalanında peşimden gelmeye devam edecek misiniz?” diye sordu yan yana yürürlerken.

“Şu Sarazen hakkında daha fazla bilgi edinene kadar, evet. Bence doğrusu bu.”

“Ya size bütün bunları uydurduğumu söylesem ve beni rahat bırakmanızı istesem?”

“Doğruyu söylemediğinizi düşünürüm.”

“Nasıl yani?”

Şövalyenin gözleri şeytani bir ateşle yanıyordu. “Kendinizi bile isteye kollarıma attınız leydim. Size bunu sadece müthiş bir korku yaptırabilirdi. Paniğiniz sahte olamayacak kadar gerçektir.”

“Ama ben şatoda-”

“Cyril şövalyeler kampının ortasındaydı. Çoğumuzun uykusu çok hafiftir. Buna rağmen birisi çadırına sızıp Cyril’i öldürdü. Hem de hepimiz oradayken. Bunu başarmak için sağlam sinirler ve yetenek gerekir.”

Stryder’in sesindeki uğursuz ton Rowena’nın tüylerini diken diken etti. “Bana her şeyi anlatmıyorsunuz, değil mi?”

Şövalyenin gözleri yine gölgelendi. “Hayır, eğer şüphelerimde yanılmıyorsam, anlatamam.”

Rowena buz gibi oldu.

Stryder tekrar konuşmaya başlamadan önce bir an durakladı. “Adı El Sahaar olan bir Sarazen tanıyorum.”

Rowena kelimeyi anladığında kaşlarını çatı. “Sihirbaz?”

“Sizin konumunuzdaki bir leydi Arapçayı nereden öğrenmiş olabilir?”

“Amcamın doktoru onların ilaçlarına çok güvenirdi. Gençliğinin büyük kısmını Kudüs’te, bu ilaçlar üzerinde çalışarak geçirmiş. Bir sürü de kitap getirmişti oradan. Uzun süren baskılarımdan sonra bana Arapça öğretmeye ikna edebilmişim onu.”

Stryder etkilenmiş görünüyordu. “Çok ilginç bir kadınsınız.”

Rowena bu iltifata gülümseyerek cevap verdi. “Şu adamdan söz ediyordunuz?”

“Evet. Kelimenin tam anlamıyla dumanların arasında gözden kaybolurdu. Sanki görünmezmiş gibi işini hızlı ve etkin şekilde tamamlardı. Bazen insanların suikastçıları nasıl yetiştirdiğini anlatırdı.”

“Suikastçı ne demek bilmiyorum,” dedi Rowena.

“İnsanları sessizce öldürmek üzere eğitilmiş adamlar demektir. Geceleri gelirler ya da bazen gündüzleri ama her zaman şaşırtırlar. Nassir... El Sahaar,” diye ekledi Stryder, “anlatmıştı, tanıdığı bir adam varmış, kalabalık bir pazarda yürürken bıçağını o kadar hızlı kullanırmış ki, kimse katilin kim olduğunu tahmin dahi edemezmiş.”

Bu Rowena’nın meyve bahçesinde gördüğü adama benziyordu.

“Yani, bizim Sarazen herhangi bir yerde olabilir?”

Stryder başıyla onayladı. “Bu gece pencerenizi sıkıca kapatmanızı tavsiye ederim. Kilidin üzerine de küçük bir çan asın, tedbir olsun diye.”

Rowena ürperdi. “Onu durdurmanın bir yolu yok mudur?”

“Ateşe sadece ateşle karşılık verilir leydim. Onları durdurmanın tek yolu, onlardan daha hızlı davranmaktır.”

Rowena bu sözleri duymaktan ne kadar da nefret ediyordu. Şiddete daha fazla şiddetle karşılık vermek onun doğasında yoktu. Daha barışçıl bir çözüm bulunamaz mıydı?

Rowena, Stryder’ı merdivenlerden çıkarıp hanımların güneşlenme odasına götürdü. Burada bir sürü genç kadın sandalyelere oturmuş, dedikodulu bir öğleden sonra geçiriyorlardı.

Kont Stryder’ın kapıda görünmesiyle hepsi ayağa fırladı ve onlara doğru koşuştular.

Stryder genç kadını hızla çekip kapıyı kapattı. Diğer kızlar kapının diğer tarafında çığlık çığlığa bağırarak kapıyı yumrukluyorlardı.

“Kont Stryder!”

“Çabuk olun,” dedi Rowena’ya. “Duvardaki şu sopayı alın.”

Rowena söylenileni yaptı.

“Lütfen kapı tokmağının altına sıkıştırın. Çabuk olun!”

Rowena tereddüt etti. “Ama hepsi kilitli kalacaklar.”

“Uzun süreliğine değil. Kapıyı açması için çocuklardan birini gönderirim. Ben gittikten sonra tabii.”

Rowena onaylamadan önce bir süre kuşkuyla ona baktı.

Stryder kızların kapıyı açamayacağından iyice emin olduktan sonra kapının kolunu bıraktı ve rahat bir nefes aldı.

Ama bu uzun sürmedi.

Koridorun sonundan bir grup kadın daha geliyordu, şüphesiz içerdekilere katılmak amacıyla.

Çığlık attılar ve üzerlerine doğru koştular.

Stryder Rowena'nın elini tuttu ve geriye, merdivenlere doğru koşmaya başladılar. Kadınlardan biri saç örgüsünü yakalayıp sertçe çekmeseydi Rowena buna kahkahalarla gülerdi.

"Ayy!" diye inledi Rowena.

Stryder durmadan büyük salona doğru koşmaya devam etti. "Val!" diye bağırdı köşede duran adama. "On gümüş para."

Adam hiç vakit kaybetmeden kadınların önünü kesti. O arada Stryder ve Rowena sağ tarafta bir kapıyı açıp kendilerini bahçeye attılar. Ancak uzun çalıların arkasına saklandıktan sonra durdular. Stryder'in gözlerinde panik vardı, sanki her an birisi önlerine çıkacakmış gibi huzursuzdu.

"Böyle şeyler sık sık başınıza gelir mi?" diye sordu Rowena nefes nefese.

"Tahmininizden çok daha fazla."

Rowena kadınların lord hakkında düşüncelerini ve onu elde etmek için neler yaptıklarını çok iyi biliyordu ama böyle saldırmalarına ilk kez tanık oluyordu. "Ciddisiniz, değil mi?"

"Söyledim size Rowena, bu kadınları benim kucağıma atlamaya iten özelliklerimin yalnızca siz farkında değilsiniz." Göz kırptı Stryder. "Ve siz-"

"Lütfen öyle söylemeyin," dedi Rowena eliyle Stryder'in dudaklarını kapattı. "Kollarınıza kesinlikle kasten atlamadım."

Stryder tek kaşını kaldırdı.

"Ölümle burun buruna kalmasaydım asla böyle bir şey yapmazdım."

Rowena elinin altındaki dudakların kımıldadığını his-

sedince birbirlerine dokunduklarını fark etti. Adamın dudakları, taş gibi sert vücudunun aksine yumuşacıktı.

Rowena yutkunarak elini çekti.

Stryder, genç kadının yüzündeki ifadenin değişmesini izlerken nefesini tuttu. Başından kaymış tülü, yüzüne dağılmış saçlarıyla gerçekten nasıl da güzel görünüyordu. Koştuğu için teni pembeleşmişti ve gözleri pırıl pırıldı.

Rowena'nın dudakları hafifçe aralandı...

Stryder gözlerini onun dolgun dudaklarından ayıramıyordu. O dudaklar adeta davet ediyordu.

Kendine engel olamadı ve Rowena'yı kendine çekti. Daha yakına... O kadar yakına ki genç kadının vücudunun bütün kıvrımları Stryder'in çelik gibi sert göğsünde eziliyordu.

Evet, bu kadını istiyordu...

Deli gibi istiyordu. Hiç düşünmeden başını eğdi ve Rowena'nın ağzını dudakları arasına aldı. Onun tadını alınca Stryder inledi. Rowena'nın dili kararsızca erkeğin dudaklarına değdi. Bu öpücün saflığı Stryder'in başını döndürdü.

Adamın dayanılmaz gücü karşısında Rowena'nın tam anlamıyla nefesi kesilmişti. Bu duygu patlaması tüm bedenini elektrik gibi çarpmıştı.

Güçlü ellerin dokunuşu, sert ve kaslı bedeninin yakınlığı...

Gerçekten ilahi bir duyguydu.

Kadınların şövalyenin üstüne saldırması boşuna değildi. Stryder genç kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarının baskısını artırdı. Rowena bayılmak üzereydi, sıradan bir kadının bunları hissedip de bayılmaması olanaksızdı.

Adamın çıplak görüntüsü bir an beyinde şimşek gibi çaktı. Hayatında ilk kez bir erkeği arzulamak neymiş anladı. Fiziksel çekimi, en çok da ‘şehvet’ duygusunu tattı.

Bir süre önce Sussex’li gezgin bir ozana karşı duyduklarıyla kıyasladığında, Rowena’nın şu anki hisleri inanılmazdı. Kont Stryder eşsiz biriydi.

Stryder yavaşça geri çekilip genç kadının yüzüne baktı.

“Bütün erkekler böyle mi öpüşür?” diye sordu Rowena yavaşça.

Stryder hafifçe gülümsedi. “Bilemem, hayatımda hiçbir erkeği öpmedim.”

Rowena kahkahasını tutamadı. Kont Stryder insanı şaşırtıyordu. Böyle bir adamın bu kadar komik ve sıcak olabileceği kimin aklına gelirdi?

Bu kadar sevecen olabileceği?

“Bana bir iyilik yapar mısınız lordum?” diyerek bir adım geriledi Rowena. “Tanrı’nın cezası bir maço olun yine.”

Stryder şaşırmıştı. “Anlamadım?”

“Küstah olduğunuz zaman sizden nefret etmek daha kolay oluyor.”

Stryder başını eğerek dikkatle yüzüne baktı. “Benden nefret etmek mi istiyorsunuz?”

“Cazibenize kapılmaktansa nefret etmeyi tercih ederim.”

“Neden?”

“Çünkü değer verdiğim başka bir erkeği daha toprağa vermek istemem. Delinin birinin gizlice yaklaşıp boğazınızı kesmesine dayanamam. Tanrı korusun ama eğer bir gün evlenirsem, düşmanı olmayan birini seçeceğim. Hayatını savaş ve tehlikelerin gölgesinde yaşamayan biri olacak.”

Stryder nezaketle Rowena'nın elini tutarken mavi gözleri sımsıcaktı. "Erkekler ölür. Rowena. Burada ayağımın takılıp düşerek boynumu kırma olasılığım, savaşta ölme olasılığım hemen hemen aynı."

"Değil," dedi Rowena, geçen yılların silemediği acılarını hatırlayarak. "Burada gerçek bir tehlike yok. Kimse elinde baltayla size saldırmıyor, kimsenin hedefi başınızı gövdenizden ayırmak değil."

"Cyril de boğazı kesildiğinde yatağında huzur içinde uyuyordu, savaş meydanında değildi."

"Ama o bir şövalye olduğu için öldürüldü. Tıpkı babam gibi. Hayır, ne korku ne kavga istiyorum hayatımda artık. Sadece huzur içinde yaşamak istiyorum. Gözlerimi kapadığımda kocamın yanımda olduğunu, ölmek ya da öldürmek için uzak diyarlara gitmediğini bilmek istiyorum. Annemin yaşadığı cehennemi yaşamak istemiyorum."

"Anneniz cehennem hayatı mı yaşamıştı?"

Rowena onun sır saklayacağından emindi. "Hem de nasıl. Babam iyi bir adamdı. Ama ailelerinin isteği üzerine evlenmişlerdi, ortak hiçbir yönleri yoktu. Evde olduğu zamanlar babam annemi yok sayardı. Zaten zamanının büyük kısmını dışarıda, bizden uzakta geçirirdi." Babasının ölümü aklına gelince Rowena'nın gözleri yaşlarla doldu. "Amcam gelip babamın öldüğünü haber verdiği zaman, annemin bomboş bakan gözlerini asla unutamam. Benim dünyam paramparça olmuştu ama o... Sanki amcam bir komşunun ölümünü haber vermişti."

"Belki acısını gizlemek istemiştir."

"Hayır," dedi Rowena, her şeyi açık seçik hatırlıyordu. "Bana sadece şunları söyledi: 'Keşke daha fazla evde kal-

saydı da ona bir erkek evlat verme şansım olsaydı. Böylelikle sen de sevmediğin bir adamla evlenmek zorunda kalmazdın.’ Şimdi bile zavallı anneciğim başka bir sevgisiz evliliğe mahkûm ve bu kocası da annemi görmezden geliyor.”

“Siz yine de şanslıymışsınız,” dedi Stryder sakın bir sesle. “Babam annemi dünyadaki her şeyden daha çok se-verdi. Onu bırakıp savaşa gitmekten nefret ederdi. Nereye gitse, elinden geldiğince çabuk eve, sevgili karısına koşmak isterdi. Babamın anneme bakışlarını hatırlıyorum, her hareketini izlerdi ve ne yapsa gözü üzerinde olurdu. Cenneti izliyormuş gibi görünürdü.”

“Anlamıyorum,” dedi Rowena, Stryder’ın annesinin gayrimeşru oğlu Christopher’ı düşünerek. “Ya Kit?”

Stryder’ın çenesi sinirle seğirdi. “Babam anneme deli gibi âşıktı ama annem onu hiç sevmedi.” Rowena’nın gözlerine dikti bakışlarını. “Annem için babam sadece aptal, eğitimsiz bir şövalyeydi. Oysa o bir şairle birlikte olmayı düşlüyordu. O kendisine güzel sözlerle aşkını ilan edecek birini isterken, babam savaştan başka bir konuda konuşmazdı. Yine de babam içten içe sevilmediğini bilirdi. Annemi olduğu gibi kabul etmişti.” Başını iki yana salladı. “Bir keresinde babam yine savaştan koşa koşa eve dönmüş ve evi bomboş bulmuştu.”

“Hiç kardeşinizi ziyarete gittiniz mi?”

Stryder kaşlarını çatı. “Siz nereden biliyorsunuz?”

“Kit bir hizmetçinin annesine ihanet ettiğini anlatmıştı.”

Stryder başını salladı. “Evet. Annem babasını ziyarete gitmişti. Yine. Onun babamı aldattığını biliyordum ama anneme asla ihanet etmezdim. Ona söz vermiştim.”

Stryder'ın anne babasının ölümlerini hatırlayınca Rowena'nın içi sızladı. Herkes babasının annesini öldürdüğünü, sonra Stryder'ı da öldürmeye çalıştığını ve sonunda kendini öldürdüğünü biliyordu ama nedenini kimse bilmiyordu. Neler olduğunu bilen yalnızca Stryder vardı ve o da şimdiye kadar kimseye söylememişti.

“Sizin için şarkı söyleyebilir miyim bilmiyorum Rowena.”

Koyu mavi gözlerdeki acıyı gördüğünde Rowena'nın içi burkuldu.

“Ve sizinle asla evlenemem,” dedi Stryder ölçülü bir tavırla. “Beni olduğum gibi sevmeyecek bir kadınla evlenmeyi kabul edemem. Siz anneme çok benziyorsunuz ve ben de babamın oğluyum. Yokluğumda bana sadık kaldığından emin olacağım bir kadın daha doğmamıştır herhalde.”

Rowena anlayışla başını salladı. “Ben de annemin kızıyım. Ben de onun gibi kılıç taşıyan bir erkeği asla sevmem. Şimdi söyleyin bakalım Stryder, bu işin içinden nasıl çıkacağız?”

“Bilmiyorum. Cinayete ne dersiniz?”

Rowena ciddi bir bakış attı. “Hiç komik değil lordum.”

“Kont Stryder!”

İkisi aynı anda döndüklerinde bir grup genç kız tarafından bulunduklarını anladılar.

Stryder inledi.

Rowena erkeğin neden bu kadar kendini beğenmiş olduğunu artık anlıyordu. “Beni bırak,” diyerek Stryder'ı kaçırmaya zorladı.

“Gidemem Rowena. Senin Sarazen her an dönebilir.”

Rowena ağzını açamadan Stryder onu omzuna atıp koşmaya başladı.

Rowena dehşete kapılmıştı, üstelik canı da acıyordu. Şimdiye kadar kimse onu böyle aşağılayıcı bir şekilde taşımamıştı. Attığı her adımda Stryder'in omzu genç kadının midesine batıyordu. Rowena ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Etrafta, peşlerine düşmeyen kim varsa hepsi durmuş onlara bakıyordu.

"Beni yere bırakın Stryder," diye bağırdı Rowena.

Stryder duymazdan gelerek ahıra kadar koşmayı sürdürdü. İçeri girer girmez kapıyı çarparak kapadı ve arkasını kilitledi. Gözünü bir budak deliğine dayayarak kendilerini kovalayanların kim olduğunu görmeye çalıştı.

Rowena da görmek istedi ama sonra bunu hiç yapmamış olmayı diledi.

Kapının önünde iki gölge bekliyordu.

İkisi de Arap'tı.

BÖLÜM 7

Gölgeler içindeki iki adamı görünce Rowena'nın nefesi kesildi. Yeşil gözleri fıldır fıldır dönen uzun boylu olanı hemen tanıdı.

"Bu o," diye fısıldadı. "Bahçedeki şeytan o!"

Stryder genç kızı arkasına aldı ve sonra elini kılıcının kabzasına koydu.

"Seni annesiz bok çuvalı," diye bağırdı Stryder. "Ne cesaretle geldin buraya?"

Rowena dikkatle adamlara bakıyordu. İkisinin de yüzleri kalın, siyah peçelerle örtülüydü.

Sarazen'in gözleri karardı. "Dikkat et kâfir, senin gibilerin dilini kesip onları zararsız engerek yılanlarına çevirmekle ünlüyümdür." Diğer Sarazen de en az Rowena kadar bu atışmadan şaşkına dönmüştü.

"Yap da görelim."

Sarazen kaşını kaldırdı. "Bana meydan mı okuyorsun? Fare leşi gibi kokan ve beyni fareden de küçük olan sen?"

Stryder neden bir şeyler yapmıyordu?

Stryder yavaş yavaş düşmana yaklaşırken Rowena boş durmak istemedi. Hızla koştu, ahırın duvarına yaslanmış bir tırmığı kaptı.

Sapını sıkıca kavrayarak adamlara doğru ilerledi.

“Stryder!” diye bağırdı kısa boylu Sarazen, Rowena’yı işaret ederek.

Stryder hızla döndü ve tırmığı Rowena’nın elinden aldı. “Yavaş olun leydi,” dedi tırmığı uzağa fırlatırken. “Dostumun delik deşik edildiğini görmek istemem.”

Rowena’nın gözleri büyüdü. “Dost mu?”

Uzun boylu Sarazen yüzündeki peçeyi çıkardı. Rowena tereddüt etti. Bu şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkeklerden biriydi. Karmakarışık kuzguni kıvrıkcık saçları, yüzünü çevreleyerek omuzlarına dökülüyordu. Peçeyi çıkarınca gözleri, esmer teni ve simsiyah kirpikleriyle karşılık oluşturarak daha da yeşil göründü.

“Nassir,” diye açıkladı Stryder. “Ve arkadaşımız Zenobia.”

Kısa boylu olan da yüzünü Rowena’ya göstermek için peçesini çıkarınca, çok güzel bir kadın olduğu çıktı ortaya. Nassir gibi Zenobia da saçlarını omuzlarına bırakmıştı ama onunkiler kızılımsı kahverengiydi. Teni zeytin, gözleri ise topaz rengiydi.

“Siz ne arıyorsunuz burada?” diye sordu Stryder.

“Sihirbaz’dan saklanıyoruz,” diye açıkladı Zenobia. “Adam hâlâ kan davası peşinde. Bir süre önce Nassir’i neredeyse yakalayacaktı.”

“Biraz zor yakalardı,” dedi Nassir, kızın söylediklerinden alınmış gibiydi. “Yakınımızda değil, ben de gece olana kadar ortaya çıkmayacağım. Biraz daha kendi kuyruğuyla oyalansın bakalım.”

Zenobia gözlerini devirerek, “Bir haberci yakaladık,” dedi. “İran’dan İngiltere’ye, bir suikast emri mesajını götürüyordu.”

“Suikast gerçekleşmeden buraya gelmeye çalıştık,” dedi Nassir. “Ama görünen o ki geç kalmışız.”

“Cyril’e olanları duydunuz mu?” diye sordu Stryder.

Nassir başıyla onayladı. “Düşünmüştüm ki, eğer burada olduğumuzu birilerine haber verebilirsek, suikastçı bizim de haberci olduğumuzu düşünerek içimizden biriyle temasa geçebilir. Ama yanındaki bayan, hepinizi ayağa kaldırdı.” Bakışlarını Rowena’ya çevirdi. “Onu bizden korumak için vakit kaybedeceğinize, burada olduğumuzu kendimiz söyleyelim diye düşündüm.”

“Bu sabah da söyleyebilirdin.”

“Sabahtan beri uygun tek bir dakikan yoktu,” dedi Nassir alaycı bir sesle. “Özellikle bahçedeki kadınlar çok eğlenceliydi.”

Stryder başını sağa sola salladı. “Hiç olmazsa bir kişinin bunu komik bulmasına sevindim.”

“İstersen, yine senin karın rolünü oynayabilirim,” dedi Zenobia.

“Bunu en son denediğimizde az daha boğazımı kesiyorlardı,” dedi Stryder.

Nassir ve Zenobia da güldüler.

Aniden kapıda sesler duyuldu. “Kont Stryder!” Dışarıda kadınlar içeri girmek için haykırıyorlardı.

Nassir yorgun yorgun içini çekti, sonra Stryder’a baktı. “Çıkar elbiselerini.”

Stryder sorgulamadan üstündekileri çıkarmaya başladı.

“Affedersiniz!” Lordun çıplak görüntüsü karşısında

Rowena'nın nefesi kesiliyormuş gibi oldu. Hakkında hoş olmayan şeyler düşünmesi gereken bu adamı artık böyle görmek istemiyordu. Sürekli düşüncelerinde onun olmasını istemiyordu. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Nassir benim elbiselerimi giyerek buradan uzaklaşacak," diye açıkladı Stryder. "Böylece kadınlar beni rahat bırakır ve bu arada Zenobia da bize neler olduğunu anlatır."

Nassir de soyunmaya başlayınca Rowena'nın yüzü iyice kızardı.

Zenobia gülümseyerek onu ahırın arka tarafına götürdü. "Anlayışlı olmalısınız leydim. Uzun yıllar boyunca birlikte yaşadıkları o delikte nezaket kurallarını unutmuşlar."

"Stryder, Nassir'in ne yapmak istediğini nasıl anladı?"

"Dedim ya, çok uzun bir süre birlikte yaşadılar, omuz omuza savaştılar. Şimdi ben bile her birinin ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Çoğu kez birbirimizi anlamak için kelimelere gerek kalmıyor."

Zenobia söylediklerini kanıtlamak ister gibi Stryder'ın atının durduğu yere gitti, erkekler kıyafetlerini deış tokuş ederken o da atı eyerledi. Sarazen kadının Stryder'ın atını kimseye sormadan bulması, lordla aralarındaki ilişkinin samimiyeti hakkında bir fikir veriyordu.

"Merhaba Goliath," dedi Zenobia atın boynunu okşayarak. "Görüşmeyeli çok oldu değil mi eski dostum?"

Zenobia eyerlemeden önce atın kendisini iyice koklamasına izin verdi.

Sonra yanlarına Stryder'ın giysileri içinde Nassir geldi.

"Hiç ona benzemiyorsunuz," dedi Rowena.

Nassir gülümsedi. "Onlar farkına bile varmaz. Dikkat ettikleri tek şey siyah saçlar ve giysiler."

O ata binince Zenobia ile Rowena ahırın kapısını açtılar, bu sırada Stryder saman yığınının arkasına saklanmış bekliyordu.

Nassir atı topuklayarak dörtnala ahırdan çıktı.

Kadınlar dört bir yandan çığlık çığlığa arkasından bağrıştılar.

“Kont Stryder geri dönün!” diye haykırdı bazıları.

Onun gittiğine ikna olunca grup söylenerek dağıldı. Ayrılmadan önce bazıları Rowena’ya ölümcül bakışlar fırlattılar.

Rowena bunun işe yaradığına inanamıyordu ve herkes gittiğinde Zenobia’nın da açık kapının arkasında saklandığını fark etti.

“Sonunda,” diye derin bir nefes aldı Stryder. “Huzura kavuştuk.”

Rowena alnını kırıştırarak siyah Sarazen giysileri içindeki Stryder’ı süzüyordu. O çok farklı görünüyordu ama yine de çok yakışıklıydı.

“Başka giysin yok mu senin?” diye sordu Stryder Zenobia’ya.

Kadın başını sağa sola salladı. “Alacak vaktimiz olmadı ki hiç.”

“Rowena, ona bir şeyler ödünç verebilir misiniz?”

Rowena olur anlamında başını salladı. Zenobia ondan en az bir karış uzundu ve omuzları da daha genişti, tıpkı Elizabeth gibi. Arkadaşının birkaç parça giysi ödünç verip veremeyeceği konusunda tereddüt etti.

“Teşekkür ederim,” dedi Stryder. “Siz giysileri ayarlayın, biz ikimiz de kimseye görünmeden benim çadıra dönelim. Bizimle orada buluşur musunuz Rowena? Mümkün olduğu kadar çabuk lütfen.”

“Olur, tabii.” Rowena o ikisinin çadıra doğru yürümesini izlerken kimsenin fark etmemesini diledi içinden. Eğer Stryder bu giysiler içinde yakalanırsa onun için çok kötü olurdu. Zaten sarayın yarısı Cyril’i onun öldürdüğünden şüpheleniyordu.

Ama kabul etmesi gerekirdi ki şövalye sessiz bir rüzgâr gibi hareket ediyordu. Hızlı. Kesin. Her hareketi erkekçeydi ve onda daha fazlası da vardı.

Hiç istemediği bir şefkat, yakınlık hisleri doğuyordu içinde. Kont Stryder âşık olması kolay bir erkekti ama onu evcilleştirmesi zordu.

Aquarius gölgelerin arasında iki Sarazen’in ahırdan çıkmalarını izliyordu.

Söz verdikleri gibi kendisini öldürmeye gelmişlerdi demek ki.

Öl ya da öldür.

Onları esir alan adamların, serbest bıraktıkları zaman ettirdikleri yeminlerden biriydi bu. Ona görevini tamamlaması için iki yıl süre tanımışlardı. Bu süre içinde silah arkadaşlarının hepsini öldürebilirse yaşamasına izin vereceklerdi.

Öldüremezse onu öldürmek için başka biri gönderilecekti.

İki yıl geçen ay dolmuştu ve o zamandan beri Sarazenler ortada görünmemişti.

Aquarius hep güvende olduğunu sanıyordu. Onun Kutsal Topraklar’da olduğunu kimse bilmiyordu. Yanma kimse yaklaşmamıştı.

Ama anlaşılan yanlışmıştı.

Ötekilerin aksine, Cyril'i Sarazenler'in öldürmediğini biliyordu. Ama *kendisi* hedefteydi.

Bu şeytanlardan kaçmanın imkânı yoktu. Er ya da geç onu bulacaklardı.

Birden paniğe kapıldı. Güvenebileceği hiç kimse yoktu. Ona hiç kimse yardım edemezdi. Ve Yoldaşlar kim olduğunu anlarırsa peşindekilerden daha hızlı öldürürlerdi onu.

Özellikle de Henry öldürdüğü adamları bir öğrenirse...

Hiç kimse bu adamların başlarına gelenleri hak ettiklerini aklına bile getirmiyordu. Aquarius hepsini soğukkanlılıkla öldürmüştü. Önemli olan buydu. Kendi alçaklıklarını da üstüne atacaklardı

Daha kötüsü teşhir edilecekti.

Hayır, daha fazla aşağılanmaya dayanamazdı.

Tek şansı, Sarazenler'i, onlar kendisini bulmadan önce yakalamak ya da verilen görevi tamamlamaktı.

Kendi grubundan tek bir kişi kalmıştı.

Sadece bir kişi...

Dulbırakan.

Stryder çadırından içeri girdi ve kafasını hedefleyen kılıçtan kurtulmak için hızla eğilirken sunturlu bir küfür savurdu.

Arkasını döndüğünde kendisine saldıran genç adamı gördü. "Dur Raven," diye hırladı genç şövalye yeniden saldırmaya hazırlanırken. "Benim!"

Raven durakladı. "Stryder?"

Stryder'ın arkasındaki Zenobia güldü. "Küçük Raven? Sen misin?"

Raven kaşların çatı. “Zenobia?”

Zenobia yüzündeki peçeyi bir kez daha kaldırıp gülümsedi. Raven koşup kadını kucaklarken Stryder da giysilerini değiştirmeye başlamıştı.

“Seni yeniden görmek ne güzel seni haylaz,” dedi Zenobia sevgiyle. “Bakıyorum Stryder canını sıktığın için henüz seni öldürmemiş.”

“Hayır. Ya sen...” Raven gözlerini genç kadının üzerinde gezdirdi. Ayasheen kadın savaşçısının yüzünde gençliğin verdiği bir yumuşaklık vardı. “Her zamanki gibi harika görünüyorsun.”

Zenobia sıcacık gülümsedi.

“Siz ikiniz neden böyle giyindiniz?” diye sordu Raven.

Stryder giyinmesini bitirirken Zenobia da bir katili yakalamak için Kutsal Topraklar’dan nasıl alelacele ayrıldıklarını anlattı.

Stryder yanlarına geldiğinde Zenobia alay eden bakışlarla onu süzdü. “Bence en iyisi senin bir an önce evlenmen. En azından hayranlarının tacizinden kurtulur, huzura kavuşursun.”

Stryder bu öneriye dudak bükerken, Raven dehşete kapılmıştı. “Stryder’in evlenmesine izin veremeyiz,” dedi. “Sonra bizi kim yönetir?”

“Yönetmekten daha önemli şeyler vardır ufaklık,” dedi Zenobia şefkatle. “Bir kral, otoritesini kaybetmeden ya da ülkesi parçalanmadan orayı terk edebilir.”

Stryder homurdandı. “Evet, kim ki ülkesini terk eder onu kaybeder.”

Zenobia başını iki yana sallayarak ona döndü. “Yaşlanıp sadece farelerle arkadaşlık etmeye başlayınca, bu söylediklerini sana hatırlatırım.”

Stryder sözlerine aldırmış etmedi. “Senin de evlenmeye pek niyetin yok gibi?”

Genç kızın gözlerinden bir hüznün bulutu geçti. “Ben kalbimi çoktan birine kaptırdım ama o da tıpkı senin gibi düşünüyor.”

Stryder arkadaşı için üzüldü. Onun âşık olduğunu hiç fark etmemişti. “Nassir mi?”

Zenobia yüksek sesle bir kakhaha attı. “Hayır. Sevdiğim adamla bu kadar beraber olabilsem daha ne isterim? Ama onun kendi yolu var ve ne yazık ki orada bana yer yok.”

Zavallı Zenobia. Gardiyanlarının kızıydı, oradan kaçmalarından sadece birkaç hafta önce aralarına katılmıştı. Kaçmayı başarmalarında çok büyük payı olmuştu. Zenobia onlara yardım etmek için sahip olduğu her şeyden vazgeçmişti. Hiçbirisi bu fedakârlığı unutamazdı.

“Ne zaman kaybettin kalbini?” diye sordu Stryder.

“Çok uzun zaman önce.” Zenobia’nın gözleri dolmuştu. “İnan bana Stryder, bu dünyada sevdiğinin yanından gitmesine izin vermekten daha büyük bir acı yok. Dışarıda yalnız başına olduğunu bilmek, sürekli sağ mı mutlu mu diye merak etmek çok zor.”

Stryder oldukça şaşırmıştı. Duyguları hakkında konuşmak, tanıdığı Zenobia’ya göre bir iş değildi. “Bunları bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü çoğumuz, aklımızın yüreklerimizi sağırlaştırmasına izin veriyoruz.” Çadırın kapısına doğru yürüdü ve Rowena yaklaşırken kapı olarak kullanılan perdeyi açtı.

Stryder’in şaşkınlığı daha da arttı. Zenobia’nın altıncı hissinin kuvvetli olduğunu biliyordu ama bazen bu yeteneği korkutucu olabiliyordu.

Zenobia, Rowena'dan giysileri aldı ve teşekkür etti.

Stryder ve Raven, Zenobia'nın üstünü değiştirmesi için dışarı çıktılar.

Rowena erkeklere katılmak için dışarı çıkmak üzereyken, "Bana yardım edebilir misiniz leydim?" diye sordu Zenobia.

Rowena bir an tereddüt etti ama sonra kabul etti. Bu Sarazen kadına karşı neden garip bir kıskançlık duyduğunu anlayamıyordu ama hissettiği buydu.

"Benden size zarar gelmez, *kateena*," dedi Zenobia kibarca.

"*Kateena*?"

"Küçük değerli şey' demek. Benim insanlarım arkadaşlarına böyle derler."

Rowena gülümseyerek genç kadının Elizabeth'in soluk mavi elbisesini giymesine yardımcı oldu. "Sizin bir tehdit olduğunuzu sanmıyorum," dedi.

"Ama bunu düşündünüz. Stryder ile olan arkadaşılığımı kışkandınız."

"Yok canım."

Zenobia bilmiş bilmiş baktı. "Şşş, *kateena*, böyle duyguları benden saklayamazsınız. Ona karşı hissettiklerinizden korkuyorsunuz."

"Nerden anladınız?"

"Duygularınız o kadar güçlü ki siz konuşmasanız da onlar konuşuyor."

Rowena cevap veremedi Zenobia'nın rengi uçtu. "Falsworth," dedi bir solukta.

Zenobia elbisenin arkasının bağlanmasını beklemeden dışarı fırladı ve kapının önündeki Stryder'ı içeri çekti.

Stryder'ı gömleğinin kolundan tutarken kadının yüzü panikle doluydu ve bakışları odaklarını kaybetmişti.

"Bundan sonraki kurban Falsworth," dedi Zenobia. "Ya bu gece ya da yarın ölecek."

"O burada değil," dedi Stryder. "Bugün gelmesini bekliyorduk ama daha gelmedi. Yoksa çoktan öldü mü?"

Zenobia kimsenin duyamadığı bir şeyi dinlermiş gibi kulaklarını dikti. "Hayır, yaşıyor. Ama çevresi çok karanlık. Etrafı kötülük dolu. Bir an önce bulunmalı."

"Raven ile Will'i onun topraklarına yollayacağım."

"Onu kurtaramazlar." Zenobia başka bir şey duymuş gibi nefesini verdi. Gözlerini sımsıkı kapadı, sanki bir yerleri ağrıyormuş gibi kırpıştırdı. "Kaderde yazılanlar asla değiştirilemez. O ölecek ve sen..."

Dehşete düşmüş gibi Stryder'a baktı.

"Ne?" diye sordu Stryder. "Zenobia . Ne görüyorsun, söyle."

"Söyleyemem," diye fısıldadı kadın. "Her taraf gölge ve karanlık. Ne olduğunu göremiyorum."

"Raven!" diye yardımcısına bağırdı Stryder. "Hemen Will'i bul. İkiniz derhal York'a doğru yola çıkın ve Falsworth'u bulup uyarın."

Genç adam başını eğdi ve emri yerine getirmek üzere fırladı.

Stryder da çadırdan çıktı.

"Bu onu kurtaramayacak Stryder," diye uyardı Zenobia.

"Olabilir ama denemek zorundayız."

Stryder iki kadını baş başa bırakıp uzaklaştı.

Kadınca bir ürkeklikle Rowena aralarındaki sessizliği bozmadan bekledi.

“Sırtımı kapatır mısınız?” diyerek arkasını döndü Zenobia.

Rowena sessizce yardımcı oldu.

Rowena arkasındaki bağcıkları bağlarken, “Benden korkmanıza gerek yok,” dedi Zenobia.

“Ben sizden korkmuyorum... Kesinlikle.”

“Nasıl biri olduğuma karar veremiyorsunuz.”

“Biraz farklısınız.”

Zenobia güldü. “Ama başkalarında bu değişiklik hoşunuza gidiyor.”

“Bir dereceye kadar.”

Zenobia gülümseyerek döndü. Elizabeth’in elbiselerinden birinin içinde, egzotik havasına rağmen tam bir Avrupalı gibi duruyordu.

“Biliyor musunuz leydim,” dedi Zenobia kollarını düzeltirken, “benim ülkemde kadınların erkeklerden daha güçlü olduğuna inanılır.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Rowena ama Arap kadınının Avrupalı hemcinslerinden daha alt seviyede muamele edildiğini zannediyordu.

“Evet. Kabilemizin en güçlü kadını erkekleri savaşta yönetmek için seçilir. *Darina* adı verilir ona. Annem de bir *Darina*’ydı ve halkımla kalsaydım eğer, annemden sonraki *Darina* ben olacaktım.”

“Bunları bana neden anlatıyorsunuz?”

“Çünkü her şeyin bir zamanı var. Benim halkım da sizin gibi barışa inanır ama bazen barışa ulaşmanın tek yolu onun için savaşımdır.”

Rowena başını iki yana sallayarak aynı fikirde olmadığını belirtti. “Barışa kavuşmanın tek yolu silahları bırakmaktır.”

“Ve en kanlı savaşlar silahlarla değil dille yapılır. Bir erkeğin savaş yaraları, kalp yaralarından bin kez daha çabuk iyileşir.”

Rowena, Zenobia’nın sözleri içine otururken bir adım geri attı.

“Siz de bir savaşcısınız leydim,” dedi Zenobia yumuşak bir sesle. “Sadece savaşmak için farklı bir yol tercih ediyorsunuz ama sonuçta savaşıyorsunuz. Tıpkı nefret ettiğiniz erkekler gibi yaralıyor, can acıtıyorsunuz. Niçin savaştığınızı hiç düşündünüz m?”

Rowena’nın cevabını beklemeden dışarı ıktı Zenobia ve genç kadını söylediklerini düşünmesi için yalnız bıraktı.

Saatler sonra Rowena kendini şatonun topraklarında dolaşırken buldu. Etrafta alışan insanlara baktı. Hizmetçilerin bir kısmı onu görmezden geliyor, bir kısmı başıyla selamlıyordu. İçlerinden ancak birkaçını tanıyordu. Oysa Sussex’te, evinde, hepsini isimleriyle tanırdı.

Ancak Zenobia’nın sözleri hâlâ aklındayken bakışlarıyla rahatsız eden soyluları düşündü.

Rowena evdeyken, kendisiyle aynı duyguları paylaştıkları için halk ozanlarını çevresine toplardı. İçlerinde savaş taraftarı olanlar varsa, hemen apar topar geri gönderilirdi. Yılda birkaç kez amcasıyla seyahatlere çıktığında, insanların kendisiyle alay ettiğini fark eder ama bunlara hiç aldırmazdı.

şimdi onların hepsini anlayabiliyordu.

Onlar da tıpkı kendisi gibi insndılar. Sözleriyle onları incitmiş olabilir miydi gerçekten?

Düşüncesi bile çok kötüydü.

Güvendiği biriyle konuşmak istedi. Kont Stryder'ın çadırına uğramıştı ama orada kimse yoktu. Nedimleri kendinden şüphe etmesini aptallık olarak nitelendiriyorlardı ama sonuçta arkadaşlarıydılar, ona her zaman sadık olmuşlardı.

Başka biriyle konuşmak istiyordu.

Açıkçası tek konuşmak istediği kişi Kont Stryder'dı.

O her zaman kendisine karşı dürüst olmuştu. Ama şu anda ortalıkta olmadığı için güvenebileceği başka birini bulmalıydı.

Küçük kiliseye yöneldi. Belki rahip ona iyi bir yol gösterebilirdi. Ancak kilisenin kapısını açtığı zaman gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Kont Stryder sunağın önünde diz çökmüş dua ediyordu. Sanki dünyanın tüm dertleri omuzlarındaymış gibi son derece üzgün görünüyordu.

Teselli etmek amacıyla ona doğru yürürken Kit yolunu kesti. Başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak genç kızı kilisenin dışına çıkardı.

“Ben sadece-”

“Biliyorum Rowena,” dedi Kit usulca bahçeye indiklerinde. “Ama şu anda, böyle dua ediyorken en iyisi Stryder'ı yalnız bırakmak.”

Bir anda ne olduğunu anladı. “Anneniz için dua ediyor.”

“Hayır,” dedi Kit, sesi duygusallıkla kalın çıkıyordu. “Diğerleri için dua ediyor. Özellikle küçük bir oğlan çocuğu için.”

“Çocuk mu?” diye sordu Rowena. “Oğlu mu?”

Kitt, Stryder'ın acısını yüreğinde hissederek derin bir

nefes aldı. “Hayır, tatlım. Uzun süre önce kardeşim Sara-zenler tarafından esir alınmış. Hapisteyken küçük bir çocukla arkadaş olmuşlar. Çocuk her gece umutsuzca ağlar-ken Stryder onu sağ salim evine götüreceğine söz vermiş. Ama kaçacakları gece çocuğun o sabah öldüğünü söylemişler. O zamandan beri aklından çıkmaz. Söz verdiği gibi çocuğu kurtaramadığı için kendi kendini suçlar. Bugün çocuğun yedinci ölüm yıl dönümü. Kardeşim onun kayıp ruhu ve kurtarılmayı bekleyen diğer çocuklar için dua ediyor.” Kit arkasını dönerek kiliseye baktı. “O günü asla unutmaz. Asla.”

“Ah, Kit,” dedi Rowena, yüreği Stryder için sızlıyordu.

Kit’in yüzü de en az Stryder’in yüzü kadar allak bullaktı. “Bu yüzden şimdi onu önemsiz şeylerle rahatsız etme, Rowena.”

Rowena başını salladı, boğazı konuşamayacak kadar kurumuştı.

Kit’i bırakıp içeriye, Stryder’in hâlâ dua ettiği yere döndü. Adam olduğu yerde bir heykel gibi durmaya devam ederken mumların ışığı siyah saçlarında oynaşıyordu.

Hafifçe etrafına bakındığında iki şövalyenin daha dua etmekte olduğunu fark etti Rowena. Orada olmayanlar sadece, Nassir, Zenobia ve Christian’dı.

Herhalde onlar da Cyrill’in katilinin peşine düşmüşlerdi. Katili yeni bir cinayet daha işlemeyi yakalamak istiyorlardı. Raven ile Will de Falsworth’u uyarmak için yola çıkmışlardı.

Rowena herkesin başarılı olması için dua etti.

Stryder bir şekilde izlenmekte olduğunu fark etti. Gözlerini açtığı anda yanda duran Rowena'yı fark etti. Kalbi tutamadığı tek sözünün acısıyla parçalansa da duasını bitirdi, haç çıkardı ve yavaşça ayağa kalktı.

Rowena'ya yaklaşınca gözlerinin dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu olduğunu gördü. "İyi misiniz leydim?" diye sordu.

Genç kadın, Stryder'ı şoke ederek onu kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. Rowena'nın gözyaşları adamın ensesine dökülüyordu.

Yine de kadın suratına bir tokat atsaydı bu kadar şaşır-mazdı Stryder. Aslında, bu şefkate şu an ihtiyacı vardı. O da kollarını Rowena'ya sardı, sıkı sıkı sarılarak içindeki acının hiç olmazsa biraz azalmasını bekledi.

Sonsuza kadar da yaşasa Stryder, yüzünü hiç görmediği o çocuğu asla unutmayacaktı. Kalın hapisane duvarlarının arkasından onun sadece sesini duyabilmişti. Günler ve geceler boyu tecavüze uğrarken ve işkence edilirken çocuğun hıçkırıklarını dinlemişti.

"Yemin et, Dulbırakan. Yemin et beni bunların eline bırakmayacağına."

"Yemin ederim. Seni buradan çıkaracağım ve kimsenin bir daha canını yakamayacağı bir yere götüreceğim."

Verdiği sözü tutamamıştı. Bir gün geç kalmıştı. Tek bir gün. Bir gece daha yaşamasına izin verselerdi, çocuk şimdi sağ salım yaşıyor olacaktı.

Birisi boğazını temizledi.

Stryder, o zaman Rowena'yla birbirlerine sarılmış halde kilisenin ortasında durduklarını fark etti. İstemeye istemeye Rowena'dan ayrıldı ve Val'in işaret ettiği kötü bakışlı rahibi gördü.

Rowena'yı elinden tutarak kiliseden çıkardı. Val ve Swan yanlarından geçerek eğitim sahasına doğru yürüdüler ama Stryder kilisenin kapısında, Rowena ile birlikte, ne yapacağını bilemeden kalakaldı.

Önce genç kızın yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Neden bu kadar üzgünsünüz?"

Rowena burnunu çekti. "Yok bir şey, dün gece iyi uyuyamadım da ondan."

Stryder bunun üzerine bir kaşını kaldırdı.

"Gözümde bir şey mi var?" diye yeniden denedi Rowena.

Bu kez kaşlarını çattı Stryder.

Rowena da onun kadar sersemlemiş halde eliyle alnını ovuşturdu. "Beni boş verin lordum. İçerde teselliye ihtiyacınız varmış gibi görünüyordunuz ve ben de bunu size vermek istedim."

"Yeni tanıştığınız erkeklere hep böyle mi yaparsınız?"

Rowena gergince güldü. "Hayır. Bu, benim neredeyse hiç yapmadığım bir şeydir ve... Bence zırhınızın altında siz iyi bir insansınız."

"Zalim bir katile göre yani?"

Rowena başını salladı. "Siz asla kimseyi soğukkanlılıkla öldürmediniz, değil mi?"

"Öldürmedim. Ancak hayatımda bir ya da iki kez öldürmeyi çok istedim."

"Ben de." Genç kadının bu itirafı Stryder'ı şaşırttı. "Eğer babamı öldüren katili bulursam, sanırım onu keyifle öldürürüm."

Stryder onun elini avucuna alarak narin kemiklerini incelemeye başladı. Rowena'nın eli yumuşacık ve bakım-

lıydı. Tam bir leydi eli. “Bir insanı öldürmek hiç kolay değildir, Rowena. Onunla göz göze geldiğiniz zaman ikiniz de bilirsiniz ki birazdan ikinizden biri ölecek. Aranızdan bir şeyler geçer. Babam bir keresinde bunun karşındakinin ruhunun bir parçası olduğunu söylemişti. Senin ruhuna geçiyor ve ömür boyu seni rahatsız ediyor.”

“Bütün bunlara rağmen yine de şövalye olmuşsunuz.”

“Çünkü kendini korumaktan aciz insanlara dünyanın en korkunç işkencelerinin yapıldığına tanık oldum. Yumuşak başlı insanlara her zaman mezar layık görülürken, güçlüler başka bir güçlü kendilerini durdurana kadar yollarına devam ederler.”

Rowena hiç bu açıdan düşünmemiştir. “Bu yüzden mi savaşıyorsunuz?”

Stryder’in gözleri kısıldı. “Evet. Zayıf olduğu için işkence gören, ağlayan bir çocuğun hayaleti için savaşıyorum. Ne yaparsam yapayım aklımdan atamadığım bir hayalet o.”

Rowena uzanıp adamın boynundaki yara izine dokundu. Son delilik krizinde babasının kestiği yerdin burası. Uzun saçlarının arasında güçlükle fark ediliyordu.

Stryder gözlerini kapadı, bu hafif dokunuşun verdiği huzuru yaşadı. Başka kadınların aksine Rowena ondan bir şey istemiyordu, sadece veriyordu.

Ve bu da Stryder için bütün sözcüklerden daha anlamlıydı. Kendini tutamadı, eğildi kızın dudaklarını kendinin- kilere hapsetti. Kısacık bir öpücüktü. Rowena’nın verdiği yumuşacık tepki ise çok şaşırtıcıydı.

Stryder biraz geri çekilerek genç kadının yüzüne baktı.

Rowena’nın dudaklarındaki tebessüm iğini eritti. “Dik-

kat edin lordum,” dedi Rowena sakın bir sesle, “yoksa sizi arkadaş olarak kabul edeceğim.”

Stryder genç kızın gülümsemesini karşılıksız bırakmadı. “Ben sizi uzun süredir arkadaş olarak düşünüyorum.”

Rowena garip bir ürperti hissetti. “Sizinle aynı düşünceleri paylaşmasak bile mi?”

“Dostlarımla çoğu öyledir. Gerçekten, Christian ve Nassir ile tartışmalarımız neredeyse sanatsal bir düzeydedir.”

Genç kızın yüzündeki tebessümün içinde yarattığı arzu, şövalyenin canını yakmaya başlamıştı. “O zaman ben de sizi arkadaşım olarak kabul ediyorum. Zaman zaman beni çıldırtsanız bile.”

“Çıldırtmak değil leydim, sadece sinirlendirmek diye-
lim.”

Rowena bu şakaya güldü. Stryder onun elini aldı ve hafifçe dudaklarına değdirdi.

Stryder uzaklaşırken Rowena izliyordu.

“Lord Stryder?” diye seslendi arkasından.

Şövalye döndü ve görüntüsü Rowena’nın aklını başından aldı.

“Bu gece çalışalım mı?”

Stryder zorla gülümsedi. “İşkence etmekte ısrar ediyorsanız, yapacak bir şey yok, peki.”

“Evet, ısrar ediyorum.”

İçini çekti Stryder. “O zaman müzik aletinizi almayı unutmayın. Akşam yemeğinden sonra ahırın önünde sizi bekleyeceğim. Salonda görüşürüz.”

Rowena başını ondan yana çevirdi. “Tamam, ben de gidip tırnak sökücümü alayım.”

Stryder döndü ve yürümeye devam etti.

Rowena o gözden kaybolana kadar arkasından bakmayı sürdürdü.

Kont Stryder kur yapan türden bir erkekti. Diğer kızların arkasından koşmasına şaşmamalıydı...

Rowena farkına vardığı şeyle kalakaldı. Stryder'ın arkasından koşan kadınlar onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve kendisiyle evlenmek isteyen erkekler de Rowena'yı tanımıyordu.

Kont Stryder'ın birkaç arkadaşı vardı.

Ve onlardan biri de Rowena'ydı.

Genç kız başını salladı iki yana. Bir şövalyenin arkadaşı olmak. Kimin aklına böyle bir şey gelirdi? Ama Rowena, ona duyduğu hisleri inkâr edemezdi.

Kesinlikle nefret ya da tikslenme değildi artık.

Hayır. Ona saygı duyuyordu.

"Sen ne yapıyorsun Rowena?" diye yüksek sesle sordu kendi kendine. "Senin bir şövalyeyle ne işin olabilir? Sen bir halk ozanı arıyorsun."

Evet, doğruydu. Kont Stryder istekli görünebilirdi ama gün sona erdiğinde, Rowena okulunu kurmakla uğraşırken evde oturacak türde bir adam değildi. Hayatta kendi amacı vardı.

Rowena'ninkinden çok daha soylu bir amaç.

Yolunu şaşırmış kalbinin dizginlerini artık bırakmaya karar verip büyük salona doğru yürümeye başladı. Belki orada Stryder'ı aklından çıkarabilirdi.

Öte yandan, çok iyi biliyordu ki Stryder gibi bir adam yolundan döndürülemezdi. Özellikle de ona karşı bir şeyler hissettiğini artık inkâr edemeyecek olan Rowena'nın kalbi tarafından.

BÖLÜM 8

Yemek başlamadan önce her şey yolundaydı. Kral, Kraliçe, amcası, Lord Hexham ve diğer soylular biraz ilerdeki yüksek masanın etrafına dizilmişken, Rowena ise Kit ile birlikte alçak bir masaya oturmuştu.

Turnuvarın asıl eğlenceleri yarın sabah seyisler arası bir yarışma ve at üzerinde mızrak savaşıyla başlayacaktı.

Yarışmaya katılacak olan seyisler, hizmet ettikleri şövalyelerin armalarıyla süslenmiş koyu kırmızı tunikler giymişlerdi. Druce, Kont Stryder'la boy ölçüşemeseler de seyisini yenmeyi ümit eden gençlerin ortasında oturuyordu.

Rowena hep dalga geçilen Druce için çok üzülüyordu ve bütün kalbiyle yarınki yarışmalarda herkesi yenmesi için dua ediyordu.

Kazanmasını önemsemediğinden değil, sadece delikanlının yakışıklı yüzünde korku ve endişe görmekten nefret ettiği için üzülüyordu.

“Kardeşin nerede?” diye sordu Kit’e. Stryder ve arkadaşları bu gece salonda değillerdi.

Kit omuzlarını silkti. “İkinizi kilisede bıraktığımdan beri görmedim onu.”

Rowena gözlerini salondaki kalabalıkta gezdirirken, Stryder’ı yemek yemekten neyin alıkoyduğunu merak ediyordu. Burada olacağını söylemişti ama yemek servis edilmeye başladıktan sonra gelmeyeceği kesinleşmişti.

Yemek biter bitmez masalar yana çekildi ve büyük salon dans için hazırlandı.

Elizabeth ile Joanne bekledikleri köşede onlara katıldılar ve hemen kendilerine birer kavalye bulup dansa hazırlandılar.

Stryder’dan hâlâ bir haber yoktu. Rowena hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu.

“Bu saatten sonra gelmez artık,” dedi Kit, elinden tutarak Rowena’yı dans pistine sürüklerken. “Müzik sesini duyduğu an kaçır.”

“Ama bu gece çalışmak için buluşacaktık.”

Kit kaşlarını çatı. “Kocanı seçme özgürlüğünü elde etmeyi ne kadar istediğini biliyorum Rowena ama senden rica ediyorum, ona bu konuda baskı yapma.”

“Yapmadım.”

Kit başını sallayarak onaylarken, Rowena’yla hareketli bir dans etmek için pistin ortasına yürüdü.

Stryder salondan gelen müzik sesini duyunca dişlerini sıktı. Zenobia, Nassir ve Christian ile toplantılarının bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemişti. Ama Rowena’ya çalışmak için söz verdiğini unutmamıştı.

Dans başlamadan büyük salona ulaşmayı ummuştu. Müzik dinlemekten ve dans edenleri izlemekten nefret ediyordu.

Şimdi bile annesinin babasıyla nasıl alay ettiğini hatırlıyordu. *“Adam odun gibi, beceriksiz ve hantal. Savaş alanında atın üstünde nasıl duruyor bilmiyorum.”*

Neyse ki babasının bu hakaretlerden hiç haberi olmamıştı. Zavallı adam dans etmekten nefret etse de karısını memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Annesi sadece Kit’in babasını ziyarete gittiği zaman mutlu olurdu.

Anıları zihninden uzaklaştırarak zorla da olsa büyük salona girdi. Bir söz vermişti, ne pahasına olursa olsun yerine getirecekti. Kalabalık bir soylu grubu, dans edenlerin etrafında çember oluşturmuş onları izliyorlardı. Stryder aralarından sıyrılarak dans edenleri görmeye çalıştı.

Rowena’yı kardeşinin kolları arasında görünce donup kaldı. Beklemediği bir zamanda acı verici bir darbe almış gibi nefesi kesildi.

Rowena çok güzeldi. Dans etmekten yanakları kızarmıştı.

Arzu canını acıtacak bir şiddetle tüm bedenini kaplamıştı. Dans bitti. Rowena ve Kit dans pistinin orta yerinde bir sonraki dans olan ‘masketelle’i beklemeye başladılar

Oradaki kadınların hepsi, maskeyi takacak ilk kadın olabilmek için çöp çekiyorlardı. Maskeyi takan leydi, etrafta dolaşıp dans partnerini seçme ve gecenin sonuna kadar ona eşlik etme hakkına sahip olacaktı.

Şanslı çift sonraki bütün dansları yönetecekti. Ertesi sabah yapılacak olan seyisler turnuvasının kral ve kraliçesi olacaklardı.

Seçilen leydi şövalyelerin turnuvasına kadar ‘Turnuva Kraliçesi’ olarak kalacak, sonra ‘Bütün Kalplerin Kraliçesi’

si' adını alarak turnuvada kazananlara ödülleri verecek ve turnuvanın son gecesi yapılacak ziyafetin onur konuğu olacaktı. Stryder'a göre aptalca bir oyundu ama hanımlar bunu büyük bir onur sayıyorlardı.

Orta yaşlı bir hanımın gözetiminde çöpler çabucak çekildi ve karşılaştırıldı. Kaybettiklerini öğrendikçe kızların yüzleri birer birer asıldı.

Sadece bir kişinin yüzü heyecandan bembeyazdı. "Leydi Rowena ilk kraliçemiz!" diye duyurdu yaşlı hanım.

Kulakları sağır eden bir sessizlik vardı. Normalde bir leydi seçildiğinde büyük bir alkış olurdu ama Rowena için böyle bir kutlama yapılmadı.

Tüylü, siyah maske getirildi ve Rowena'nın yüzüne yerleştirilirken ozanlar enstrümanlarını çalmaya başladılar. Kadınlar ise Rowena'nın etrafında dönüyorlardı.

Adetlere göre, genç kızın etrafını erkekler sarardı ve böylece seçilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Ancak salonda hiçbir erkek yerinden kımıldamadı.

Aslında birçoğu birkaç adım uzaklaştı. Rowena kolları ileri uzanmış halde sendeleyerek ilerlerken, erkekler birbirlerini dürtmeye başladılar.

"Hadi, sen onun çenesiyle baş edebilirsin," dedi biri yanındakine.

"Benim geveze bir cadıya ihtiyacım yok. Ne topraklarını isterim ne de sözlerini."

Etraflarında aşağılayıcı bir kahkaha tufanı koptu.

Rowena donup kaldı.

Onurunu kurtarmak için ağlamadı ya da koşarak kaçmadı, hakaretlerin ve alayların ortasında, başı dimdik öylece durdu.

Kit ileri doğru çıktı.

“Evet, onu sen al Christopher. Nasıl olsa seni hadım edemez.”

Stryder’in görüşü karardı. Hem de tehlikeli bir şekilde.

Rowena utancından ölmek istedi. Yüzündeki maskeyi parçalayarak çıkarmamak için kendini zor tutuyordu ama onlara bu zevki tattırmayacaktı.

En kötüsü de Kit’in düştüğü durumdu. Zavalıcılık sadece yardım etmek istemişti, böyle bir aşağılanmayı hiç hak etmemişti.

Rowena birinin yaklaştığını hissederken kalabalığın gülüşmeleri yavaşladı. Kit olması için dua etti içinden. Sonra birden bir çift güçlü kol, bedenine dolanarak sımsıkı sarıldı.

Ozanlar yeniden çalmaya başladılar. Adsız kahramanı Rowena’yı kollarına alarak dans etmeye başladığında kalabalıktan artık çıt çıkmıyordu. Kavalyesinin adımları kusesursuz ve akıcıydı.

“Stryder?” diye fısıldadı Rowena. Onu sıcacık kokesundan tanımıştı.

“Buyurun leydim?”

Rowena’nın kalbi, bu derinden gelen sesle paramparça oldu ve gözünden bir damla yaş süzüldü. Onu gizleyen maskesine minnettardı.

“Teşekkür ederim,” dedi usulca.

Stryder dans ederken durdu ve onun maskesini çıkardı. Genç kadın karşısında tutkulu gözlerle bakan adamın görüntüsüyle ürperdi. “Daima emrinizdeyim.”

Stryder onu yine kollarına alıp dansı bitirdiğinde Rowena gülümsedi.

Dans bittikten sonra Stryder Rowena'yı kapıya doğru götürdü. Yolda bir grup erkeğin yanında durdular. Stryder elindeki maskeyi genç kadına verdi, sonra yanındaki şövalyeye döndü ve yumruğunu adamın çenesine geçirdi.

Yerde yatan adama, "Benim kardeşim senden on kat daha erkektir Hugh," dedi öfkeyle. "Bir kez daha bu şekilde konuşursan, seni bu turnuvadan diskalifiye ettiririm ve şatodan çırılçıplak attırırım."

Sırtını dönüp Rowena'nın elini tuttu, birlikte salondan çıktılar.

Az önce Stryder'ın yaptığı karşısında Rowena'nın ağzı açık kalmıştı.

"Biliyorum," dedi Stryder yorgun bir sesle, "bir barbar gibi davrandım."

Rowena ona muhteşem bir gülümseme armağan etti. "Hayır, keşke daha sert vursaydınız."

Stryder tek kaşını kaldırdı. "Giderek sizi kendime mi benzetiyorum acaba?"

Rowena omuz silkti. "Olabilir ama unutmayın, bir salon dolusu insanın arasında benimle dans eden tek kişi sizdiniz."

Stryder sırtıttı. "Dua edin yüzünüzde maske vardı. Bu sayede ne kadar korkunç dans ettiğimi görmediniz."

Rowena onu durdurdu. "Neden geldiniz? Kit, müziğin sesini duyunca kaçacağınızı söylemişti."

"Size söz verdim Rowena."

"Yani benim için mi geldiniz?"

Stryder başını salladı.

Rowena dudağını ısırarak Stryder'a baktı. Adamın yüzü gölgede kalmıştı ama Rowena onun yüzündeki her çizgiyi

biliyordu. Her gamzeyi ve tüyü. “Teşekkür ederim. Bana öyle geliyor ki bu ay bitmeden size ödeyemeyeceğim kadar çok borçlanacağım.”

“Hayır leydim, öyle düşünmeyin. Ben zulmün her tür-lüsüne karşı oldum. Hayat fazlasıyla zor zaten.”

“Öyle gerçekten.”

Rowena onun elini avuçlarına aldı ve eklem yerlerinde-ki kanı gördü.

“Yaralanmışsınız!”

Stryder elini çekerken, “Hugh’ün kafası çok kalın,” dedi.

Rowena bu önemsemeyen tavra kızarak, “Gelin, bu ya-ranın temizlenmesi gerek,” dedi.

Stryder onu çadırına, gerekli malzemeleri sakladığı kö-şeye götürdü. İçinde her türlü yaralanma için bandajlar ilaçlar bulunan küçük bir sandık çıkardı.

Rowena sandığı onun elinden aldı ve Stryder’ı bir san-dalyeye oturttu. Önce elindeki kanamayı durdurması ge-rekiyordu.

Genç kadın el yıkama leğenini, maşrapayı ve içkiyi to-parlarken Stryder izledi. “Şiddetten ne kadar nefret etti-ğinizi bildiğimden davranışımı onaylamanıza hâlâ şaşıyo-rum.”

Rowena durakladı. Aslında hâlâ ediyordu ama nedendir bilinmez, bu akşamki davranışında yanlış bir şey bulama-mıştı. İlk kez şövalyenin haklı olduğunu kabul ediyordu.

“Biz arkadaşız,” dedi Rowena, onun elindeki kesiğin üstüne su dökerken. “Sizin de söylemek istediğiniz bu de-ğil mi?”

“Evet.”

“Arkadaşlar birbirlerinin eksikliklerini kabul eder, fikir ayrılıklarına saygı duyarlar. Ama bu gece aramızdaki uçurum dün geceki kadar geniş değil sanki, ne dersiniz?”

Stryder kıkırdadı.

Rowena, avuçlarındaki adamın eli yüzünden kendini tuhaf hissederken zorlukla yutkundu. Kendi parmaklarına kıyasla adamınkiler ne kadar uzun ve esmerdi. Güçlüydü. Yarayı temizlemek için üzerine alkol döktü. Stryder acıyla inledi.

“Bebek gibi davranmayın,” dedi Rowena.

Stryder bu söze hiç kızmadı.

Rowena küçük beyaz bir kavanoza uzandı, içinden aldığı merhemi yaranın üstüne sürdü. “Bu adamlar neden Kit’le bu kadar dalga geçiyorlar?” diye sordu. “Savaşmayan tek ozan o değil ki.”

Stryder bakışlarını uzaklara çevirdi. “Erkekten çok kadına benzediğini düşünenler var.”

Rowena onun ima ettiği şeye güldü. “Kit kesinlikle başka erkeklerle ilişkisi olacak türde biri değil.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama hiç kadınlarla arkadaşlık etmiyor. Ne demek istediğimi anladınız mı? Sizden başka hiçbir kadınla konuşmuyor. Tercihinin ne olduğu beni ilgilendirmez gerçi ama o benim kardeşim. Hiç kimse onu incitemez. Aksi halde karşısında beni bulur.”

Rowena hiç düşünmeden elini uzatıp Stryder’ın yüzüne dokundu. “Sizin gibi ağabeylerden daha çok üretilmeli.”

Beklenmedik şekilde Stryder yüzünü çevirdi ve genç kızın avucunu öptü.

Rowena'nın vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Bir şövalye-ye karşı bu kadar şefkat duymak onu çok rahatsız ediyordu. Ya şövalyenin gösterdiği şefkat ve incelik? Beklenmedik bir hazine bulmuş gibiydi.

Stryder dikkatle izliyordu onu. Düşünebildiği tek şey Rowena'yı kendine çekip dudaklarının tadına bakmaktı ama bunu yaparsa onu bir daha bırakamazdı. İkisinin de istediği son şey çadırında bir kaçmaktı.

Üstelik o tek öpücük Stryder'in arzularını bastırmayacak, daha fazlasını isteyecekti. Bundan adı gibi emindi.

Rowena hafifçe çekildi ve dikkatle Stryder'in elini tuttu. Çok garip bir andı. Stryder daha önce yaralarını görmeye gönüllü kadınlarla karşılaşmıştı ama hiçbiri Rowena gibi hissettirmemişti.

"Teşekkür ederim leydim," dedi.

Rowena üstünü başını düzeltti, ilkyardım malzemelelerini küçük sandığa geri koymaya başladı. "Rica ederim." Küçük sandığı yerine koyarken birden durdu. "Lavtamı getirmedim."

Stryder bakışları, özel eşyalarını sakladığı başucundaki büyük sandığa yöneldi. Annesinin ölümünden beri dokunmadığı lavta da o sandıktaydı.

Annesinin öldüğü gün o da sessizliğe bürünmüştü.

"Bende bir tane var." Sözcükler ağzından kendiliğinden dökülmüştü.

Rowena şaşkın şaşkın baktı, adamın annesinden kalan en değerli hazinesini neden kendisine sunduğunu bilmiyordu.

Stryder yavaşça kalktı ve sandığına doğru yürüyüp kapağını açtı. Aile kılıcı, giysiler, her gün kullandığı eşyaları üstte duruyordu.

Aradığı şey ise sandığın dibindeydi.

Giysilerinin koruması altında, oraya bıraktığı günkü gibi duruyordu.

Rowena yaklaştı ve Stryder'ı yakından izledi. Sandığın dibinden parlak siyah bir kutu çıkardığında Stryder'ın etrafında belirgin bir hüznün bulutu vardı.

Rowena hemen anladı. "Annenizin mi?"

Şövalye sadece başını salladı.

"Gidip kendiminkini alabilirim. Sadece birkaç dakika-"

"Hayır, Rowena. Hepimiz er ya da geç geçmişimizle yüzleşmek zorundayız. Bunun için ruhunu çağırmam gerekse bile bu işte kaçmayacağım."

Rowena kaşlarını çattı, onun ne demek istediğini anlamamıştı.

Stryder derin bir nefes aldı, kutuyu açtı ve üzeri el işlemeli, Rowena'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel lavtayı çıkardı.

"Çok güzelmiş."

Stryder başını salladı. "Babamın hediyesiydi. Bana hamile olduğunu söylediği zaman vermiş anneme. Patis'ten getirtmiş."

Stryder lavtayı uzattığında Rowena saygıyla aldı. Üzerinde en ufak bir çizik ve leke yoktu. Annesinin ona değer verdiği çok belliydi.

"Neden yanınızda taşıyorsunuz?"

"Bu lavta ve yüzük annemden kalan tek şey. İyi bir eş değildi belki ama harika bir anneydi. Çok güzel bir kadındı. Eleanor'un bir aşk şiirinde okuduğu gibi, gerçek aşkın asla evlilikte bulunamayacağına inanırdı."

Gözleri buluştu ve aralarında soğuk bir hava esti.

“Ben öyle olduğuna inanmıyorum,” dedi Rowena dü-rüstçe. “Bence aşk en ummadığımız yerde çıkar karşımı-za. Babamın benim için en büyük dileği, sevdiğim adamla evlenmemdi. Her zaman derdi ki evlilik sadece aşk için yapılmalı, başka bir nedenden dolayı değil. Gerçekten de öyle. Bazen Eleanor’la birlikte seyahat eden şair Andre the Chaplain de aynı şeyi söylüyor. Aşkın sadece evlilik sınırları içinde olması gerektiğine inanıyor.”

“Siz şarkılarınızda böyle mi söylüyorsunuz?”

“Evet. Şarkılarımda büyük zorluklardan sonra bir araya gelebilmiş ve sonra hep mutlu yaşamış insanlardan söz ediyorum.”

“Öyleyse benim için söyleyin, Rowena. Evlenirken ettikleri yemine sadık kalmış mutlu çiftleri anlatan bir şarkı dinlemek istiyorum. İçinde aldatma ya da ihanet olmasın.”

Şövalye öyle içten konuşmuştu ki genç kadının kalbine dokunmuştu.

Rowena başını sallayarak lavtayı aldı ve masanın yanındaki bir sandalyeye oturarak çalmaya başladı.

Genç kadın annesinin lavtasını yeniden hayata döndürürken Stryder dinledi. Şimdiye kadar tellerinin çürümüş olacağını düşünmüştü ama Rowena’nın olağanüstü yeteneği ve yumuşak dokunuşları sayesinde kırılmadan ses verdiler. Şarkıyı söylemeye başladığında, Stryder bir an bunun cennetten kopup geldiğini düşündü.

Rowena, şanssız bir avcı ve bir sütçü kızın birbirlerine âşık olup evlenmelerini anlatan bir şarkı söylüyordu. Ve şarkı bittiğinde sessizce oturmaya devam ettiler.

“Bir avcı,” dedi Stryder yavaşça, genç kızın karşısına oturmuş şarkının hikâyesini düşünüyordu. “Siz soyluların aşk için evlenebileceklerine inanmıyor musunuz?”

“Hayır. Şimdiye kadar hiç rastlamadım.”

Stryder arkadaşı Simon ve karısı Kenna’yı hatırladı. “Ama ben rastladım. Birbirlerinden ayrılmaktansa ölmeyi tercih eden bu çifti tanıyor olmaktan dolayı çok mutluyum.”

Rowena içini çekti. “Böyle hissedebilmek için sahip olduğum her şeyi vermeye hazırım.”

Stryder başını salladı ama bu konuyu tartışıyor olmalarına inanamıyordu. Böyle şeyleri hiç yüksek sesle konuşmamıştı. “Peki ya siz, nasıl bir adama âşık olurdunuz?”

Rowena lavtanın tellerine rastgele dokunarak vereceği cevabı düşündü. “Her şeyden önce kibar olmalı. Elbette onurlu olmalı. Ve beni güldürmeli.”

Listesi Stryder’ı şaşırtmıştı. “Dış görünüşüne dair bir talebiniz yok mu?”

“Yok. Benim için erkekte iç güzelliği önemlidir.” Stryder’a baktı. “Ya siz? Lord Blackmoor’un kalbini nasıl bir kadın çalabilir?”

“Hiçbiri,” dedi Stryder. “Benim kalbim ölü. Hiçbir kadının için çarpamaz.”

“Hiç mi?”

“Evet. Bir kadın benim görevlerimi yerine getirmemi engeller. Onu arkamda bırakmaktan korkardım, ben yokken bir başka erkeğe gönül verir mi diye hep merak içinde olurdum.”

Rowena kaşlarını kaldırdı. “Kadınlar erkeklerden daha az iffetli değildir lordum. Zina için iki kişi gereklidir.”

“Evet, gerçekten de iki kişi gereklidir.”

Rowena ilerleyerek elindeki lavtayı Stryder’ın kucağına bıraktı. “Akortları göstermemi ister misiniz?”

Stryder başını iki yana salladı.

Rowena, onun parmaklarını lavtanın üzerinde gezdirip eski bir aşk şarkısını çalmaya başlamasını hayretle izledi. Birkaç hata yaptı ama tekniği ve yeteneği çok etkileyiciydi.

Daha önce de sık sık çaldığı belliydi. Annesi öğretmiş olmalıydı.

“İnanılmazsınız.”

“Annem öğretmişti. Hep derdi ki, bir kadının kalbini kazanmanın tek yolu şiir ve şarkıdır.”

“Aynı fikirde değil misiniz?”

Gülerek baktı Stryder. “Peşinde benim gibi bir sürü kadın olan bir ozanla henüz karşılaşmadım Rowena. Ayrıca sizin de bir şairle çalıların arasında saklanmak zorunda kaldığınızı görmedim.”

Rowena kahkahasını tutamadı. “Doğrular asla söylenmez.”

“Bu da ne demek?”

Stryder başını kaldırıncı çadıra girmek üzere olan Swan’ı fark etti. Adam, Stryder’ı kucağında lavta, Rowena ile baş başa otururken görünce dehşete kapıldı.

Swan ileri atılıp lavtay almaya uzanırken, “Hayır, hayır, hayır!” dedi. “Bu konuyu hallettik sanıyordum. Biz nedimeleri çöpçatanlık yapmasınlar diye oyalarken, sen ve Rowena birbirinizden nefret edecektiniz. Oysa ne göreyim, siz ikiniz burada, baş başa... Hayır, buna izin veremem.”

Rowena kaşlarını çatarak Stryder’a baktı. “Adamlarınıza nedimelerimi oyalamalarını mı söylediniz?”

“Hayır, öyle değil,” dedi Stryder hemen. “Kendi kendilerini görevlendirmişler. Şerefim üzerine yemin ederim ki

çevirdikleri dolaptan haberim yok.” Swan’a döndü. “Gerçekten akıllarını kaçırmış olmalılar.”

“Hayır, biz aklımızı kaçırmadık Stryder. Sadece herkesin iyiliği için çalışıyoruz.” Swan lavtay Rowena’nın eline tutuşturdu ve genç kadını kapıya doğru iteledi.

“Bu benim değil,” dedi Rowena, adamın elinden kurtulmaya çalışarak.

Swan dehşete düştü. “Düşman çoktan içimize girmiş. Bunu senin için mi almış?”

“Sakin ol,” dedi Stryder. “O annemin lavtası.”

Swan, “Yaa,” diyerek lavtay Rowena’dan aldı ve Stryder’a verdi. “Öyleyse ben leydiye saraya kadar refakat ederken, sen de bunu yerine koy.”

“Ya ben kalmak istiyorsam?” diye sordu Rowena.

Swan tereddüt etmeden cevap verdi. “O zaman sizi sürükleyerek götürürüm.”

Rowena’nın yüzü allak bullak olmuştu. “Adamınız ciddi mi?”

“Hemen hemen.” Stryder lavtay Swan’a uzattı. “Sen bunu kaldır, ben leydiye eşlik ederim.”

“Eee, o zaman yine baş başa kalacaksınız?”

“Bu kadar saçmalık yeter, Swan. Rowena ve ben sadece arkadaşız.”

“Cehennem de ılık bir ada zaten. Hayır, bence-”

“Lavtay yerine koy!” dedi Stryder sözünü keserek. “Ben hemen dönerim.”

“Eğer dönmezsen, arkandan Val’i gönderirim... Elinde kılıcıyla.”

Stryder başını iki yana sallayarak kolunu Rowena’ya uzattı.

“Aranızda en az yarım metre olsun.”

Stryder onu duymazdan geldi. “Keşke bu adamı dadı diye işe alsaymışım.”

Rowena şövalyenin koluna girdi. “Eminim harika bir dadı olurdu. Benim dadım bile bu kadar yasakçı değil.”

Stryder’ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Ben yaşlı bir koca karı değilim,” diye seslendi Swan arkalarından. Çadırın kapısına dikilmiş onları izliyordu. “Şatoya gidip gelmek kaç dakika sürer, çok iyi biliyorum. Zamanında dönmezsen seni yaka paça getirtirim.”

“Her zaman böyle koruyucu mudur?” diye sordu Rowena şatoya doğru kol kola yürürlerken.

“Aslında değildir. Ne zaman kadınlar beni kovalasa ortadan kaybolur.”

“Öyleyse benden hoşlanmıyor.”

“Kişisel değil. Zorla evlendirilmeye karşı sadece. Bir yerlerde hapse atılmaktan korkuyor açıkçası.”

Swan’ın sözleri daha bir anlam kazanmıştı şimdi.

“Bence bütün erkekler bir yuva özlemi içindeler,” dedi Rowena.

“Bazıları belki ama biz değil. Üç yılımızı bir zindanda geçirdik. Artık kapalı yerde yaşamak bizim için çok zor. Bu yüzden sarayda değil de çadırımda kalmayı tercih ediyorum. Ben de Swan gibi, etrafımda taş duvarlar görmek istemiyorum.”

Rowena onun için üzüldü, bir mahkûm olarak neler atlatmış olmalıydı. “Korkunç şeyler yaşamış olmalısınız.”

Stryder sessiz kaldı.

Şövalyenin o an geçmişi anımsadığı yüzünden anlaşılıyordu. Rowena onun yeniden gülmesini istiyordu. Akıllı-

ca ve komik bir şeyler söylemek istedi ama aklına bir şey gelmedi.

O yüzden yıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı ve elini uzatıp Stryder'ı gıdıkladı.

Rowena'nın parmakları kaburgalarına değince Stryder olduğu yerde sıçradı.

“Gıdıklanmaz mısınız?” diye sordu Rowena.

Cevap beklemeden yine saldırdı ve bu kez Stryder ister istemez güldü. “Aklınızı mı kaçırdınız siz?” dedi ondan kaçınmaya çalışarak.

“Öyle gibi. Ama ne yapayım sizi güldürmek için başka bir yol gelmedi aklıma.”

Aslında Stryder onun parmaklarından sakınmaya çalışırken oldukça eğleniyordu. “Sık sık insanları gıdıklar mısınız?”

“Gerçekten mi? Çocukluğumdan beri yapmadım. Ayrıca şimdiye kadar yapmak hiç içimden gelmemiştir.”

Stryder genç kadının ellerini yakaladı. “İlerde yine böyle içinizden gelirse, bunu görmezden gelin lütfen”

Rowena ellerini kurtardı ve gıdıklamaya daha şiddetli şekilde devam etti.

Stryder karşılık verince Rowena elinden kurtulup kaçmaya başladı.

“Hey, nereye?” diye seslenerek arkasından koştu Stryder. “Elimden böyle kaçamazsınız.”

“Ancak gerçek bir zampara bir leydiyi gıdıklamaya çalışır!” dedi Rowena kahkahaları arasında.

“Hakkımda daha kötü şeyler de söylemişsiniz.”

“Kişisel almayın.” Rowena sazlıkların etrafından koşmaya devam etti.

Sonunda Stryder genç kadını yakaladı ve onun yumuşacık vücuduna değeri değmez dondu kaldı. Rowena'nın kahkahaları tenini okşuyordu.

Stryder ne olduğunu anlayamadan onu öpmeye başladı.

Rowena inleyerek cevap verdi. Bu adama dokunmak rüya gibiydi.

Öpüşürlerken Rowena'nın aklına bir sürü edepsiz hayal hücum etti. Adamın çadırındaki çıplak görüntüsü. İçinden onun yanına uzanmak, hiçbir erkeğin dokunamadığı yerlerini okşamasına izin vermek geçti.

Evet, yatakta muhteşem olmalıydı. Bakire olmasına rağmen içgüdüsel olarak Stryder'in çok müşfik davranacağını biliyordu. Yine de nasıl olacağını merak etmeden duramıyordu.

Stryder güçlükle genç kadının dudaklarından ayrılarak yüzünü onun ensesine gömdü, teninin ve parfümünün kokusunu içine çekti. "Rowena," diye soludu. "Şükredin ki zampananın teki değilim."

"Neden?"

"Çünkü eğer olsaydım, bu gece benim olurdunuz."

Derinden gelen sesi Rowena'yı iliklerine kadar ürpertti.

Stryder biraz daha uzaklaşıp genç kadının yüzüne baktı. "Sizi bir an önce arkadaşlarınızın yanına bıraksam iyi olacak, çünkü arzularım sağduyumu susturmak üzere. Yarın sabah ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmaktan korkuyorum."

Pişman olur muydu gerçekten? Rowena dudağını kemirdi. Aslında onunla sevişmekten pişmanlık duyacağını hiç sanmıyordu.

Stryder onun cevap vermesini beklemeden genç kadı-

nın elinden tuttu ve diğerlerinin hâlâ kutlamalara devam ettiği büyük salona doğru yürüdüler.

Etrafta ne Kit ne de nedimeler vardı.

Amcası hemen Rowena'nın yanında belirdi. "Siz ikiniz neredeydiniz?" diye sordu.

"Kont Stryder'a lavta çalmasını öğretiyordum," dedi dürüstçe.

Amcası kaşını kaldırarak, "Yani bu çılgınlığa katılmak niyetindesin, öyle mi?" diye sordu Stryder'a.

Stryder derin bir nefes aldı. "Öyle görünüyor."

"O zaman sen benden daha cesur bir adamsın." Amcası ikisine de baktıktan sonra kalabalığın arasına girdi.

Rowena, Stryder'ı bırakmakta tereddüt etti, çünkü gitmesini istemiyordu. Ve böyle hissettiği için çok şaşkındı. "İyi uykular lordum," diye seslendi.

Stryder başını eğdi, bir adım uzaklaştı ama sonra yeniden yanına geldi.

"Beni güldürdüğünüz için teşekkür ederim Rowena," dedi ve yanağına çabucak bir öpücük kondurdu.

Bir an için, bu davranışın güzelliğinden düşüp bayılacakmış gibi oldu. "Ne zaman iyi bir gıdıklanmaya ihtiyacınız olursa, hizmete hazırım lordum."

Stryder yine güldü ve Rowena parmağını gamzelerine değdirmemek için kendini zor tuttu.

Çevredeki kadınların çoğu öldürücü bakışlarla onu süzerken Rowena hiç aldırmadı. Stryder'ın dikkatini çekebilirlerdi ama hiçbirisi sırlarını bilecek kadar onunla yakınlaşmamıştı.

Rowena bu sırları bilen çok az kişiden biri olmaktan dolayı onur duyuyordu.

Stryder onun elini öptü ve oradan ayrıldı.

O gözden kayboluncaya kadar Rowena yerinden kımıldamadı. Evet, gözden kaybolmuştu ama düşüncelerinden değil. Gecenin kalan kısmında hep aklındaydı.

Stryder nispeten rahatsız edilmeden çadırına döndü. Sadece birkaç kadını atlatmak zorunda kalmıştı.

Keşke peşinden gelen Rowena olsaydı...

Bu düşünceyle gülümsedi. Cilveli küçük kız formalitelerden sıyrılınca ne eğlenceli, ne büyüleyici bir kadın oluyordu.

Onun bu kadar sıcak ve baş döndürücü olduğunu kim tahmin edebilirdi?

Stryder çadıra geri döndüğünde Swan, Nassir ve Zenobia'yı kendisini beklerken buldu.

“Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu Sarazenler’e.

İkisi de başlarını sağa sola salladılar. “Eğer katil buradaysa, kimseyle irtibata geçmek istemiyor,” dedi Nassir usulca.

“Bu konuda bir hissin var mı?” diye sordu Zenobia’ya.

“Hiç yok. Keşke biraz daha odaklanabilsem ama ne yazık ki yapamıyorum.”

“Christian’dan bir haber var mı peki?”

“Yine yok.”

“Ben salona döneyim,” dedi Zenobia ayağa kalkarak. “Erkekler kadehleri boşaldıkça daha kolay konuşur, özellikle de yanlarında gülümseyen bir kadın varsa. Belki biri ağzından bir şey kaçırır.”

“Ben de seninle geleyim,” dedi Swan

İkisi çadırdan çıkana kadar Nassir ne kımıldadı ne bir söz söyledi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Stryder.

“Düşünüyorum da katil benim adamlarımdan biri olmaz, sanki sizden biriymiş gibi. “

Stryder bu söz üzerine kaşlarını çatı. “Nasıl yani?”

Nassir ellerini uzatarak Stryder’a gösterdi. “Bu halde sizin aranızda dolaşamam.”

Stryder, Avrupalı bir soylu gibi giyinmiş olan arkadaşına baktı. “Sandığından daha uygunsun. Senin tenin benimkinden daha koyu değil.”

“Belki. Ama benim köklerime işlemiş bazı alışkanlıklarım var ki senin adamlarında bunlar yok. Bence katil, bir zamanlar benim insanlarım tarafından eğitilen sizlerle birlikteymiş ama sonra sizden kopmuş.”

Stryder düşündü. Sin MacAllister’la bir-iki kez karşılaşmıştı. Nassir’in dediği gibi Sarazenler tarafından, Avrupalı dostlarını öldürmek için eğitilmişti o da. “Mantıklı. Nasıl bulacağız onu?”

“Sen.”

“Ben mi?”

“Eğer adam Yoldaşlar’ın peşindeyse liderimize saldıracaklardır.”

“Ben lider değilim.”

“Kampta hepimiz sana biat ettik, bunu sen de biliyorsun. Eğer bizim peşimizdeyseler, sen de öldürülecekler listesindesin demektir.”

Nassir ayağa kalktı. “Hadi ben sen yalnız bırakayım, umarım adamımız fazla gecikmeden ortaya çıkar.”

“İyi ölümler diyorsun yani?”

Nassir’in yüzü ciddileşti. “Hayır dostum. Asla öyle bir şey dilemem. Sana bir kobranın hızını diliyorum.”

Nassir çıkarken Stryder başını önüne eğdi. Bir kupaya bira doldurdu ve uyumaya hazırlanmak üzere yanma aldı.

Daha erkendi ama eğer Nassir haklıysa katile hamlesini yapması için zaman tanımak gerekiyordu.

Giysilerini çıkarırken düşünceleri Rowena'ya kaydı ve kendisini çadırda çıplak gördüğü zaman yüzünde beliren ifadeyi gülümseyerek hatırladı.

Onunla eğlenmek çok hoşuna gidiyordu.

Yatağa girerken onu salonda bırakıp gelmemiş olmayı diledi. Keşke burada, yatağında, yanında olsaydı şimdi.

Acaba çarşafların arasında da o kadar oyunbaz olur muydu?

Olurdu kuşkusuz. Stryder bu düşüncelere dalmışken, rüzgârın Rowena'nın kahkahasını taşıdığına yemin edebilirdi.

Yan döndü, gözlerini çadırın duvarına dikerek onun yüzünü hayal etti.

Ne yazık ki dönmek için yanlış anı seçmişti. Eğer dönmeseydi, tam o anda çadırın sağ tarafından geçen gölgeyi görebilirdi...

BÖLÜM 9

Rowena penceresinin altından gelen tartışma sesleriyle uyandı, daha yatağında doğrulamadan kapısı ardına kadar açıldı. Elizabeth ve Joanne hızla odaya dalıp doğrudan pencereye koştular, kepenkleri açıp aşağıyı izlemeye başladılar.

İkisinin de üzerinde gecelikleri vardı, saçlarını taramaya bile fırsat bulamamışlardı. Çıplak ayakları üstünde yükselip dışarıyı görmeye çalışıyorlardı.

“Rowena,” dedi Elizabeth omzunun üzerinden, “gel ve bak. Kont Stryder’ı tutuklamışlar.”

Rowena yataktan fırladı. “Ne?”

Sıcak yatağından çıkarak bahçede toplanmış otuz kadar kişinin yarattığı kaosu görmek için arkadaşlarına katıldı. İnsanlar haykırarak hakaret ediyor ve lordu suçluyorlardı.

Hepsinin ortasında, Stryder’ın etrafını saran korumaları onu kanına susamış kalabalıktan kurtarmaya çalışıyorlardı. Lordun yüzü ise öfkeyle kasılmıştı.

Rowena’nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Pencereden uzaklaştı, dolabından bir pelerin çekip sarındı ve aşağı koştu.

Joanne geri dönmesi için arkasından bağırdı ama Rowena duymadı bile. Aşağıda neler olduğunu anlaması, bu insanların neden Stryder'ın kellesini istediklerini öğrenmesi gerekiyordu.

Pelerinin bağcıklarını bağlamaya çalışarak kalabalığın arasında kendine yol açmaya çalıştı. Sonunda kendini on-on beş kişinin arasında buldu.

Henry ve Eleanor, yüzlerinde gergin bir ifadeyle kalabalığın kenarında durmuş olanları izliyorlardı.

"Bunu ben yapmadım!" diye haykırdı Stryder kendisini zorla saraya sokmaya çalışan nöbetçilere. "Yapmadığımı siz de biliyorsunuz."

Henry'nin yüzündeki ifade onun Stryder'a inandığını gösteriyordu. "Sakin ol Stryder. Herkes için en iyisi bu."

Nöbetçiler onu merdivenlere doğru sürüklemeye çalışırken Stryder daha şiddetle çırpınmaya başladı.

Lord, Rowena ile göz göze gelene kadar mücadelesine devam etti.

Rowena ürperdi. Gözleri birbirine kenetlenmişti ve adamın gözlerinde gördüğü bir şey onu şoke etmişti.

Stryder panik içindeydi.

Hatta o dünya güzeli mavi gözlerinde korku ifadesi gördüğüne yemin edebilirdi.

Nöbetçilerden biri sertçe iterek Stryder'ı kapıdan geçirdi.

Rowena, Henry'nin yanında duran Eleanor'a doğru yürürken kalbi adeta kulaklarında atıyordu.

"Majesteleri neler oluyor?"

Kraliçe solgun görünüyordu. "Dün gece yine bir soyuluyu öldürdüler. Devonshire Kontu Roger'ı."

Rowena sadece ismen tanıdığı bir adam için üzülerək

haç çıkardı. Sadece bir baronun en küçük oğlu olduğunu ve iyi bir insan olarak tanındığını biliyordu. “Ama majesteleri, gerçekten Kont Stryder’in bu işi yapmış olduğuna inanıyor olamazsınız.”

“Kanıtlar var Rowena,” dedi Eleanor sert bir sesle. “Sanki boğuşmuşlar gibi, ölen Roger’in parmakları arasında Kont Stryder’in tuniğinden bir parça bulundu.” Kraliçe kolu yırtılmış bir tuniği gösterdi. “Bu tunik bu sabah Stryder’in çadırından alındı. Ayrıca bir şövalye de lordu dün gece Roger’in çadırından çıkarken gördüğünü söyledi.”

Rowena uzatılan kumaş parçasına baktı ve bordo kumaşı tanıdı.

Hayır. Rowena Stryder’in böyle bir şey yapabileceğine asla inanamazdı. Yapmış olabilir miydi?

Ama neden Roger? Cyril’in cinayeti için haklı bir sebebi olabilir. O hayvanın biriydi, üstelik Kit’e hakaret etmişti. Ama neden Roger?

Bildiği kadarıyla kimse Roger hakkında kötü bir şey söylemezdi. Öyleyse Stryder’in öldürmek şurada dursun, öldürmeyi düşünmesi bile çok garipti.

Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Eleanor etrafına bakındı, Kral’ın etrafını çeviren bir sürü adam yaptığı şeyin bedeli olarak Stryder’in hayatının alınmasını istiyorlardı.

“Ağzını kapat tatlım,” dedi Eleanor ve Rowena’nın hayretten açık kalan ağzını kapattı. “Aramızda kalsın, ben de onun masum olduğuna inanıyorum. Kont Stryder arkasında bu türde bir iz bırakmayacak kadar akıllıdır. İhanet kokusu alıyorum. Ve insanlar, Tanrı günahlarını affetsin, gerçeği göremeyecek kadar kana susamışlar.”

“Ama kim lordu neden böyle bir şeyle suçlasın?”

Eleanor iç geçirdi. “Lordun bir sürü düşmanı var, muhtemelen ondan kurtulmanın en etkili yolunun bu olduğunu düşünmüşlerdir.” Arkasına dönüp kocasına baktı. “Yalnız kaldığımızda Henry ile konuşacağım, yapılabilecek bir şey var mı bakacağız. Ancak bu süreçte onunla aynı fikirdeyim. Eğer Stryder gözaltında tutulursa düşmanları ona ulaşamazlar. İnan bana, bu kalabalıktan biri ona arkadan saldırabilir ve yirmi dört saat boyunca tetikte bekleyemez. Dua edelim de katilimiz bir kez cinayet işlesin.”

“Ya böyle bir şey olmazsa?”

“O zaman elimizden Kont Stryder’ın mahkemede aklanmasını beklemekten başka bir şey gelmez.”

Rowena bütün bedeni korkuyla titrerken bir adım geriledi. Stryder soylu biriydi ve Henry, lord için istediği mahkeme heyetini seçebilirdi. Onu sakat bırakacak, daha kötüsü ölümüne karar verebilecek bir kurul da seçebilirdi. Hayır, böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi.

Stryder masumdu, bundan emindi.

Kraliçe, Kral Henry’nin yanına döndüğünde, Rowena da düşüncelere gömülmüştü. Kit’in Stryder’ın adamlarının yanında durduğunu gördü. Hepsi Stryder’ı özgürlüğüne kavuşturabilmek için şeytanın kendisini bile öldürmeye hazır görünüyorlardı.

Kraliçe’nin yanından ayrılan Rowena onlara doğru yürüdü.

“Ben diyorum ki lorda ulaşmak için duvarları yıkalım,” diye haykırdı Swan.

Val başını iki yana salladı. “En iyisi katilin bir cinayet daha işlemesini beklemek. Umalım da bir an önce olsun.”

Zenobia, Val’in boğrünü dirsekledi. “Bu çok korkunç bir dilek.”

Korkunç olsun olmasın, gerçek buydu. “Kraliçe kendisi söyledi, eğer başka birisini öldürmezlerse Stryder töhmet altında kalacakmış,” diyerek konuşmalara katıldı Rowena.

“O zaman Stryder’in suçsuzluğunu kanıtlamak için Kit’i öldürelim,” dedi Swan.

Zenobia yüksek sesle inledi.

“Ne?” diye sordu Swan masum masum. “Aramızdaki en işe yaramaz adam o.”

“İtiraz ediyorum,” dedi Kit, alınmış gibiydi sesi. “Ben işe yaramaz biri değilim. Bence kurban olarak senin boğazını keselim.”

“Kesin!” dedi Nassir laflarını bölerek. “Suçluyu sonra yakalarız. Şu anda unutmamamız gereken tek şey, Stryder’in bir hücrede tek başına kilitli olduğudur.”

Rowena hepsinin yüzlerinin yeni fark ettikleri bu gerçeğe sarardığını gördü.

Hepsi yıllar boyunca böyle bir hücrede tutulmuş, işkence görmüşlerdi.

“Ben onu görmeye giderim,” dedi Rowena hiç duraksamadan.

“Onun adamlarına ihtiyacı var,” dedi Swan sertçe.

Rowena buz gibi bir bakış attı. “Adamlarından birinin onu görmesine izin vermezler,” diye hatırlattı şövalyeye. Zenobia ve Nassir’e döndü. “Ayrıca adı bilinmeyen ziyaretçilere de izin vermezler. Kraliçe’ye rica edip gardiyanların onu görmeme izin vermelerini sağlayabilirim.”

“Doğru söylüyor,” dedi Nassir. “Kraliçe ona bayılıyor gibi görünüyor.”

Rowena, Zenobia’nın yüzünde beliren saygı ifadesini gözden kaçırmadı.

“Evet,” diye katıldı Christian. “Biz katili aramaya devam ederken o da Stryder’la ilgilenebilir.”

Rowena onları bıraktı ve birkaç kafa kesecek kadar öfkeli görünen Eleanor’a doğru yürümeye başladı.

“Majesteleri?” dedi Kraliçe’nin dikkatini çekmeye çalışarak. “Kont Stryder’ı görebilir miyim?”

Eleanor, Rowena’nın ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle baktı. “Neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?”

“Onun için endişeleniyorum ve gardiyanların ona iyi bakacaklarından kuşkuluyum açıkçası.”

Kraliçenin dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. Rowena’nın arkasına bağlılığı hoşuna gitmişti. “Olur çocuğum. Hadi gidip nasıl olduğuna bakalım.”

Kraliçe saraya doğru ilerlerken Rowena onu takip etti. Kıvrılarak, yerin hayli altındaki zindanlara giden dar merdivenlerden aşağı indiler. Zindanlar son derece karanlık ve ürkütücüydü. Meşaleler ve mumlar donuk donuk parlıyor, duvarlarda Rowena’yı tepeden tırnağa ürperten rahatsız edici gölgeler oluşturunuyordu.

Cehennemin derinliklerine iniyormuş gibiydiler. Kuşkusuz Stryder buralardan geçerken var gücüyle savaşmıştı.

“O suçlu,” dedi adamın biri onlar en alt kata inerken. Sessizliğin içinde adamın sözleri yankılanıyordu. “Bence dışarıdakiler adamı linç edecekler Henry-”

Başka bir şövalye aynı fikirde olmadığını belirten kaba bir ses çıkardı. “Henry gözde adamlarından birinin daracığında sallanmasına izin vermez. Onu serbest bırakmanın bir yolunu bulacaktır. Bu dediğimi unutmayın.”

“Cyrill’in ağabeyi işe karışırsa biraz zor bulur,” dedi ilk

gardiyan. “Duyduğuma göre, lordun kaburgalarının arasına bir hançer saplayacak olan kişiye yüz altın verecekmiş.”

Rowena adamların bu kadar neşeli sohbet etmelerini dehşetle karşılamıştı.

“Ne oluyor burada?” diye sordu Eleanor, gardiyanların toplandığı odaya girerken. Adamlar boylarına göre sıralanmışlardı ve bu Rowena’ya, üç yıl önce Paris seyahati sırasında gittiği bir katedraldeki zebani heykellerini hatırlattı.

“Majesteleri!” Gardiyanlar hemen ayağa fırlayarak Eleanor’un önünde eğildiler.

“Majesteleri affedin bizi,” dedi liderleri olduğu anlaşılan biri. “Kimseye zarar vermek istemedik.”

Eleanor gözlerini kısarak baktı. Belli ki Kraliçe’nin böyle dalkavukluklara karnı toktu. Rowena’ya dönerek eliyle işaret etti. “Leydi Rowena, Kont Stryder ile görüşmek istiyor. Kapıyı açın, içeri girecek.”

Liderleri hemen karşılık verdi. “Ama efendim onun-”

“Sağır mısınız?” diye sordu Eleanor buz gibi bir bakışla ve adam tek kelime bile edemedi.

Gardiyan çenesini kapatıp başını salladı ve Eleanor’un emrini yerine getirmek için koştu.

Rowena rahatlayarak derin bir nefes aldı.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Eleanor, gardiyanın arkasından yürümeye başlayan Rowena’ya.

Rowena, Stryder’ı ve içinde bulunduğu koşulları düşünürken duraksadı. Kendisi daha önce bir hücrede hiç bulunmamıştı ama şu ana kadar gördüklerinden pek hoş olmadığını tahmin edebiliyordu. “Majesteleri biri gidip lavtama getirsin. Ayrıca kont hazretlerini biraz rahat ettirmek için battaniye ve yastığa ihtiyacım olacak.”

“Hemen ilgileneceğim.”

Rowena bir reveransla minnettarlığını belirttikten sonra, gardiyanı kısa bir koridorun sonunda yer alan masif bir kapının önüne kadar takip etti.

Gardiyan kilidi açtı, kapıyı itti ve Rowena'ya içeriye işaret etti.

Gardiyanın kapıyı kapatırken çıkardığı sesle Rowena yerinden sıçradı. Oda gerçekten küçük ve boğucuydu. Üç metrekareden fazla değildi. Bir köşede kırık dökük bir karyola, lime lime olmuş bir battaniye duruyordu. Odayı aydınlatan tek ışık yukarıdaki pencereden geliyordu. Hiç kuşkusuz bu yer geceleri zifiri karanlık oluyordu. Ne duvarlarda meşale takılacak bir yer, ne mum konacak bir mumluk vardı.

Bu hücre korkunç bir yerdi ve Kont Stryder için kesinlikle uygun değildi.

Lord hücrenin diğer ucunda duruyordu, bakışları boştu. Bu perişan haliyle bile son derece yakışıklıydı. Lordu tanıdığından beri ilk kez onu savunmasız görüyordu Rowena. Tanıdığı korkusuz şövalyeden çok, kaybolmuş bir çocuğa benziyordu.

“Stryder?” diye sordu usulca.

Lord onu görmüyor gibiydi.

Rowena yaklaşırken, “Stryder!” dedi daha güçlü bir sesle. Adamın akıl sağlığı için endişelenmeye başlamıştı.

“Hemen buradan gitmelisin Rowena,” dedi Stryder alçak bir sesle, gözleri içine düştüğü karmaşık duygularla parlıyordu.

“Neden?”

Stryder ondan uzaklaştı. “Beni bu halde görmeni istemiyorum.”

“Neyi görmemi istemiyorsun?” diye sordu Rowena

kaşlarını çatarak. Onun yalnız kalmayı kesinlikle istemediğini bilmesine rağmen neden yalnız kalmayı tercih ettiğini anlamaya çalışıyordu. “Korktuğunu mu?”

Stryder’in sesi pürüzlüydü. “Buraya tıklılmaktansa asılmayı tercih ederdim.”

Adamın sözleri ve sesindeki yumuşak ton Rowena’nın kalbini sıkıştırdı. Zavallı Stryder. Bu onun hayatının en büyük kâbusu olmalıydı. Rowena aralarındaki mesafeyi aşarak yaklaştı ve çok istediği halde dokunmadan bekledi. Ona dokunmak yardımcı mı olur yoksa daha fazla canını mı yakardı, bilemiyordu.

“Her şey düzelecek Stryder. Ben buradayım, senin yanındayım.”

Stryder, sanki zihnindeki hayallerle boğuşuyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. Hayal edilmesi olanaksız o cehennemi yeniden yaşıyordu. Rowena ise onu teselli etmek istiyordu ama elinden bir şey gelmemesi içini acıtıyordu.

“Benim yüzümden burada olmamalısın,” dedi Stryder, sonra döndü ve genç kadını kapıya doğru itekledi. “Anlamıyor musun? Gitmen gerekiyor.”

“Neden?”

“Çünkü!” diye bağırdı Stryder, sonra sesini alçaltarak dişlerinin arasından konuştu. “Çünkü Simon ve Raven’dan ben sorumluydum. Onları *benim* korumam gerekiyordu. Oysa aptalın tekinin bizi darmadağın etmesine izin verdim ve hepsinin ele geçirilmelerine *ben* sebep oldum. Çok aptalca ve küstahça davrandım ve... Şimdi gitmen gerek. Lütfen.”

Rowena lordun yüzünü ellerinin arasına aldı ve bazı şeyleri anlayamadığını hissettirmek istedi. Burada onu yalnız bırakmanın canını nasıl acıttığını ve neden burada

olduğunu anlayamıyordu. Hatta düşüncesine bile tahammül edemiyordu. “Seni bu korkunç yerde yalnız bırakmayacağım Stryder. Her şey yoluna girecek. Göreceksin.”

Stryder buna inanmak istedi. Buna ihtiyacı vardı. Şu anda geçmiş çok canlı görüntülerle aklından geçiyordu. O günlerdeki çürümenin ve cehennemin kokusu hâlâ burnundaydı. Arkadaşlarının çığlıkları kulağında çınlıyordu. Bu işkenceleri yeniden çekmektense ölmeyi tercih ederdi.

Bütün bunlar dayanma gücünü aşıyordu.

“Kutsal Topraklar’da değilsin artık,” dedi Rowena, uzanarak onun koluna dokundu. “Burada, İngiltere’de benimle birliktesin.”

Genç kadının güzel yüzüne odaklandı Stryder. Açık yeşil gözlerinde yoğun bir şefkat ve sıcaklık vardı. Nefret yoktu. Hayır, o gözlerde sadece ilgi ve endişe vardı.

Rowena’nın yüzü ve duyguları, geçmişin dehşet dolu anılarını yavaş yavaş sildi. Gözleri, saçları, dokunuşu...

Rowena şimdiki zamandı. Geçmişinin bir parçası değildi.

Bu düşünceye dört elle sarıldı ve ona odaklandı.

Rowena lorda ulaşabildiğini hissedince derin bir nefes aldı. Stryder’in gözleri artık alev alev değildi. Keskin ve odaklanmış durumdaydı. Ve öyle bir bakıyordu ki Rowena bütün vücudunun yandığını hissetti.

Stryder derin bir nefes aldı, gücünü toplamış gibiydi. Gözlerinde savaşa hazır bir ifade belirmişti. “Bilmiyorum. Uyuyordum, sonra bir anda karşımda Henry ve askerleri gördüm. Güya gece yarısı yine Roger’ın çadırından çıkarken görülmüşüm. Açıklamaya çalıştım ama Henry’nin adamlarından biri sandalyenin üzerindeki tuniğimi gördü

ve Roger'ın elinde buldukları kumaş parçasına uyduğunu söyledi.”

“Kim seni böyle bir cinayetle suçlamak isteyebilir?”

Stryder omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Kim ve neden böyle bir şey yapar, hayal bile edemiyorum.” İfadesi sertleşmiş, Cyril'in Kit'e hakaret ettiği gecedeki şövalyeye dönüşmüştü yine. İnsanların ödünü kopartan, dehşete düşüren öfkesiyle Lord Stryder geri dönmüştü. “Ama bunu her kim yaptıysa, son duasını etse iyi olur. Yemin ederim buradan çıkar çıkmaz onu öldüreceğim.”

Rowena sözleri için onu suçlayamazdı, bu iğrenç yere kapatılmayı hak etmiyordu. “Adamların bu konuyu araştırıyor, merak etme. Er geç suikastçıyı yakalayacaklar.”

“Hayır,” dedi Stryder kuşkulu bir sesle. “Katil çok akıllı. Çadırıma sızıp tuniğimden bir parça almayı düşünebilecek biri kesinlikle aptal olamaz. Ben buradayken asla yeniden saldırmayacaktır.”

“Ama neden başka biri değil de sen?”

“Bu kişi Yoldaşlar'ın peşinde. Bundan eminim. Bize saldırmanın en etkin yolu, beni kardeşlerimden birini öldürmekle suçlamaktır.”

Rowena bu sözler üzerine kaşlarını çatı. “Roger da mı sizden biriydi?”

“Evet. Aktif bir üyemiz değildi. Zindanda da dışarıda da kendi başına olmayı seven biriydi. Neden birisi ona zarar vermek istesin aklım almıyor.”

Demek ki katil cinayetleri işlerken bu tür ayrıntılara dikkat etmiyordu. Yoldaşlar'ın her üyesinin aynı değerde olduğunu düşünüyordu. “Ama sana ya da nöbetçilerden birine görünmeden tuniğini nasıl alabildi?”

“Çadırıma herhangi biri girmiş olabilir.”

“Kimseye görünmeden mi?” diye sordu Rowena.

Stryder kaşını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Suikastçı güvendiğin adamlarından biri olabilir mi?”

Bu düşünceyi aklında tartan Stryder durakladı. Hızla tüm silah arkadaşlarını zihnindeeledi. “Hayır. Benim adamlarım asla böyle bir şey yapmaz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Nassir ve Zenobia diğer cinayetleri de bilen bir ulakla tanışmışlar. Belli ki suikastçı uzun zamandır bu işi planlıyor. Rouen, Nice, Hamburg, Flanders’ta birçok ceset var.”

“Turnuvanın yapıldığı şehirler?”

Stryder tereddüt etti. “Evet. Bu bağlantıyı gözden çıkarmışım.” Şimdi Nassir söyler söylemez bunu fark etmediği için kendini aptal gibi hissetti.

“Cinayetler turnuva sırasında mı işlenmiş?”

“Bilmiyorum. Zamanını sormadım ama Nassir mutlaka biliyordur.” Nassir, Sarazenler’in bu infazlar için birini göndermiş olabilecekleri konusunda bazı yorumlar yapmıştı. Bunları hatırlayınca Stryder’in kafası iyice karıştı. “Nassir belki de haklı. Sarazenler pekâlâ katil olarak Avrupa’lı bir şövalye göndermiş olabilir.”

Rowena başıyla onayladı. “Herkesin güvendiği biri, herkesin çadırına rahatlıkla girip çıkabilen bir arkadaş.”

Böyle birinin varlığı ve onun dışarıda, insanların arasında hâlâ dolaşıyor olması çok ciddi bir sorundu. İçlerinden biriydi ama düşmanlarının adına cinayet işliyordu.

Kapı açıldığında gardiyan belirdi, Stryder’in olası bir saldırısından korunmak için kılıcını çekmişti.

Şaşırان Stryder arkadan gelenleri görünce donup kaldı. Birkaç hizmetçi ellerinde bazı şeylerle içeri girdiler. Battaniler, yastıklar, yeni çarşafklar, bir sepet dolusu yiyecek,

su ve bira dolu kupalar, sabun ve tarak gibi eşyalar... Bir de cilalı bir lavta.

Getirdiklerini karyolanın yanına, yere koydular.

Rowena gitmeden önce hizmetçilere bir kez daha teşekkür etti.

“Bunlar da ne böyle?” diye sordu Stryder, gözlerine inanamayarak getirilenleri incelerken.

Rowena da arkasından gitti, varlığı canlandırıcı ve sıcaktı. “Masum bir adamın boş yere acı çekmesini istemedim ve Eleanor da benimle aynı fikirdeydi.” Sepetlere uzandı, yeni battaniyeleri ve yastıkları çıkarıp yatağın üzerine yerleştirdi.

Stryder genç kadının bu düşünceli davranışı karşısında çok şaşırmıştı. Hayatında kimse onu bu kadar düşünmemişti. Adamları onun rahatını çok ender düşünürdü ve Kit’e gelince... O sadece, kendisinden bir şey istendiğinde mızımız bir kadın gibi söylenmesini bilirdi.

Rowena’nın şefkati, yakınlığı Stryder’ı altüst etmişti. “Bütün bunları yapmak zorunda değildin,” dedi.

Rowena düzenlediği yataktan doğruldu. “Ne yapmalıydım peki? Her ikimiz de Cyril ve Roger’ı öldürmediğini biliyorken seni burada acılar içinde mi bıraksaydım?”

Kadının bu güveni mi yoksa burada bulunması mı daha şaşırtıcıydı, karar veremiyordu Stryder. “Benim masum olduğumu nereden biliyorsun? Beni çok az tanıyorsun.”

Rowena lordun ellerini avuçlarının arasına aldı. Stryder genç kadının teninin yumuşak dokunuşuyla yutkundu, parmaklarının ucundan tüm vücuduna ve kasıklarına yayılan ateşi hissetti.

“Haklısın. Böyle kesin konuşacak kadar çok tanımiyorum seni. Ama içgüdülerime güvenirim ve onlar bana,

dışarıdaki adamlar ne derse desin, bir canavar olmadığını söylüyor. Eğer öyle biri olsaydın asla burada olmazdım.” Rowena içten gözlerle baktı. “Sana ve adamlarına inanıyorum. Onun için buradayım.”

“Ama burada benimle birlikte olman senin açımdan doğru değil.”

Rowena adamın ellerini daha sıkı kavradı. Stryder bu ellerin sırtında dolaştığını, sınıksız sarıldığını hayal etti. Dayanılmaz bir arzu dalgası tüm bedeninde çağladı.

“Biliyorum,” dedi Rowena alçak sesle.

“Saray bu skandalla çalkalanacak,” diye uyardı Stryder.

Rowena aldırmaz bir ifadeyle omuz silkti. Stryder’in ellerini bırakıp düzeltmekte olduğu yatağa döndü. “Her durumda beni aşağılıyorlar zaten. Bırak dedikodularını yapsınlar. Şanslıysam, bu kez hiçbir erkeğin istemediği bir sürtük olarak damgalanırım.”

Bu sözler üzerine Stryder sert bir nefes aldı, öfkesi arzusunu unutturmuştu. Genç kadını kollarından tutarak yataktan uzaklaştırdı. “Böyle şeyler söyleme. Şakası bile hoş değil.”

Rowena ne diyeceğini bilemeden dudaklarını ısırdı. Erkeğin sesindeki öfke onu şaşırtmıştı. Lordla konuşurken öldürme becerisine sahip becerikli bir şövalye olduğunu kolayca unutuyordu. “Özür dilerim Stryder, ben sadece moralini düzeltmeye çalışıyordum.”

Şövalyenin kavrayan elleri gevşerken ifadesi de yumuşadı. “Şu kapıdan içeri girdiğin an bunu yaptın zaten.”

Bu sözlerle kalbi hızla atarken Rowena gülümsedi.

Sonra hatırladığı ilk şey Stryder’in kendisini sıkıca çekip dudaklarından öpmesiydi. Rowena arzuyla dolup taşan vücudunu Stryder’a bırakmıştı.

Adamın gücü bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Eğer erimenin bir tadı olsaydı kesinlikle Stryder'in dudaklarının tadı gibi olurdu. Hiçbir erkek bu kadar baştan çıkarıcı olamazdı. İşte bu yüzden kadınlar onu rahat bırakmıyorlardı.

Stryder kollarındaki kadının dudaklarını tembelce keşfetti, diliyle onu altüst etti.

Ve zihninin gerisinde, Rowena böylesine şefkatli öpüşen bir adamı gerçekten tanımanın nasıl olabileceğini merak etti...

Aquarius hançerini ulağın kalbinden çıkardı, sonra ölü adamın tuniğiyle temizledi. Ulağı gölgelerin arasında saraya sızmaya çalışırken görmesi iyi olmuştu. Herhangi biri onu hizmetçi olarak işe alabilirdi ama Aquarius bir Sarazen casusunu görür görmez tanırdı. Onların asla saklayamayacakları bir yürüyüş tarzı olurdu.

Yani ortada bir suikastçı daha vardı. Kahretsin. Sarazenler gözlerinin hep üzerinde olacağını söylemişlerdi ona ve verilen görevi tamamlamadan asla özgür kalamayacağını biliyordu. Yine de nasıl olduysa sahte bir güvenlik duygusuna kapılmıştı.

Bir dakikalığına bile olsa geçmişinden kurtulabileceğini düşünmek büyük aptallıktı. Asla geçmişinden kaçamazdı.

Sarazenler buradaydılar. Kuşkusuz onu öldürmeye gelmişlerdi.

Pekâlâ. Sonsuza kadar kaçamazdı.

Ve köşeye sıkıştığında tilki duraksamadan saldırıya geçerdi. Şimdi onlardan öğrendiklerini ustalarına öğretme zamanıydı.

Dikkatle Sarazen ulağının ölüsünü bir halıya sardı ve

sıkıca bağladı. Stryder zindandayken yeni bir cesedin bulunması doğru olmazdı.

Özellikle de bir Sarazen cesedi. Bu bir sürü soru ve şüpheyi beraberinde getirirdi.

Aquarius, kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra cesedi özenle çadırına sakladı. Cesedini yatağın altına yerleştirdi ve biri çadırına girerse diye görünmemesi için üzerini örttü. Gerçi birinin çadırına gelmesi mümkün değildi.

Saraydakiler ona vebalı bir dilenci gibi davranmışlardı. Ama bu Aquarius'un işine yaramıştı, böylece cinayetlerini dikkat çekmeden işleyebilirdi.

Gece yarısında sonra cesedin icabına bakabilirdi. Sonuçta istenmeyen kanıtlardan kurtulmanın yollarını Sarazenler'in ellerinden öğrenmişti..

Tilkinin doğal yaşama döndükten sonra neler yapabileceğini hesaplayamamaları Sarazenler için çok kötü olmuştu. Çünkü Aquarius bir daha asla ele geçirilemeyecek, asla susturulamayacaktı. Asla.

Ölen adamın çantasından aldığı kâğıdı bir kez daha okumak için yatağa oturdu.

Mesaj bir başka suikastçıya gönderilmişti. Turnuva şenliklerinin ortasında Aquarius ve Çakal kod adlı birini öldürmesi emrediliyordu. Öyle olsun bakalım. Bir yılan ancak başı kesilerek durdurulabilirdi.

Bildiği tek şey mektubun 'Akrep' adında birine gönderildiği idi. Yazılanlara göre Akrep de tıpkı Aquarius gibi, cinayet işlemek için görevlendirilen suikastçılardan biriydi.

Ne yazık ki ulak, Aquarius'un bıçağının üstüne atlama-
dan önce Akrep ve Çakal'ın kim olduğunu söyleyememişti.

Önemli değildi. Akrep'i bulacak ve onu öldürecekti.

Aquarius iç geçirerek çantayı da cesedin yanına sakladı ve yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi ve Akrep'i bulmak üzere Henry'nin sarayına yöneldi.

Rowena, Stryder'ın yere serdiği ot mindere oturmuş, sırtını erkeğin güçlü göğsüne yaslamıştı. Şaraplarını yudumlarken, kimseye anlatmadıkları sırlarını birbirleriyle paylaşıyorlardı.

"Şu okulun seni gerçekten mutlu edeceğine inanıyor musun?" diye sordu Stryder. Rowena adamın kollarının arasındaydı ve bu ona hayatında tatmadığı bir mutluluk veriyordu.

Stryder sıcak ve rahattı. Bir arkadaştan öte, koruyucu ve yatıştırıcıydı. Rowena bu duyguların hiçbirini herhangi bir şövalyeyle birlikteyken asla yaşayamazdı. İçi öyle büyük bir mutlulukla doluydu ki onu bir daha, bir daha, bir daha ve bir daha öpmekten başka bir şey düşünemiyordu ta ki ikisi de yorgun düşene kadar.

Adamın dudaklarını düşünmekten vazgeç...

Böylece gözlerini yere indirerek cevap verdi Rowena. "Evet. Beni sadece çocuklarını doğuracak bir kuluçka makinesi gibi gören bir erkeğin kölesi olmaktan çok daha iyidir."

"Haklısın," dedi Stryder, sesi biraz buruktu. "Ben de olsam bir erkeğin kuluçka makinesi olmaktan nefret ederdim."

Rowena gözünün önünde beliren görüntüye güldü ve onun yüzüne bakmak için arkasına yaslandı. "Sarhoş musunuz lordum?"

"Öyleyim," diye gülümseyerek itiraf etti Stryder ve

eliyle Rowena'nın yanağını okşarken ekledi: "sadece birazcık."

Rowena gülümseyerek kadehini ondan uzaklaştırdı.

Stryder bu hareketine kızdı. "Neden rahatsız oluyor-sun ki Rowena? Bir yere gidecek değilim ve sızana kadar içmekten başka yapacak daha iyi bir işim yok."

Bu cevap her nedense Rowena'yı kızdırdı. Kesinlikle savaş meraklısı ya da insanları savaşa zorlayan biri değildi. Ama yine de erkeğin sesindeki bir şey onu rahatsız etmişti. "Birisine yenildiğin zaman hep böyle mi davranırsın?"

Stryder'in gözlerinde mavi şimşekler çaktı. Yanakları hissettiği öfkeden kıpkırmızı oldu. "Ben *asla* yenilmedim. Yenilmeyeceğim de," dedi açıkça. Sonra biraz sakinleşti. "Sadece zamanını bekliyorum."

"Neyin?"

"Bu hücreden çıkma zamanım geldiğinde, beni buraya kapatandan çektiirdiklerinin hesabını sormanın. Bütün iç organlarını burnundan çıkaracağım, sonra da yere dökülmüş bağırsaklarının etrafında dans edeceğim."

Rowena manzarayı gözünün önüne getirince suratını buruşturdu. Düşüncesi bile iğrençti. "Lütfen Stryder şaka yaptığını söyle. Böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğini, sadece öylesine aklından geçtiğini söyle."

Stryder ona göz kırptı. "Elbette şimdiye kadar kimsenin dökülmüş bağırsaklarının üzerinde dans etmedim. Ama hiç olmazsa bir kerecik denemeyi isterdim doğrusu." Devam etmeden önce kadehine uzandı. "Nerede bir haksızlık görsem, dayanılmaz bir rahatsızlık duyuyorum. Katilin dışarıda dolaşarak bir sonraki kurbanını öldürmek için fırsat kolladığını düşünmek bile beni hasta ediyor."

İçkisinden bir yudum daha aldı.

“Bu yüzden mi Yoldaşlar senin için bu kadar önemli?”

“Evet,” dedi lord derin bir nefes alarak, kadehini yanına bıraktı. “Kurtardığım her insan, kötülüğe karşı kazanılmış bir zaferdir. Son esir de serbest kalana kadar dinlenmek yok bana.”

Sevgili şövalyesinin kendisine koyduğu hedefti bu. “Yani hiç dinlenmeyecek misin? Evlilik ya da aile nedir bilmeyecek misin?”

“Evlilik.” Stryder bu sözcüğü iğrenir gibi söylemişti. “Evlilik iki kişi arasında gerçekleştirilen, kutsal olmayan bir birlikteliktir. Ne için yapılır? Her iki tarafı da mutsuz etmek için.”

Rowena böylesi bir düşmanlık karşısında çok şaşırmıştı. Doğruydı, geçmişte birçok kez benzer şeyler söylemişti ama aslında bu söylediklerine kendisi de inanmıyordu. Hayır, evlilik harikulade bir birliktelik olabilirdi.

“Öyle olması gerektiğine inanmıyorum,” diyerek gerçek düşüncelerini itiraf etti Rowena. “Kadın ve erkeğin birbirlerine saygı gösterdiği, birbirlerinin hem arkadaşı hem eşi olduğu bir evliliği hayal edebiliyor musun?”

Stryder burnundan alaycı bir nefes verdi. “Ayıksın ama şu anda sarhoş olan benden daha fazla saçmalıyorşun.” Lord ensesindeki saçları çekerek, sırtına doğru inen bir yara izini ortaya çıkardı. Bu yara oluştuğunda canı çok yanmış olmalıydı. “Bunu görüyor musun?”

Rowena parmaklarını onun beyazlaşmış ve kalınlaşmış derinin üzerinde gezdirirken, “Evet,” dedi. Stryder’in ensesindeki tüyler diken diken olsa da gözlerindeki öfke hâlâ alev alevdi.

“Annemi öldürmesine engel olmak isterken bunu bana babam yaptı. Bana dönerek onun oğlu olmadığını söyle-

di.” Stryder’in sesi, sanki başkasından bahsediyormuşçasına duygusuzdu. Oysa Rowena çektiği işkenceyi gözle-rinden okuyabiliyordu. “İnançsız, beş para etmez bir piç olduğumu yüzüme karşı haykırırken gözlerindeki nefreti görebiliyordum.” Cam gibi gözleri Rowena’nın gözleriyle buluştu. “Evet, öyleydim. Kit benim üvey kardeşim değil, öz kardeşim.”

Bu açıklama Rowena’yı şoke etmişti. “O bunu biliyor mu?”

Stryder başını iki yana salladı. “Kimseye söylemeyeceğime dair anneme yemin etmiştim. Şu ana kadar da kimseye söylememiştim. İşte bu yüzden Blackmoor toprakları ve unvanı benim için bir anlam taşıyor. Onların gerçek sahibi ben değilim.”

Rowena, Stryder’in az önce kendisini mahvedecek bir sırrı paylaştığını idrak ederken sessizce oturdu. Eğer bu duyulursa hem topraklarını hem unvanını kaybedebilirdi.

Ama bunu yapacak olan kesinlikle Rowena olmayacaktı. Ona tüm ruhunu açmış olan bir adama nasıl ihanet edebilirdi?

Rowena uzandı ve lordun sakallı yüzüne dokundu. “Tanıdığım erkeklerin içinde soyluluk unvanını en çok hak eden sensin,” dedi içtenlikle. “Gördüğüm en alçak gönüllü ve en dürüst şövalyesin.”

Stryder buna gülümsedi. “Belki daha çok dışarı çıkmalısın.”

Kendi sözlerini Stryder’in ağzından duyunca gülümsedi Rowena. “Gerçeği görmeme yetecek kadar sık dışarı çıkıyorum.”

Stryder başını eğerek onu hafifçe öptü. Yanındaki erkeğin tadı ve şarap Rowena’nın başını döndürüyordu. Lor-

dun öpücükleri giderek şiddetlenmeye ve talepkar olmaya başlamıştı.

Sırtüstü yerde yatan Rowena'nın buna itirazı yoktu. Tüm vücudu, üzerine eğilmiş olan erkeğin ağırlığıyla alev alev yanıyordu.

Şimdiye kadar yaşadığı en harikulade deneyimdi bu. Bedenlerinin her noktası birbirine değiyordu. Göğsü göğsüne, bacakları bacaklarına...

Derinlerde başlayan yangın bütün vücudunu sarmış ve artık Rowena'ya acı vermeye başlamıştı.

Stryder tadına daha çok varmak istemiş gibi öpüyordu. Sanki dünyada Rowena'nın kokusu ve tadından başka hiçbir şey yoktu. Altındaki bedenin hissettirdikleri her ölümlüye nasip olmayacak kadar özeldi.

Rowena'ya sahip olmalıydı...

Stryder büyük bir çaba sarf ederek, inleyerek geri çekildi. "Şimdi gitmen gerek Rowena," dedi.

Rowena kocaman açılmış masum gözleriyle baktı. "Neden?"

"Çünkü centilmence davranamayacak kadar çok istiyorum seni. Üstelik içkiyi fazla kaçırdım. Eğer şimdi gitmezsen sana sahip olacağım, şu yazdığın aşk şarkılarının fiziksel yönünü göstereceğim."

Rowena onun hırıltılı sesini duyunca güçlkle yutkundu. Ona sunduğu seçenek başını döndürmüştü.

Lordun gözlerindeki ihtiyacı, duyduğu çıplak arzuyu okuyabiliyordu.

Git.

Rowena gitmedi. Aslında her zaman bir erkeği bedene kabul etmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. Elizabeth ve Joanne bekâretlerini kaybedeli çok olmuştu.

Gecenin geç saatlerinde, herkes yattıktan sonra kızlar o anlardan sık sık söz ederlerdi.

Rowena ise hem kendisi hem de konumu yüzünden, kızların anlattıklarını denemekten hep korkmuştu. Joanne'in ilk randevusundan yanakları al al dönüp ayrıntıları anlattığı günden bu yana ilk kez cesaretinin arttığını hissetti.

Bu adamı tanımak istiyordu. Bu mantıklı değildi. Hayatı boyunca erkeklerin kılıçlarını bırakmalarını savunmuştu, oysa şimdi en değerli varlığını bir şövalyeye vermek üzereydi.

Ama o herhangi bir şövalye değildi. O, Blackmoor Kontu Stryder'dı.

"Canımı acıtacak mısın?" diye sordu Rowena. Bridget'in bir erkekle birlikte olduğu ilk gece ne kadar ağladığını anımsamıştı. Adam bir şair olsa da arkadaşına çok kaba davranmıştı.

Stryder soruya gücenmiş gibiydi. "Senin canını nasıl yakabilirim?"

Rowena cesaretini toplamak için derin bir nefes verdi ve adamın yüzünü avuçları arasına alıp güçlkle fısıldadı. "Öyleyse, tamamen sizinim lordum."

Bir an Stryder onun dalga geçtiğini sandı. Gerçekten bunu kabul ediyor olamazdı...

"Az önce sana söylediklerimi anlamadın mı?"

"Bakireyim ama aptal değilim lordum," dedi Rowena, parmaklarını onun ipeksi siyah saçlarının arasında gezdirirken. "Ben yetişkin bir kadını. Benden ne istediğinin farkındayım. Ve bunu vermeye hazırım."

Stryder onun dudaklarına yöneldi yine ve duyduğu arzuyu bütün şiddetiyle ona geçirmek istedi. Çok uzun

zamandır dünyaya karşı duyarsızdı. Bir kadının şefkatine duyduğu ihtiyacı hep göz ardı etmişti. Duyguları az önce şarapla körleşmişken, şimdi tamamen ayılmış ve kafası çalışmaya başlamıştı.

Rowena'yı o kadar çok istiyordu ki tüm bedeni sızlıyordu. Aslında Stryder onda ne bulduğunu kendisi de bilmiyordu ama içinde bir yerlere dokunduğu kesindi. Daha önce varlığını bilmediği yabancı bir yerlere...

Şu anda Rowena'yla aralarında fiziksel bir bağ kurmak istiyordu. Onun bedeninin yumuşaklığında kaybolurken, kadının kollarını bedenine sardığını hissetmek istiyordu.

Lord geceliğinin bağlarını çözerken Rowena gergindi ve biraz da korkuyordu. Şu anda geri dönülemez bir noktadaydılar. Bir kez bedenini teslim ettikten sonra bu işin dönüşü yoktu.

Rowena sonsuza kadar değişecekti.

Dünya hakkında, özellikle de kollarındaki erkek hakkında daha önce bilmediği birçok şey öğrenecekti.

Ama Stryder hakkında kimsenin bilmediği şeyleri zaten biliyordu.

Lordun dudakları boynunda dolaşırken Rowena inledi. Arkadaşları olayın fiziksel ayrıntılarını anlatmışlardı âma Rowena'nın şu anda hissettiklerinden hiç söz etmemişlerdi. Adamın dokunuşuyla vücudu adeta alev almıştı. Belirsiz bir korku nefesini kesti ve onu güçsüz düşürdü, yine de merak ve arzu içini kemiriyordu.

Stryder biraz uzaklaştı ve iç gömleğini başından çekeerek çıkardı.

Rowena elini uzattı ve erkeğin yapılı omuzlarını okşadı. Kasları nasıl da sert ve güçlüydü. Ve adamın her hareketiyle dalgalanışları... Bütün bunlar dayanma sınırını aşıyordu.

Stryder onun iki yana açılmış bacaklarının arasına uzandı. Geceliğin kumaşı genç kadını olduğu yere sabitlemişti. “Benden korkuyor musun Rowena?” diye sordu.

“Senden korkmuyorum Stryder.” Rowena asıl kendisinden korkuyordu. Bu baş döndürücü duygular içini eritiyordu.

Lord güzelim gamzeleriyle gülümserken onun saçlarını okşadı ve sonra başını göğüslerinin arasına gömdüğünde Rowena’nın yanaklarını ateş bastı. Zevkle inleyerek erkeğin başını elleri arasına aldı ve göğsüne iyice bastırdı.

Stryder inleyerek ellerini onun saçlarının arasına daldırdı. Genç kadının kıyafetinin kadife kumaşı tenini okşuyordu ama kadının yumuşacık teni kadar etkileyici değildi.

Sonra birden aralarına giren her şeyden nefret ettiğini fark etti Stryder. Rowena’nın göğüs uçlarını öperek hafifçe doğruldu ve geceliği aşağıya doğru çekerek çıkarmaya çalıştı.

Genç kadının çıplak üst bedeninin muhteşem görüntüsü karşısında nefesi kesildi.

Rowena korkuyor ama yine de itiraz etmiyordu ve Stryder bunu hissedebiliyordu. Sonunda genç kadının elbisesini aşağıya doğru sıyırdı ta ki görmeyi en çok istediği yere gelene kadar.

Lordun önünde böyle çıplak yatmak Rowena’yı dehşete düşürdü. Erkeğin önünde hem fiziksel hem duygusal olarak cırılçıplak kalmıştı.

Stryder doğrulup oturmasına yardım ettikten sonra dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı. “Bu yüzden seni gören erkeklerin ağızlarının suyu akıyor.”

Rowena şaşırılmıştı. “Bu sözle gururum mu okşanımalı?”

Stryder’in şeytani cazibesi, onun kötü niyetli olmadığına insanı kolayca ikna ediyordu.

Rowena onun soyunmasını sessizce izledi. Bir hücrede birlikte çıplak yatmak çok garipti. Neyse ki kapıda pencere falan yoktu. Tek pencere, başuçlarındaki duvardaydı ve o da yüksekteydi. Onları kimse göremezdi.

Ve öyle alçak sesle konuşuyorlardı ki kimse duyamazdı.

“Bugüne kadar bir erkeğe dokundun mu Rowena?”

Rowena başını iki yana salladı.

Stryder onun elini aldı, avucunun içini öptü ve sertleşmiş erkekliğine doğru götürdü. Rowena elini oraya koymadan önce heyecanla dudaklarını ısırды.

Genç kadın onun özel bölgesini keşfederken Stryder gözlerini kapadı ve mutlulukla inledi.

Erkekliği hem tuhaf şekilde yumuşak hem de kaya gibi sertti. Rowena, onu içinde hissetmenin nasıl bir duygu olacağını hayal bile edemiyordu.

Ama yakında öğrenecekti.

Rowena o kadife yumuşaklığı kavrayana kadar elini aşağılara indirdi.

Stryder başını eğip genç kadının göğüslerinden karnına doğru öperek inerken, Rowena da erkeği keşfetmeye devam ediyordu.

Stryder dizlerinin üzerinde doğruldu, Rowena’nın yüzünü avuçları arasına aldı. “Seni ne kadar istediğimi hayal bile edemezsin. Seninle bir olmayı nasıl istiyorum bir bilsen.”

“Bir olmak mı? Nasıl?”

“Her şekilde.” Stryder şefkat dolu gözlerle bakarken onu dudağının kenarından öptü. Sonra aşağılara indi ve

genç kadının karnına ulaşmadan önce dilini göğüs uçlarında gezdirdi.

Erkeğin dudakları daha da aşağılara inerken, Rowena dirseklerine dayanarak geriye doğru yaslandı.

“Stryder?”

Stryder cevap veremedi, genç kadının bacaklarını aralayıp dudaklarını o kutsal üçgene bastırmakla meşguldü.

Bu inanılmaz zevkle Rowena kendini tamamen arkaya attı ve lord diliyle kendisine inanılmaz şeyler yaparken yıldızları gördüğüne yemin edebilirdi.

Stryder hiç acele etmeden genç kadına dokunmanın tadını çıkarıyordu.

İlk karşılaştıkları ve Rowena’nın kendisini kollarına atdığı dakikadan itibaren bu anları düşlemişti. Şimdi burada, birlikteydiler. Kadının bedeninin her zerresini keşfetmek, yorgunluktan bitap düşene kadar onunla sevişmek istiyordu.

Rowena doyuma ulaştığında Stryder durmadı ve gülümsedi, onun ilk orgazmının tadını sonuna kadar çıkarmasını istiyordu.

Başını kaldırdı ve inleyen, kıvranan genç kadının yüzündeki zevk ifadesine baktı.

Şahane bir manzaraydı.

Rowena’nın ürpermeleri bitene kadar bekledi Stryder. Bütün vücudunu öpmeye başladı, ona kadınlığın ne demek olduğunu öğretmenin zamanı artık gelmişti.

Stryder, genç kadının bacaklarını araladı ve ona olabilecek en az acıyı vermek için dikkatle pozisyon alarak uzandı. Stryder’in erkekliğinin başı en özel yerine değdiğinde Rowena gerginleşti ve sıkıca onun elini tuttu.

Rowena onunla dolmadan önce kısa bir çığlık attı. Şoke

edici ve kelimenin tam anlamıyla tuhaf biçimde tatmin ediciydi.

Hâlâ bedeni adamın erkekliğine uyum sağlarken, şehvet bu olmalı, diye düşündü Rowena.

Bir kadın bir erkeğe ait olduğunda bunları hissediyor demek

Birçok kez bu konuda düşünmüştü ama hiçbir hayal eylemin kendisiyle kıyaslanamazdı. Evet, canı acımişti o anda ama lorda karşı hissettiği o özel yakınlık her şeye değerdi.

Stryder bir kez daha, hızlı ve sert bir şekilde ona sahip olma isteğiyle boğuşurken nefesini tuttu. İçindeki hayvan nazık olmak istemiyordu ama onu incitemezdi.

Rowena ona hiçbir kadının vermediği çok değerli bir şey vermişti. Stryder şimdiye kadar, evlenmek zorunda kalmamak için bakirelerle yatmaktan özellikle kaçınmıştı.

Genç kadın evlenmeleri için ona tuzak kurmamıştı ya da onu bir ödül olarak görmüyordu. Rowena sadece kendisini paylaşmıştı, Stryder'a huzur ve sıcaklık sunmuştu.

Stryder daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Rowena onun için biçilmiş kaftandı, başka bir kadınla aynı duyguları yaşaması olanaksızdı.

Stryder'ın büyük bir duygusallıkla elini öpmesi, gözlerini ondan ayırmaması Rowena'yı neredeyse ağlatıyordu.

Stryder yavaş yavaş ve bu kez kolaylıkla onun içine girdi.

Rowena bütün vücuduyla onun bedenine sarılmıştı.

O inanılmaz bir erkekti. Bir vuruşta koca bir adamı yere devirebilen şövalye, şu anda soylu bir şair kadar ince düşünceliydi.

Aslında içten içe Rowena onun bütün bunları yapabi-

leceğini biliyordu. Daha derinlere girmesi için bacaklarını adamın beline dolarken kendisi gibi kesik kesik soluduğunu fark etti.

Stryder onu beklemeye çalıştı ama bu olanaksızdı. Aldığı zevk o kadar yoğundu ki fazla dayanamadı. Gırtlığından yükselen garip bir sesle yüzünü Rowena'nın boynuna gömdü ve onun tatlı kokusunu içine çekmeden önce boşaldı.

Rowena ona sarılmış halde yatmaya devam etti. Stryder'in kalbi sanki onun göğsünde atıyor, nefesi kulaklarını dolduruyordu.

"Teşekkür ederim, küçüğüm," diye fısıldadı.

Rowena daha sıkı sarılarak, "Benim için zevkti lordum," diye cevap verdi.

Stryder geri çekilirken onu öptü. İnanılmaz bir kadındı. Bakirelerin ilk seferinde sürekli ağladıklarını duymuştu, oysa Rowena'nın gözlerinde bir damla yaş yoktu.

Hatta yüzüne tatmin olmuş, mutlu ve yeni beklentiler içinde bir kadın gibi bakıyordu.

Ve o anda Stryder üstüne düşeni yapması gerektiğini anladı. Bu konudaki yargılarının önemi yoktu.

Sağduyusunun da bir önemi yoktu.

Bu bir namus borcuydu.

Derin bir nefes aldı, asla söylememeye yemin ettiği sözcükleri söylemeye hazırlandı.

"Benimle evlenir misin Rowena?"

Rowena ona baktı, gözlerini kırptırdı ve kahkahalara boğuldu.

BÖLÜM 10

Rowena kibarlık olsun diye Stryder'ın böyle dediğine emindi. Gerçekten, bu şartlar altında onunla evleneceğini düşünüyor olamazdı? Bu tam bir çılgınlık olurdu.

Ama adamın yüzünde beliren gücenmiş ifadeye bakılırsa teklifinde ciddiymi.

Rowena birden güldüğü için kendini suçlu hissetti. O karşısındakinin duygularını bilerek incitecek türde bir kadın değildi. Hele Stryder'ın, asla. İç etekliğine uzanıp giyerken, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

Bazı durumlarda giyinik olmak en iyisiydi ve istenmeden yapılan bir evlilik teklifi hakkında bir erkekle konuşmak bunlardan birisiydi. Rowena bedenine çarşafı sararak yere oturdu, biraz önceki teklifi kulaklarında yankılanıyorken erkeği izlemeye koyuldu. Eğer mantıklı davranabilirse bu işi halledebilirdi.

Kalbinin derinliklerinde, sadece bekâretini kaybettiği için evlenirlerse ikisinin de mutlu olamayacağını biliyordu. Onun istediği sadece Stryder'ın vücudu değildi, onun kalbini istiyordu.

Stryder giyinmek için hiçbir harekette bulunmamıştı, çırılçıplak öylece yatıyordu. “Elbette ciddiym,” dedi.

“Ama neden?” diye sordu Rowena, beline kadar gelen sarı saçlarını bir yanda toplayıp omzundan aşağı serbest bırakmıştı. “Birdenbire neden benimle evlenmek isteyesin ki?”

Stryder bu soru karşısında şaşırarak, “Ben senin bekâretini aldım,” dedi.

“Onu sana ben verdim Stryder. Bu bana evlilik teklif etmeni gerektirmez. Sevgilileriyle sırf tecrübe olsun diye yatan birçok arkadaşım var.”

“Ama sen bir leydisin.”

“Onlar da leydi ve sen de bir lordsun. Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

Stryder yüzünde ciddi bir ifadeyle doğruldu. “Ya ben-den hamile kaldıysan?”

“Ya kalmadıysam? Ya dokuz ay içinde çocuk doğmazsa mutlu mu olacaksın yoksa kendini tuzağa düşmüş mü hissedeceksin?”

Stryder’ın kaşları iyice çatılmıştı. “Rowena, mantıklı ol lütfen.”

“Asıl sen mantıklı ol,” dedi Rowena, yüzüne düşen saçlarını geriye atarken. “Birlikte olduğun ilk kadın değilim ve olmadığımı biliyorum. Ama merak ediyorum, ötekilere de evlenme teklif ettin mi?”

“Onlar farklıydı.”

“Bunu duyduğuma gerçekten sevindim.” Rowena içinde garip bir tatmin duygusu hissetti. Stryder’ın onunla sadece cinsel bir dürtü yüzünden sevişmemiş olması güzeldi. Kim bilir, belki de lord içinde ona karşı bazı gerçek

duygular besliyordu? Bu düşünceyle biraz daha yumuşadı. “Ama bu bir şeyi değiştirmez. Ben evlenmek istemiyorum.”

Lorda imalı şekilde baktı. “Sen de istemiyorsun.”

“Ama-”

Rowena elini dudaklarına koyarak onu susturdu. “Bana dürüstçe cevap ver, Stryder. Gerçekten, içtenlikle benimle evlenmek istiyor musun yoksa sadece yapılması gereken en doğru şey bu olduğu için mi bana evlenme teklif ettin?”

Stryder gözlerini uzaklara çevirdi. Rowena cevabını almıştı, her ne kadar biraz canını acıttıysa da doğru cevap buydu.

Rowena elini onun yumuşacık dudaklarından çekerken, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. O dudakların tadını asla unutmayacaktı. Eğer ileride bir gün evlenmesi gerekirse, Blackmoor Kontu Stryder’dan daha yakışıklı ve daha nazik birini bulamayacağından emindi. Hissettirdiklerini ömür boyu içinde yaşayacaktı.

Bu yüzden, paylaştıkları o çok özel ve değerli duyguları mahvedebilecek, ömür boyu sürececek bir bağlılık yemini etmek için aceleye gerek yoktu. Kraliçe Eleanor da bir zamanlar Henry’ye âşık olmuştu ama şimdi ne haldeydiler. Zoraki sürdürdükleri evliliklerinde ikisi de mutsuzdu.

Rowena hayattan çok daha fazlasını bekliyordu. Doğanın ve insanların yasaları yüzünden mecburen evlendiği erkekten bir süre sonra nefret etmek istemiyordu. İnsanlara çılgınca gelse bile ömür boyu seveceği bir adam istiyordu. Rowena kendisine saygı duyacak, kendisiyle, çocuklarıyla ve ortak yaşamlarıyla ilgili bir karar almadan önce ona danışacak, fikirlerini önemseyecek bir adam istiyordu.

“Benimle evlenirsen mutlu olamazsın Stryder,” dedi kibarca. “Ben de seninle mutlu olamam. Bugün yaşadıklarımız, inanılmaz güzellikte bir şeydi. İlk erkeğim olduğun, bana çok anlayışlı davrandığın için sana teşekkür ederim. Ama bu, bir gün pişman olmayacağımız anlamına gelmez. Ben gezgin bir ozan olmak istiyorum, sen dünyayı kurtarmak peşindesin. Nasıl bir evlilik olur bizimkisi?”

Yattığı yerden Rowena’yı izleyen Stryder uzanıp onun elini tuttu ve göğsünün tam ortasına koydu. Rowena elinin altında onun sakın ve düzenli atan kalbini hissetti. Bem-beyaz eli lordun esmer teni üzerinde büyük bir karışıklık oluşturuyordu. Genç adamın sert ve adaleli vücudundan erkeksi bir güç fışkırıyordu. Şu çıplak haliyle bile zorlu bir savaşçı olduğu belliydi. Rowena bile bunu inkâr edemedi.

Ama ikisinin de yararı için inkâr etmek zorundaydı.

“Ya benim çocuğumu taşıyorsan?”

“Onu da zamanı gelince düşünürüz. Gayrimeşru çocuklarıyla yaşayan bir sürü kadın var. Ve benim gibi bir kadını yeni bir skandal fazla yıpratamaz. Bu yüzden şimdiden felaket tellallığı yapmayalım.”

Stryder onun açık yürekliliğinden, korkusuz bakışlarından çok etkilenmişti. Hayatında Rowena kadar yürekli ve inandığı şeylerin arkasında duran bir başka kadın daha tanımamıştı. Bir eliyle Rowena’nın elini sımsıkı tutarken diğeriyle uzanıp saçını okşadı. “Gerçekten eşi bulunmaz bir kadınsın.”

Rowena’nın yeşil gözlerinde şakacı bir ifade belirdi. “Sarhoş olduğun için böyle konuşuyorsun.”

“Hayır. Son derece ayığım şu an.”

Genç kadının tebessümü onu adeta büyüledi.

Stryder'in hayatında hiçbir kadın onu evlilik teklif etmeye ikna edememişti. Ama şu anda bunu istiyordu.

Böyle güçlü bir kadınla evlenmek nasıl olurdu? Her söyleneni kabul etmeyen, dünyayı sorgulayan ve aklından geçeni, sonuçlarına aldırmadan söyleyen bir kadınla yaşamak?

Hemcinslerinin aksine Rowena onun görünüşüne vurulmamıştı. Diğer kadınlar daha sonra onunla yattıklarını böbürlenerek arkadaşlarına anlatmak için koşa koşa yatağına gelirken, Rowena'nın paylaştıklarını asla kimseye anlatmayacağından emindi.

Aralarında bir paylaşım olmuştu. Bu Stryder'in daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Biraz önce Rowena'nın kollarının arasındayken nasıl görüldüğü aklına gelince vücudu yeniden harekete geçti.

Bunu fark eden Rowena gözleri merakla açıldı. "Çok sık olur mu böyle?"

Stryder başını iki yana sallayarak Rowena'yı kendine çekti. "Sadece seni düşündüğüm zaman."

Dudaklarına dokunduğunda Rowena zevkle inledi. Stryder bir elini onun saçlarının arasına soktu ve diğeriyle de sımsıkı sarıldı.

Ah, işte cennet buydu. Rowena onun erkeksi kokusunu içine çekerken, bedeninin sıcaklığını vücudunun her zerresinde hissetmenin zevkine vardı. Eriyip içine akmak istedi erkeğin. Elini adamın diri vücudunu kaplayan yumuşak tüylerinde gezdirmekten büyük zevk aldı, özellikle de erkekliğini örten yoğun kısımdan.

Stryder bir şeyler mırıldanarak öpüşmelerini derinleştirdi.

rirken, Rowena da erkekliğinin en özel bölgesine ulaşmış ve avucunun içine almıştı. Bu dokunuşla Stryder kendinden geçme aşamasına gelmişti. İçini çekerek zorla da olsa Rowena'dan uzaklaştı. "Nasıl da aklımı başımdan alıyor-sun, Rowena," dedi. Genç kadının elini aldı ve nasıl okşa-ması gerektiğini gösterdi.

"Dursan iyi olacak," dedi

"Neden?"

"nk durmazsan, seninle yeniden sevişeceğim ve beni yeniden içine almak için çok erken. Canın daha fazla yanar."

Rowena'nın canı yanmamıştı ama Stryder'in da dediği gibi aşkın fiziksel yanı hakkında fazla bilgisi yoktu. "ok bakireyle birlikte oldun mu?" diye sordu cesaretini kaybetmeden önce hızla. "Bu konuda çok şey biliyorsun da."

"Hayır. Sadece seninle oldum. Ama bilirsin, erkek mu-habbetlerinde çok konuşulur bunlar."

Bu itiraf zerine Rowena gülümsedi. Neden bu kadar memnun olduğunu kendisi de anlayamamıştı. "İlk kimle oldun?"

Stryder bu soruya şaşırmış gibiydi. "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Ama sen benim ilkimi biliyorsun."

Stryder kıyafetlerine uzanıp giyinirken yarım ağız güldü. "Evlatlık verildiğim Fransız bir ailenin yanındayken tanıdım onu. O kış babasıyla birlikte kontun sarayına mi-safir gelmişlerdi."

"Deneyimli biri miydi?"

"Evet. O ve nedimleri sosyeteye takdim edilmişler, şövalyelerden gelecek evlenme tekliflerini bekliyorlardı.

Beni lordun yanında ilk gördüğü anda büyülendiğini söylemişti.”

Rowena o kadını bunun için suçlayamazdı ve Stryder’ı o zamanlarda da tanımak isterdi. Şimdiki kadar yakışıklı mıydı acaba? “Senden büyük müydü?”

“Dört yaş kadar.”

“Sen kaç yaşındaydın?”

“On beşime yeni girmiştin.”

Rowena gerçekten şaşırmişti. “Ama ona göre çok küçükmüşsün?”

“O öyle düşünmüyordu.”

Rowena bu sözlerdeki böbürlenmeyi fark etti. “Onu hâlâ görüyor musun?”

“Hayır. Ben Kutsal Topraklar’dayken bir salgında ölmüş.”

Rowena zavallı kadının kaderine içtenlikle üzüldü. “Çok üzüldüm.”

“Ben de çok üzül müştüm. Bu kadar genç yaşta ölmeyi hak etmeyecek kadar iyi biriydi.”

Sesindeki bir şeyler Rowena’nın dikkatini çekti. “Onunla evlenecek miydin?”

“Hayır. Aslında onu pek tanımıyordum. Bir kez birlikte olmuştuk, bir daha da görüşmedik. Başına gelenleri tamamen tesadüf eseri öğrendim.”

Stryder ayağa kalktı ve Rowena’nın giyinmesine yardım etti. Bu sırada Rowena’nın kafası onunla yaptıklarını, ondan öğrendiklerini düşünmekle meşguldü.

Hamile olmadığı kesindi. Arkadaşları birden çok erkekle birlikte olmuş, yine de hamile kalmamışlardı. Öyle bile olsa, Stryder’ın bebeğini taşımak o kadar da korkunç bir şey değildi.

Aksine, gizliden gizliye hamile kalmış olmayı ümit ediyordu. İçinde bir bebekle yaşamak nasıl bir şeydi acaba? Stryder'ın kızı ya da oğluyla oyunlar oynamasını izlemek nasıl olurdu?

Tıpkı kendi babası gibi o iyi ve müşfik bir baba olurdu, Rowena bundan emindi.

Ama babasının başına gelenlerin acı hatıraları beyinde canlandı. Stryder'ın babasından daha çok düşmanı vardı ve düşmanları arkası dönükken sırtına bir hançer saplamaktan zevk alacak türden adamlardı. Gardiyanın sözleri kulaklarında yankılandı.

İçgüdüsel olarak Stryder'dan uzaklaştı hemen.

“Rowena?”

“Çok özür dilerim,” dedi kafasındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak.

“Ne oldu?”

“Yok bir şey.”

Stryder çenesini tutup dikkatle gözlerine baktı. “Anlat bana.”

“Babamın ölümünü hatırladım. Kendi adamlarından biri, düşmanlarından para alarak, sırtından bıçaklamıştı onu.”

Stryder kaşlarını çatı.

“Babam Henry'nin yakın arkadaşıydı,” diye anlatmaya başladı Rowena. “Senin de çok iyi bildiğin gibi, krala kendilerinden daha yakın olanları kıskanan bazı soylular var. Bu yarış kazanmak için de oldukça büyük paralar ödemeye hazırlar.”

Stryder sanki düşmanları bu hücrede, onlarla berabermiş gibi kuşkuyla etrafına bakındı. Onlardan biri tarafın-

dan dün akşam cinayetle suçlanmış olabilirdi. “Evet, düşman her yerdedir.”

“Böyle bir şeyin bir gün senin de başına gelmesinden korkuyorum.”

Stryder’in düşünceleri, Simon’la birlikte gittikleri son İngiltere seyahatine kaydı. Doğruydu, birisi onu öldürmeye teşebbüs etmişti.

Ortalıkta kaç suikastçı vardı? Şimdiye kadar bu konuda fazla kafa yormamıştı. Rowena’nın da dediği gibi, etrafta kıskanç soylular cirit atıyordu. Ama bu saldırıların Yoldaşlar arasındaki konumuyla bir ilgisi olduğunu hiç düşünmemişti.

Şimdi, yeniden gözden geçirince fark etti ki saldırılar, özgür olduğu son üç yıl içinde yapılmıştı, ta ki o Kral’ın şampiyonu olana kadar...

Tesadüf müydü?

Belki de Sarazenler’in suikastçıları eğitmeleri o kadar sürmüştü?

Bu düşünceyle ürperdi fakat şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi.

Yanında Rowena vardı. Onun yumuşacık, enfes kokusu yanındaydı. Sımsıcak dokunuşları da. Şu anda sadece bunları düşünmek istiyordu.

Yatağın üzerine oturup sırtını duvara dayadı ve elini Rowena’ya uzatıp yanına çekti.

Genç kadın başını Stryder’in göğsüne bıraktı, kokusu nasıl da başını döndürüyordu. Stryder saçlarını okşarken Rowena güven dolu yeşil gözleriyle onu izliyordu.

Son derece huzurlu bir andı. Hayatında böyle anlar çok az olmuştu. Kim derdi ki şövalyelere olan nefretiyle tanıyan bir kadın ona huzuru verecekti.

Gölünecek bir durumdu.

“Umarım özgürlüğüne kavuşursun Rowena,” diye fısıldadı Stryder.

“Umarım seni asmazlar.”

Hafifçe güldü Stryder. “O konuda hiç endişem yok. Adamlarım asla buna izin vermez.”

“Ellerinden ne gelir ki?”

“Biz birbirimizi korumak için yemin ettik. Dünya yıkılsa bile beni buradan çıkarmanın yolunu bulacaklardır.”

Rowena’nın gözleri onun kaçacağını düşününce buğulandı. “Nereye gideceksin?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki anakaraya geri dönerim. Çin geneler gibi yaşarız, rastladığımız turnuvalara özgür savaşçılar olarak katılıp paramızı kazanırız.”

Rowena özlemle içini çekti. “Ah, işte gerçek özgürlük bu. Umarım ben de bir gün bunu yaşayabilirim.”

“O zaman sen de bizimle gel.”

Rowena şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bütün ümitleri gözlerinden okunabiliyordu. “Beni büyük bir çılgınlık yapmaya teşvik ediyorsun, Blackmoor Kontu Stryder. Ne yazık ki ne kadar istesem de evimden ayrılamam. Ben ortadan kaybolursam amcam yıkılır. Son kaçış maceramdan sonra hâlâ kendini toparlayamadı. Oysa sadece Normandiya’da oturan kuzenim Camilla’yı ziyarete gitmiştim.” Başını iki yana salladı. “Hem gidecek cesareti topladım diyelim, benimle nasıl uğraşacaksın?”

Stryder çapkın ve büyüleyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Merak etme, seni oyalayacak birçok şey bulabilirim.”

Rowena’nın yüzü kıpkırmızı oldu. “Ben ciddiylim.”

“Ben de.”

Rowena kalp çarpıntıları içinde orada öylece otururken, Stryder onun yüzünde beliren endişeyi fark etti. “Bırakıp gitmek çok kolay olmalı aslında, değil mi? Sadece lavtama ve birkaç özel eşyayı alırım sonra da kapıdan çıkar giderim... Ama durum öyle değil. Amcamın varisi yok. Emimin Henry vakit kaybetmeden topraklarımızın idaresini başka bir soyluya devredecektir.”

“Evet, kesinlikle.”

Rowena içini çekti. “Bu durumda benim için hiç kaçış ihtimali yok, değil mi? Er ya da geç evlenmek zorunda kalacağım.”

“Belki de bir yol vardır. Henry’ye istediğini verebiliriz, eğer evlenirsek ikimiz de özgür oluruz.”

Rowena bıkkın bir şekilde baktı. “Yine imkânsız bir şey teklif ediyorsun.”

“Öyle görünüyor ama aslında mantıklı. Sen müziğinle ilgilenmeye devam edersin, ben de artık evli olduğum için hayranlarımın tacizinden kurtulmuş olurum. Topraklarımda beni bekleyecek güvenli biri varken neden beni bir Blackmoor Kontesi aramaya mahkûm ediyorsun?”

“Gerçekten istediğin bu mu? Sen dünyayı dolâşırken, eşini yalnız başına bırakmayı mı istiyorsun?”

“İkimiz de birileriyle evlenmek zorundayız, Rowena. Bu senin olduğu kadar benim için de kaçınılmaz bir yazgı.”

Rowena biraz düşündü. Eğer evlenirse amcası rahat bırakırdı ve o da rahat rahat müzik okulunu açabilirdi.

“Ya sevgi ne olacak?”

“Ne olmuş sevgiye?”

“Birini çok sevmek, ona aşık olmak istemez miydin? Cupid’in aşk okunu kalbine saplamasını, kalbini umut ve sevgiyle doldurmasını istemez miydin? Evde dönüşünü bekleyen karını her düşündüğünde kalbinin özlemle sızlamasını istemez miydin?”

Stryder küçümseyen bir ifadeyle, “İşte şimdi saçmalıyorsun,” dedi. “Öyle bir sevgi yok. Sevgi, taşınması daha kolay olsun diye sorumluluklara verilmiş bir isimdir.”

Rowena kaşlarını çatı. Gerçekten böyle mi düşünüyor-du? “Kit senin için bunu mu ifade ediyor? Ya Yoldaşlar?”

Stryder bakışlarını uzaklara çevirdi. “Evet, onlar benim için çok değerli ama sonunda sana vereceğim sözler daha değerli olacaktır.”

“Hayır Stryder,” dedi Rowena erkeğin çenesini eline alarak. Lordu kendisine bakmaya zorladı. “Ben sözünün arkasında durmaktan bahsetmiyorum. Öyle bir şey değil anlatmak istediğim. Ben, sadece gerçek aşkın yaratabileceği tutkudan bahsediyorum. Ben kocamdan, Kit’in erkekliğini sorgulayan adamı bir vuruşta yere seren adanmışlığı bekliyorum. Kocamdan sadakatten daha fazlasını bekliyorum. Ben onun kalbini istiyorum. Yokluğumda benim için yanıp tutuşmasını istiyorum, tıpkı benim onun yokluğunda yapacağım gibi. Onsuz yaşamının düşüncesiyle bile kalbimin acıyla sızlamasını istiyorum.”

Stryder küçümseyen bir tavırla, “Hayatta yeterince acı var zaten, neden daha fazlasını istiyorsun ki?” dedi.

“Çünkü gerçek aşk acı çekmek değildir. Bizi daha iyi insan yapar. Bizi gelişmeye, daha fazlası olmaya teşvik eder.”

“Pöff. Madem bu kadar yüce bir şey, neden bu zamana kadar hiç âşık olmadın? Ben neden olmadım? Senin anlat-

tığın gibi bir aşk yok dünyada. Aşk, başkalarının karılarını kocalarına ihanet etmeleri için tavlaman erkeklerin uydurduğu koca bir yalandır.”

Doğru, bazı erkekler kadınların kalpleriyle oynamışlardır. Ama hepsi değil. Aşkın var olduğuna inanıyordu Rowena. “Baban anneni her şeye rağmen sevmiştii. Kendin söyledin bunu.”

“Babam aptalın tekiydi. Kendini ve karısını öldürdü. Eğer bu aşksa, ben istemem hepsi senin olsun. Kılıcımı değil sana, kendime de saplamak istemem.”

“Ya Ravenswood Kontu Simon? O aşkı bulamadı mı?”

Stryder konuşmadan önce kısa bir an durakladı. “Onlar yeni evliler. Aşklarının gerçek mi yoksa geçici bir heves mi olduğunu yakında anlarız.”

Rowena öfkeyle dişlerini gıcırdattı. “Blackmoor Kontu Stryder, aşk vardır. Ve ben asla âşık olmadan evlenmeyeceğim.”

“Kral emrederse?”

Rowena durakladı. Henry zaman zaman çok kaprisli olabiliyordu ve verdiği sözlerden de dönebiliyordu. Yine de tahtın çıkarlarına göre evlilikler düzenlemek bir kralın hakkıydı.

Kral ondan Cyril gibi biriyle evlenmesini isterse Rowena ölürdü, bunu biliyordu.

“Evlen benimle Rowena,” diye üsteledi Stryder. “Sana büyük bir aşk vadedemem ama Henry’nin seni, sana ve kişiliğine hiç saygısı olmayan biriyle evlendirmesine mani olabilirim.”

Doğrusu çok akıl çelen bir teklifti. Her ne kadar Stryder’a hayransa da birbirlerinden çok farklıydılar. Lord

onun değer verdiklerinden nefret ediyordu. Rowena da onun savaş odaklı hayatından nefret ediyordu.

“Ya o hiç sevmediğin şarkılarım ne olacak? Onlara da katlanacak mısın?”

“Mecburen, evet.”

Rowena başını iki yana salladı. “En azından dürüst bir adamsın.”

“Sonuçta, sana sunabileceğim tek şey dürüstlük Rowena. Hissetmediğim bir şeyi sana veremem ama sana dürüst olacağım ve saygı duyacağım hakkında söz verebilirim.”

Rowena onun söylediklerini düşünürken iç geçirdi. Stryder’la evlenmek birçok sorunu çözebilirdi. Stryder onu korurdu. Ayrıca bu sabah kanıtladığı üzere düşünceli bir sevgiliydi. Kalbini olmasa bile bedenini tutuşturmaya başarmıştı. şimdi bile adama dokununca sabahki anıları canlanıyordu.

“Ya bir gün aradığım aşkı bulursam?” diye sordu usulca. “Ya da sen bulursan? O zaman ne olacak?”

Stryder dudak büktü. “Gökkuşağını arayan bir çocuk gibisin.”

“Öyle miyim gerçekten?” diye sordu Rowena. “Sevilmek istemek neden çocukça olsun?”

Stryder onun mantıklı düşünmediği için kollarından tutup sarsmak istedi. Evlenmeleri yapılacak en mantıklı işti. Birbirlerine uygundular, Stryder yanına bu kadar yakışacak başka bir kadın bulabileceğinden kuşkuluydu. Çok güzel ve duyarlı bir eş olabiliirdi Rowena, tabii bu gelip geçici çılgınlıklarından ve olmayacak şeyleri isteme huyundan vazgeçerse.

Rowena elini erkeğin yanağına koydu. “Bana sunduk-

ların için minnettarım Stryder. Gerçekten. Ama ben bir rüyayı istiyorum ve bundan azına asla razı olmam.”

“Ya Henry seni zorlarsa?”

Rowena’nın gözleri bulutlandı. “O zaman ömrümün sonuna kadar mutsuz olurum. Ama o zamana kadar rüyamın arkasındayım. İnanıyorum ki, annemle babamın sığı ve sevgisiz evliliklerinden daha iyisini hak ediyorum.”

Stryder sabırsızlığını güçlkle bastırdı. Bir yandan da genç kadına bir kez daha hayran olmuştu. Başkalarının ısrarıyla kendi düşüncelerinden vazgeçmeyen biri olduğunu kanıtlamıştı. Hayatta en saygı duyduğu şey, inandıklarının arkasında duran ve her zaman onları savunan insanlardı. “Öyleyse, aradığın büyük aşkı bulmanı ve bunun çok geç olmadan gerçekleşmesini dilerim.”

O sırada kapı açıldı ve kral kâtibi belirdi. “Gelin leydim, yanınızda biri olmadan burada bulunmanız doğru değil.”

Stryder’in kolları arasındaki Rowena birden gerildi. “Kraliçe demişti ki...”

“Ben emirleri Kral’ın kendisinden alırım ve şimdi gitmeniz gerekiyor.”

Rowena dudaklarını ısırdı, Stryder’ı bu hücrede tek başına bırakmak düşüncesinden nefret ediyordu.

Stryder, “Gidin leydim,” diyerek kapıya yönlendirdi onu.

“Seni burada bırakamam.”

Stryder parmaklarıyla genç kadının çenesini okşarken gözleri yumuşacık bakıyordu. “Ben yetişkin bir adamım. Yalnız başına kalabilirim. İnan bana, yıllarca bir kâbusu yaşadım, bu küçük hücre onun yanında hiç kalır.”

Öyle bile olsa mavi gözlerindeki endişesini fark etti Rowena. “Henry ile konuşur konuşmaz döneceğim.”

Stryder onun elini tuttu, son derece nazik bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim Rowena. Her şey için.”

Rowena erkeğin gözlerine baktı ve istemeye istemeye elini çekti. Stryder elini çekmeden hemen önce anlamlı şekilde sıklmıştı.

“Geri döneceğim Stryder.”

Stryder başını sallarken kral kâtibi Rowena’nın kolundan tutarak hücreden çıkardı.

Kapı çarparak kapanınca Stryder’ın boğazına bir yumru oturdu. Bu küçücük yerde yine tek başınaydı. Rowena’nın teninde kalan kokusu, onu aklı başında ve sağlam tutan tek şeydi.

Rowena’nın hayali Stryder’a, kapatıldığı bu dört duvar arasında ihtiyacı olan güç ve cesareti veriyordu. Onu yok etmeye çalışan geçmişin zebanileriyle savaşmak için bu güce ihtiyacı vardı.

Stryder başının üstündeki pencereye baktı. Adamları katili bulacaklardı, onlara güveni tamdı.

Rowena’ya inanıyordu. O geri dönecekti. O zamana kadar sadece ona odaklanacak ve geçmişe yenik düşmeyecekti.

“Majesteleri, onu tekrar göremezsin derken ne demek istediniz?” diye sordu Rowena. Bütün vücudu, Stryder’la birlikte kalmak talebini reddeden Kral Henry’ye duyduğu öfkeyle titriyordu.

Rowena her zamanki aldırmaazlığının aksine, uygun bir şeyler giymek için bir saat uğraşmıştı. Henry kendisine saygı göstermeyen insanlardan hoşlanmazdı, bu yüzden görünüşüne özen göstermişti.

Ama o küçücük bekleme odasında, Kral ile görüşmek isteyen bir sürü insanla birlikte tam üç saat beklemişti.

Bütün bu süre boyunca Stryder o hücrede yalnızdı ve sırf bu zalimliği yüzünden Kral'ı dövmek istiyordu.

“Size söylemiştik Leydi Rowena, cinayet zanlısı bir adamı kapatıldığı hücrede yalnız başınıza ziyaret edemezsiniz.”

“Ama o suçsuz.” Rowena içindeki öfkeyi sesine yansıtmamaya çalışıyordu.

Henry'nin gözleri uyarır gibi baktı. “Bunu henüz bilmiyoruz. Şu anda kendisini cinayetlerin işlendiği çadırlardan çıkarken gören iki tanığımız var. Üstelik, tuniğinin bir parçası ölen adamın elinde bulundu.”

Rowena yardım ister gibi Eleanor'a baktı ama Kraliçe onunla göz göze gelmekten kaçındı.

Bunu Stryder'a nasıl yaparlardı? Yaptıklarının işkence olduğunun farkında değiller miydi? “Majesteleri, Lord Stryder o hücrede yalnız başına ölecek. Onu bu sona mahkûm edemezsiniz.”

“O ölmeyecek Rowena,” dedi Henry, sanki dünyadan haberi olmayan geri zekâlı bir çocukla konuşur gibiydi. “Buna inanabilirsin. Şimdi, eğer izin verirsen işlerimize bakalım.”

Rowena itiraz etmek istedi ama cesaret edemedi. Kral ile kimse tartışamazdı. En azından uzun süre.

İçini çekerek eteklerini topladı ve Kral'ın kabul salonundan çıktı. Nereye gideceğini kendisi de bilmiyordu.

Stryder'a söz vermişti ama kahretsin ki sözünü tutamayacaktı. İçini en çok acıtan şey Stryder'ın o hücrede yapayalnız olmasıydı. Onu teselli edecek, oyalayacak kimse yoktu.

Tanrı Kral'ı ve körlüğünü kahretsin!

Rowena sarayın koridorlarında yürürken herkesin Stryder'in tutuklanmasından söz ettiğini duydu. Ve işlediği suçtan.

“Ne de olsa babasının oğlu...”

Bu sözleri tekrar tekrar, sayamayacağı kadar çok duydu. Gerçeği sadece kendisi biliyordu. O babasının oğlu değildi. Ama bu gerçeği açıklamak en çok Stryder'a zarar verirdi.

Bütün bu kötülüklerden ve dedikodulardan kaçarak huzur bulabileceği bir yer aradı Rowena. Böyle bir tek yer vardı.

Stryder'ın çadırı.

Hiç olmazsa orada ya tek başına ya da olayların iç yüzünü bilen dostlarla birlikte olurdu. Lordu cinayetle suçlayacak kimse çıkmazdı aralarından, bilakis hepsi onu aklamak için çalışıyor olmalıydı. Rowena, çadırların bulunduğu alana girerken birkaç şövalyenin bakışını fark etti. Bazıları saklamaya dahi gerek duymadan, nereye gittiğini anladıkları zaman açık açık gözlerini ona dikmekten çekinmediler.

Kuşkusuz bu cinayetleri teşvik edenin Rowena olduğunu düşünüyorlardı. Daha beterleriyle de suçlanmıştı genç kadın, bu yüzden hakkında ne düşündüklerine aldırmıyordu. Şu anda sadece Stryder'ın özgürlüğü önemliydi.

Çadıra ulaştınca sessizce içeri girdi. Kit, Stryder'ın masasına oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Çok yorgun ve üzgün görünüyordu. Siyah saçlarından bir tutam gözlerinin önüne düşmüştü. Kıyafetleri kırış kırıştı ki bu çok nadir olan bir şeydi. Kit normalde tuniğinin ve pezerininin temiz, düzenli olmasına çok dikkat ederdi.

“Kit?”

Rowena’nın sesiyle yerinden sıçradı Kit ve bakmak için sandalyesini çevirdi. “Rowena,” dedi heyecanla. “İçeri girdiğini duymadım.”

“İyi misin?”

Kit başıyla onayladı. “Kardeşim için çok üzülüyorum.”

“Ben de.” Rowena onun yanına gitti, elini omzuna koydu. Genç adamı biraz rahatlatmak istemişti. “İtiraf etmeliyim ki seni burada bulmayı beklemiyordum.”

“Huzur bulabildiğim tek yer burası. Yemin ederim, ağabeyim hakkında kötü konuşan bir kişi daha duyacak olursam...”

Rowena anlayışla başını salladı. “Ben de o yüzden geldim.”

Kit yerinden kalkarak sandalyesini ona verdi. Rowena bu jesti gülümseyerek kabul etti. Arkadaşı her durumda bir centilmendi.

“Diğerleri nerede?” diye sordu Rowena.

“Katili arıyorlar.” Parmaklarıyla saçlarından geçirdi Kit, sanki karmakarışık olduklarını henüz fark etmişti.

“Kim olduğuna dair bir fikirleri var mı?”

“Yok. Suikastçıyı bulamayacaklar, biliyorum. Etrafımızda kötü bir ruh dolaşıyor, hissedebiliyorum.”

“Zenobia gibi konuştun.”

“Birisi beni mi çağırdı?”

Zenobia içeri girerken ikisi birden dönüp girişe baktılar. Kit hemen özür dileyerek çadırdan çıktı.

Bu acil ayrılışa Zenobia’ya kaşlarını çattı. “Neden yanına her gelişimde kaçıyor bu?”

Rowena omuz silkti. “Kit çok utangaç biridir.”

“Öyle mi?” Zenobia, Rowena’nın karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Araştırmalar nasıl gidiyor?”

Zenobia yorgun bir şekilde iç çekti. “Nassir’in dediği gibi sinir bozucu. Herkes çadırdan çıkanın Stryder gibi giyindiğini söylüyor, hepsi bu.”

Zenobia ayağa kalkıp masanın çekmecelerinden birini açtı. “Cyril’in çadırında bulduğun not nerede?”

“Şu Arapça olan mı?”

Zenobia bütün çekmeceleri kontrol etmeye devam etti. “Evet. Dün gece Cyril’in ölümünü tartışırken Stryder’in elindeydi.”

İki kadın birlikte her yeri aradılar ama hiçbir şey bulamadılar.

“Belki onun adamlarından biri almıştır?” diye sordu Rowena ümitle.

Zenobia’nın kaşları daha da çatıldı. “Belki. Ama neden, anlamıyorum. Stryder’in biz çıkmadan hemen önce notu çekmecelerden birine koyduğunu kendi gözlerimle gördüm.”

Stryder’in yırtık tuniğini anımsayan Rowena’nın içinden kötü bir his geçti. “Katil almış olabilir mi sence?”

Zenobia’nın gözleri de Rowena’nın yüzündeki dehşeti yansıtıyordu.

“Kim bu adam?” diye sordu Rowena. “Nasıl böyle rahatça Stryder’in çadırına girip çıkabiliyor?”

“Bilmiyorum ama onu bir an önce yakalasak iyi olacak. Aksi halde bizim beceriksizliğimizin bedelini birileri fena ödeyecek.”

Aquarius, Stryder'in çadırından çaldığı notu bir kez daha okudu.

"Ben koca bir aptalım!" diye söylendi notu incelerken. Yazı akıcı ve zarifti.

Bir kadının elinden çıkmıştı.

Bunca zamandır Çakal ya da Akrep'in kendisi gibi erkek olduğunu düşünmüştü. Tahmin etmeliydi. Onun yüzünü önceden görmüş olduğunu hatırlamalıydı.

Dürüst olmak gerekirse, kendilerini esir alanlar sık sık bir araya gelmelerine izin vermezlerdi. Ancak diğerlerinin çıkarlarına yarayacak festival, bayram gibi etkinliklerde...

Duyduğu öfkeden midesi kasıldı. Er ya da geç, hepsine yaptıkları zulmün bedelini ödecekti.

Sessizce bahçeyi geçti ve saraya girdi. Kafasında tek bir hedef vardı. Diğer suikastçının yalnız olması için dua etti içinden, aksi halde kadınla yüzleşemezdi.

Odalarına ulaştığında, kadın üç arkadaşıyla birlikte kapıdan çıkıyordu. Aquarius hemen geri adım atarak gölgelere gizlendi.

Kahretsin! Şimdi kadının yanına yaklaşamazdı. Arkadaşlarının konuştuklarını duymasını göze alamazdı.

Öl ya da öldür...

Er ya da geç kadın yalnız kalacaktı. İşte o zaman ikisi, uzun ve güzel bir konuşma yapacaklardı.

Yükrekleri sıkışarak, moralleri bozuk halde Rowena ve Zenobia soyluların doldurduğu salona girdiler. İnsanlar hâlâ Stryder'dan başka konuşacak konu bulamamışlardı, aldığı canların hesabını vermesi gerektiğini tartışıyorlardı.

Neden gerçek suçluyu bulamıyorlardı?

Aslında bu, samanlıkta iğne aramak gibiydi. O sırada Hexham'da, turnuva için gelmiş yaklaşık iki bin kişi vardı. İki bin.

Katil içlerinden herhangi biri olabilirdi. Bir nalbant, bir şövalye, bir seyis, bir...

Rowena aklına gelen fikirle merdivenlerin ortasında durakladı. "Zenobia, geldiğin zaman, insanların kadınları da savaşçı olarak eğittiklerini söylemiştin. Öyle değil mi?"

"Evet."

Zihni bu yeni fikir üzerinde hızla çalışıyordu. "O zaman katil bir kadın da olabilir, yani erkek olması gerekmiyor."

Zenobia'nın yüzüne tuhaf bir bakış oturdu. Tek kelime söylemeden döndü, saraydan dışarı çıktı.

Rowena arkasından koştu. "Zenobia?"

Zenobia durmadı. Aksine öfkeli bir şekilde yürümeye devam etti. "Aptalız biz," dedi. "Neden hiçbirimizin aklına gelmedi bu?"

"Yani, haklı mıyım?"

"Evet Rowena, büyük bir olasılıkla haklısın. Aslında çok mantıklı. Kim bir kadından daha kolay bir şövalyenin çadırına gizlice girip boğazını kesebilir ki? Bir kadın erkeği kolayca kandırabilir, bu sayede şüphelendiği en son kişi katili olur."

Rowena'nın bir yanı zafer çılgınlıkları atmak isterken diğer yanı üzüntüden kahroluyordu. Yanlış kişinin peşinde değerli vakitlerini boşa harcamışlardı.

Yine de saray mensubu kadınlardan birinin böylesi korkunç bir olaya karışmış olması düşüncesiyle iliklerine kadar titredi.

Zenobia turnuva alanındaki erkekleri bulana kadar konuşmadan yürüdü. Nassir, Stryder'ın adamlarının üniformalarından birini giymiş kılıçla alıştırma yapıyordu, Christian ve Swan ise onun yanında duruyorlardı.

"Aradığımız katil bir kadın," dedi Zenobia konuşmalarını bölerek.

Christian kaşlarını çatı.

"Ne?" diye sordu Swan suratı allak bullak bir halde.

Nassir kulağa küfür gibi gelen Arapça bir şeyler söyledi.

"Bağlantıyı Rowena kurdu," dedi Zenobia.

Swan şaşkınlıktan açılmış ağzını güçlkle toparlayarak, "Katilimiz bir kadın mıymış?" diye sordu.

"Bizi uyukumuzda bir kadından daha rahat kim öldürebilir ki?" diye sordu Christian.

"Not," diye ekledi Nassir. "Notta ne yazıyordu hatırlayın. 'Hepimiz evimize dönmedik.' Cyril zindanın özel kanadına gidenlerden biriydi. O gece ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

"Onlardan hiçbiri kurtulamadı," dedi Christian kurşun gibi ağır bir sesle. "Hepsinin ya öldüğünü ya da kaybolduklarını söylemişlerdi."

"Hangi özel kanat?" diye sordu Rowena.

Swan cevap verdi ve sözleri Rowena'yı dehşete düşürdü. "Orası Sarazenler'in orospularını tuttukları yeri."

"Onlar orospu değildi," diye atıldı Christian, yüzü öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "Hepsi esir alınmış kadınlardı, birkaç tane de küçük oğlan vardı."

Duyduklarından midesi bulan Rowena eliyle ağzını kapadı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Hiçbiri serbest kalmadı mı?"

Hepsi şimdi Rowena'dan daha kötü görünüyorlardı.

"Keşke Cyril'i ben öldürseydim."

Nassir dudak büktü. "Neden içimizden biri gidip bize söylenenleri kontrol etmedi?"

"Çünkü o gece hepimiz yakalanmaktan korktuk," diye hatırlattı Zenobia. "En büyüğünüz yirmi yaşındaydınız, sizler de çocuktunuz."

"Yine de," dedi Christian, sesi suçluluk ve acı doluydu, "adamlar yalnız döndükleri zaman içimizden biri gidip kontrol etmeliydi."

"Onlara inanmıştık," dedi Swan yavaşça. "Hem neden yalan söylemiş olsunlardı? Her saniye değerliydi ve hepimiz dehşet içindeydik"

"Ne olursa olsun," diye araya girdi Nassir. "Stryder'ın bundan asla haberi olmamalı."

"Neden?" diye sordu Rowena kaşlarını çatarak.

Hepsi birden ona baktılar. Rowena, Stryder'ın anlattığı yan hücredeki çocuğa verdiği sözü hatırladı.

"Tanrım, o çocuk özel kanattakilerden biriydi, değil mi?"

Hepsi birden başlarını salladılar.

Nassir derin bir nefes aldı ve, "Kendini asla affetmeyecektir," dedi.

"Evet," dedi Christian. O sırada Val'in telaşla kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördüler.

Val onlara katılır katılmaz, "Bir sorunumuz var," dedi.

Swan gözlerini devirerek, "Tam da ihtiyacımız olan şey," dedi. "Yok mu eklenecek başka derdi olan?"

"Nedir?" diye sordu Nassir, Swan'ı duymazdan gelerek.

“Stryder’in dövüşerek yargılanmasına karar verildi.”

“Bunun neresi kötü?” diye sordu Swan. “Bütün krallıkta onu yenecek kimse yoktur. Çok yakında kurtulacak demektir.”

Ancak Rowena’nın Val’in yüzünden anladığı kadarıyla işler o kadar yolunda değildi. Dövüş yoluyla yargılanmada, Kral’ın şampiyon şövalyesi Kral’ı temsil ederdi. Kral’ın şampiyonu Stryder olduğuna göre... “Stryder kiminle dövüşecek? Sin MacAllister’ı mı çağıracaklar, yoksa Ravenswood Kontu Draven’ı mı?”

“Henry de onları düşündü,” dedi Val endişeli bir yüzle. “Cyril’in erkek kardeşi, Ravenswood Kontu Simon’ın Stryder’in çok yakın dostu olduğunu hatırlattı. Draven nasıl Simon’ı öldüremezse, Stryder’ı da öldüremeyeceğini söyledi.”

“Sin de Kral Henry’nin en yakın arkadaşlarından biri,” dedi Christian. “Henry onun bu dövüşü kaybetme riskini göze alamaz.”

Kaşlarını çatma sırası Rowena’ya gelmişti. “Öyleyse Stryder’la kim dövüşecek?”

“Şimdi biraz düşünelim,” dedi Val. “Stryder kimi öldürmektense kendini aslanlara atmayı tercih eder?”

“İçimizden birini mi?”

Val başını iki yana salladı.

“Kit?” Swan şansını bir daha denedi.

“Damien St. Cyr,” dedi Christian alçak ve ölümcül bir sesle.

Rowena’nın kalbi bir an duracak gibi oldu. Damien St. Cyr, Fransa Kraliçesi’nin erkek kardeşiydi. Son derece zengin, güçlü ve tanınmış biriydi. Onun burada olduğunu biliyordu ama saraydakilerin çoğu gibi henüz görmemişti.

“O da kim?” diye sordu Nassir. “Bizden biri değil.”

Christian huzursuzlukla elini sarı saçlarından geçirdi. “Değil, ama olmalıydı.”

“Nasıl yani?”

Christian arkasında sağlam bir dayanak bulmak istermiş gibi sırtını taş kapı girişine dayadı. “Birkaç yıl önce, bir gece, kaçalı çok olmamıştı daha, Stryder ile birlikte Hamburg’da bir turnuvadaydık. Damien da bir grup adamıyla beraber oraya geldi. Stryder’in yüzünü hiç o kadar beyaz görmemiştim. İki gece sonra, Stryder iyice sarhoş olunca sebebini anladım. Stryder ve Damien bir zamanlar çok iyi dostlarmış. Üvey kardeşlermiş aslında. Damien; Stryder, Simon ve Raven Kutsal Topraklar’da esir alındıklarında onlarla birlikteymiş.”

“O zaman neden bizimle birlikte kampta değildi?” diye sordu Swan.

“Çünkü o Stryder’in sözünü dinlememiş. Onun dediğini yapıp kimliğini gizleyeceğine Sarazenler’e kim olduğunu açıklamış. Sarazenler onu alıp götürmüşler, Stryder da bir daha onu görmemiş. Ta ki Hamburg’taki o geceye kadar.”

“Hangi kimliğini saklaması gerekiyordu ki?” diye sordu Nassir.

“O Fatih William’ın torununun torunudur,” diye cevap verdi Rowena. “Kız kardeşi Alix, Fransa Kraliçesi ve yeğeni Henri Champaign’de Blois Kontu. Ayrıca Henri, Akitanya’lı Eleanor ve Fransa Kralı’nın kızıyla evlidir.”

Zenobia kaşlarını çattı. “Durun biraz, kafam karıştı benim.”

Nassir başını iki yana sallayarak, “Bu adamın akraba olmadığı hanedan kalmış mı?” diye sordu.

“Benimkiler var,” dedi Christian.

“Emin misin?” diye sordu Zenobia. “Biliyorsun, Eleanor ve Louis de Haçlı Seferleri’ne katılmışlardı ve senin baban da Fransız.”

Christian kafasını kaldırarak durum değerlendirmesi yaptı bir süre. “O zaman...”

Nassir elini kaldırarak ikisini de susturdu. “Konumuza dönelim, Stryder bu adamla neden dövüşemez?”

Cevap Christian’dan geldi. “Çünkü Damien yüzünde Sarazenler’in iki işaretini taşıyor. İki şakağında da birer tane.”

Zenobia’nın rengi uçtu.

Nassir bir küfür savurdu.

“Ne işareti?” diye sordu Rowena. “Şimdiye kadar kimse Damien’in yüzünü görmedi. Ne zaman insan içine çıkarsa maske takar.”

“Ben gördüm,” dedi Swan. “Sadece bir kere. Antrenman yaparken miğferini düşürmüştü, o zaman görmüştüm. Ama yüzündeki işaretler Arapça’ya benziyordu, okuyamamıştım.”

“Bunlar kölelik damgasıdır,” dedi Zenobia yavaşça.

“Evet,” diye onayladı Christian. “Damien, Stryder’den ölümüne nefret eder. Esir alınmalarının onun suçu olduğuna inanıyor.”

“Evet, esir alınmalarının sebebi Stryder’di,” dedi Val. “İşte bu yüzden Damien’la asla dövüşmez. Adamın başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyor.”

“Ama Stryder’in suçu değildi,” diye itiraz etti Christian. “Raven ya da Simon’a sorun, onlar da oradaydı. Esir alınmalarının suçlusu Damien’di, sadece Stryder suçlamayı

kabullendi ve öylece sürüp gitti bu konu. Simon'a göre Damien'in sorunu, yedek prens olmak ve güç pastasından hak ettiğini düşündüğü payı alamamaktı. Kutsal Topraklar'a gittiklerinde, Stryder'in otoritesinden bunalmıştı. Bir gün, kendini kanıtlamak için onları bir Sarazen grubunun üzerine saldırtmış ve sonunda esir düşmüşler. Stryder geri kalanlarla Damien'ı kurtarmaya çalışmış, sonunda ya öldürülmüş ya da esir alınmışlar."

Gruba derin bir sessizlik çökmüştü. Herkes Stryder'in içine düştüğü ikilemi düşünüyordu. Stryder acıdığı ve başına gelenlerden dolayı suçluluk hissettiği bir adamla dövüşmeyi kabul eder miydi?

"Ne zaman dövüşeceklermiş?" diye sordu Nassir Val'e. "Yarın sabah, güneş doğarken."

Durumun ciddiyeti kâbus gibi üzerlerine çöktü.

Rowena ne yapmaları gerektiğini düşünerek sessizce oturuyordu. Buradaki herkes gibi o da Stryder'in Damien'a zarar vermeyi reddedeceğini biliyordu.

Oyun alanının ortasında sessizce otururlarken Kit geldi. İfadesi son derece ciddi ve soluktu. "Yüzlerinizden anladığım kadarıyla herkesin dövüşten haberi var."

Nassir ve Christian başlarıyla onayladılar.

"Ne yapacağımız hakkında bir fikri olan var mı?" diye sordu Swan.

"Damien'ı öldürelim," diye önerdi Nassir.

"Bunu yapamayız," dedi Christian.

"Elbette yapabilirsiniz," dedi Swan. "Sizler onun akrabası değilsiniz. Üstelik Fransız ya da İngiliz, ülkenizi savunmak için size kimse yardımcı olmadı."

Christian şoke olmuştu. "Soğukkanlılıkla kimseyi öldüremem ben."

“Nassir?” diye sordu Swan. “Sen bizim çöl şeytanımız-sın. Sen neden yapmıyorsun?”

Nassir gözlerini devirdi.

“Ben öldürürüm,” diye önerdi Val. “Bu akşam ona yemekte meydan okurum.”

Swan başını iki yana salladı. “Olmaz, sen yapamazsın. Adamı antrenmanlar sırasında gördüm ben. Sen de iyisin Val ama o senden çok daha iyi.”

“O zaman onu büyük salonda öldürün.”

Hepsi birden ölümcül bir kinle konuşan Kit’e döndüler. “Kalabalığın içinde arkasından yaklaşırsın, sırtından kalbine doğru bıçaklırsın. Herkes onun ölümcül bir yara aldığını fark edene kadar salondan çıkıp çadırına dönebilirsin.”

Nassir ve Zenobia şaşkınlıkla bakiştılar. “Bütün bunları nereden biliyorsun sen?”

“Ben gezgin bir ozanım. Bu düşmanlarla baş etmenin en bilinen yöntemidir.”

“Hiç bilmiyordum bunu,” dedi Rowena.

Kit omuzların silkti. “Sen savaş şiirleri yazan ozanlarla hiç seyahat etmezsin.” Kit’in gözlerinde garip bir pırıltı belirdi. “Birini hiç beklemediği bir anda bıçaklayarak öldürmek nasıl bir duygudur düşünsene bir? Gözlerinde sana bakarken aynı anda beliren dehşet ve saygı... Senin zayıf ve çaresiz biri olmadığını anlaması... Ayaklarının dibine düşüp ölmeden önce son nefesinin yüzüne vurması...”

Rowena kötücül bir duyguyla ürperdi. “Kit?”

Kit masum bir bakışla cevap verdi, “Evet?”

“Bize anlatmak istediğin bir şey var mı?”

Kit masum bir tavırla gözlerini kırptırdı. “Yoo, ne gibi? Ben sadece duyduklarımı anlatıyorum.”

Yine de ortamda rahatsız bir hava hâkimdi. Herkes Kit'i başka bir gözle süzüyordu.

Acaba Kit...?

Kesinlikle mümkün olmadığını düşündü Rowena. Can almak Kit'in yaradılışında yoktu.

Çok emindi. Yapmış olsa bile suçunun cezasını Stryder'in çekmesine asla izin vermezdi. O ağabeyini çok se-verdi.

Sadece aptalca bir düşünceydi. Her şeyden şüphelenir olmuştu artık. Ayrıca katil kesinlikle bir kadındı. Bu Kit'ten daha fazla akla yatkındı. Diğer yandan şövalyeler güvenmeseler Kit'i rahatlıkla çadırlarına davet etmezlerdi ve Kit asla ağabeyine tuzak kurmuş olamazdı.

Swan içini çekerek, "Pekâlâ," dedi. "Eğer Damien'i öldüremezsek—"

"Bırakın onunla ben konuşayım," dedi Rowena.

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun ki?" diye sordu Christian.

"Çok iyi değil ama eskiden birkaç kez tanıştırılmıştık."

"Seni neden dinlesin?" Zenobia sordu.

Rowena sinirlenerek etrafındakilere baktı. "Tamam o zaman, daha iyi bir önerisi olan var mı? Farklı bir düşüncesi olan?"

"Ben Kit'in önerisinden yanayım," dedi Val, kendinden emin bir tonda.

"Pekâlâ Rowena, bu durumda tek umudumuz sensin. Eğer Damien'i yarınki dövüşten vazgeçiremezsen, Stryder ölecek," dedi Swan.

Bir anda durumun bütün ağırlığı Rowena'nın omuzlarına yüklenmişti.

Her şey Damien ile konuşmasına bağlıydı.

Rowena başını eğerek gruptan ayrıldı ve saraya doğru yürümeye başladı ama yürürken bir şeyi fark etti.

Bu, Stryder'in gençliğinden başlayarak hayatı boyunca taşıdığı sorumluluk duygusunun ağırlığıydı. Başından beri Yoldaşlar'ın lideri olmuştu. Diğerlerinin hayatı hep onun ellerinde olmuştu ve hâlâ da öyleydi.

Stryder bu dehşet verici yükü hayatı boyunca şikâyet etmeden, gururla taşımıştı.

Aynı anda başka bir şeyi daha fark etti Rowena.

Blackmoor Kontu Stryder'a âşık olmuştu.

Onu bu zindandan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

BÖLÜM 11

Damien St. Cyr'ı görmek, Kral'ı görmekten daha zordur.

Odası Kral ve Kraliçe'nin odalarının hemen yanındaydı. Aslında Hexton'a da kraliyet ailesiyle birlikte gelmişti. O zamandan beri de ayrıcalıklı konuk olarak saraydaydı.

Diğer soyluların aksine yemeklerini kesinlikle yemek salonunda yemiyor, antrenmanlarını öteki şövalyelerle birlikte yapmıyordu. Oyun alanındaki çalışmaları ya sabah erken saatlerde ya da akşamüstlerindeydi. Özel hocalardan ders alıyordu ve çalışırken hiçbir şövalye oyun alanına yaklaştırılmıyordu.

Rowena, Swan'ın adamın yüzünü görmeyi nasıl başardığını merak ediyordu, çünkü Prens daima yüzünün üst kısmını örten bir maskeyle dolaşıyordu. Hiç pelerinsiz görülmemiştir, yazın sıcağında bile başlığını maskesini gizleyecek kadar aşağı çekmiş olarak dolaşırdı.

Rowena maskenin neye benzediğini bile bilmiyordu. Sadece saraydakiler dedikodu yaparken duymuştu. İnsan-

ların bir kısmı yüzünün çocukken yandığını iddia derken, diğer kısmı da doğuştan bir sakatlığı olduğunu söylüyordu. Ama sonuçta, şimdiye kadar kimse ne yüzünü ne de saçının bir telini görebilmişti.

Ama Swan haklıysa...

“Prens sizinle görüşecek leydim.”

Rowena rahat bir nefes aldı, uşağın açtığı kapıdan prensin özel odasına girdi.

Yavaşça yürüyerek içeri girerken gergin ve güvensizdi. Pencereelerde şarap rengi perdeler, duvarlarda çeşitli süsler vardı. Maun sandalyeler kadife kumaşla kaplanmış, üzerlerine koyu mavi yastıklar serpiştirilmişti. Yan tarafta kapalı bir kapı vardı, Rowena yatak odasına açıldığını tahmin etti.

Damien’in arkası dönüktü, pencereden dışarı bakıyordu. Uzun boylu bir adamdı, insanı ürkütecek kadar uzun.

“Rowena de Vitry.” Adam ipek gibi yumuşak ve düzgün bir sesle söylemişti adını. Derin ve görgülü bir sesi vardı. “Sizin gibi aşk şarkılarıyla ünlü bir leydinin benim gibi basit birinin huzurunda ne işi olabilir?”

Rowena yutkundu ve karşısında duran soylu lord hakkında daha fazla şey biliyor olmayı diledi. Ama aslında o ve çok etkili ailesi hakkında birkaç dedikodu duymuştu.

Ve Damien’in gücü hakkında.

“Sizden bir iyilik istemeye geldim lordum.”

Damien ona doğru döndü. Rowena onun ne yüzü ne de vücudunun hatları hakkında bir fikre sahip olabildi. Ağır pelerini onu tüm bakışlardan gizliyordu. Elleri bile koyu gri eldivenler içindeydi.

Varlığında buyurgan bir hava vardı, öyle ki Rowena ürperdi.

“Nasıl bir iyilik istiyorsunuz leydim?”

“Yarın sabah Blackmoor Kontu Stryder’la dövüşecekmişsiniz-”

Damien öyle nefret dolu şekilde tısladı ki Rowena olduğu yerde sıçradı ve ne diyeceğini unuttu.

“Özür dilerim, Rowena. Size Rowena diyebilir miyim?”

Rowena yüreği ağzında, başıyla onayladı.

Damien gelip tam karşısında durdu, böylece artık heybetli bedeniyle onun tepesinden bakıyordu. Korkutmak için kasten böyle yaptığını düşündü Rowena.

Damien eldivenli eliyle onun çenesinden tutup yukarı doğru kaldırdı ve böylece Rowena onun yüz hatlarını seçebildi.

“Çok güzelsiniz,” dedi Damien. “Neden sizi seçtiğini anlıyorum.”

“Özür dilerim, anlamadım?”

“Asla özür dilemeyin, Rowena. Özür dilemek insanı küçültür.”

Rowena geri çekilmek istedi ama Damien kolundan tuttu ve onu kendine yaklaştırdı.

Rowena’nın kendini kurtarma çabalarını gülerek izledi. “Benimle savaşmak sizin yararınıza olmaz. Siz ve o piç hakkındaki her şeyi biliyorum. O hücrede kendinizi güvende hissederek neler yaptığınızı biliyorum. Eleanor’un karşı çıkmasına rağmen ikinizi ayırma fikrini Henry’nin kafasına kim soktu sizce?”

Rowena donakalmıştı. “Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

“Elbette anladınız. Şu anda bana bakarken bile onu yeniden içinizde hissetmenin hayalini kuruyorsunuz.”

Rowena kolunu ondan kurtarmaya çabaladı. Onu böyle tutmaya nasıl cüret ederdi!

Ederdi. Adam iki güçlü tahta da birer adım uzaklıktaydı. Hiç kimse onun ne yaptığını, neden yaptığını sorgulayamazdı.

“Şşş,” dedi Damien sakın bir sesle. Şimdi Rowena’nın kolunu teselli eder gibi tutuyordu. “Davranışımı bağışlayın, normalde kadınlara saldırmam. Benim bütün kızgınlığım sınır tanımayan lordunuza. Sadece adını anmak bile...”

Sonra kolunu o kadar ani bıraktı ki Rowena geriye doğru sendeledi.

Keder adamı adeta ele geçirdi. “Söz konusu adam hakkında benden merhamet ya da af istemeyin Rowena. Hayatım boyunca onun ölümünü görmek için dua ettim.”

“Neden? Size ne yapmış olabilir ki?”

Damien buna cevap vermedi, bunun yerine buz gibi bir sesle konuştu. “Sırrınız bende güvende leydim. İkiniz hakkında bildiklerimi kimseye anlatmayacağım ama bunun karşılığında sizden küçük bir ricam olacak.”

Rowena en kötüsünü bekleyerek merakla sordu. “Nedir?”

Damien konuşmadan önce bir süre bekledi ve konuşmaya başladığında sesi güçlükle duyuluyordu.

“Eğer hâlâ Tanrı’ya inanıyorsanız, benim için dua edin. Çok uzun zamandır benim dualarımı duymuyor.”

Rowena bundan daha fazla şaşıramazdı.

“Nöbetçiler!” diye seslendi Damien.

Kapı dışarıdan derhal açıldı.

“Leydiyi sağ salim amcasına teslim edin.”

“Ama lordum-”

“Hayır Rowena,” dedi soğuk bir tavırla Damien. “Yarın ne olacağına Tanrı karar verecek. Umarım, dünyayı bu sefil yaratıktan kurtarma şerefini bana bahşeder.”

Rowena o gece hemen hemen hiç uyumadı. Bütün gece yatağında dönerek Damien ve akıl almaz nefretini düşündü durdu.

Stryder kiminle dövüşeceğini biliyor muydu? Sırf kötülük olsun diye biri söylemiş olabilir miydi?

Ne yapacaktı? Ama Rowena bunu zaten biliyordu. Stryder kendisi yüzünden acı çektiğini düşündüğü birini asla öldürmezdi.

Rowena, nedimeleriyle birlikte gün doğmadan önce kalktı. Hepsi uykusuz bir gece geçirmişlerdi ve sarayın diğer mensupları gibi onlar da Stryder’in dövüşünü izlemeyi dört gözle bekliyorlardı.

Rowena aceleyle dövüş alanına giderken, arkadaşları turnuva için kurulmuş seyirci alanında oturacak yer arıyorlardı. Stryder’in çadırının arkasına doğru yürüdü, Kont içerde dövüş için zırhlarını giyiyordu.

Çadırın etrafında ondan fazla nöbetçi vardı ve Rowena’nın yaklaştığını gören komutanları ileri çıktı.

“Ziyaretçi yasak.”

“Lütfen,” diye yalvardı Rowena. “İki kelime söyleyeceğim sadece.”

“Biraz insafı ol Boswell,” dedi nöbetçilerden biri. “Adam biraz sonra ölebilir.”

Komutan kararsız kalmıştı.

Başka bir nöbetçi ısrar etti. “Bırak bir dakikalığına girsin. Dövüş az sonra başlayacak zaten. Bırak da bu dünyadan güzel bir kızın yüzünün anısıyla ayrılısın.”

Komutan ciddi bir ifadeyle Rowena’ya döndü. “Sadece birkaç dakika, çabuk olun.”

Rowena komutanın kirli sakallı yanağına masum bir öpücük kondurdu ve aceleyle çadıra daldı.

Stryder arkası dönük dururken, Kit zırhının bağlarını bağlıyordu. Rowena ikisini de hiç bu kadar asık suratlı görmemişti.

“Yine söylüyorum, Christian’ın kaçma önerisini kabul etmeliydin.”

“Kaçmayacağım Kit, bunu sen de biliyorsun. Herhangi bir Fransız şampiyonu yenebilirim.”

Kit başını kaldırdınca Rowena’yı gördü. Durakladı, sonra da ağabeyini bıraktı.

Stryder döndü ve göz göze geldiklerinde Rowena buz gibi bir şokun bedeninden geçtiğini hissetti.

Kit, Rowena’nın yanından geçerken, “Damien ile dövüşeceğini bilmiyor,” diye fısıldadı.

Rowena, Damien’in zırhı ve maskesi sayesinde Stryder’in onu tanımamasını umdu.

Kit onları baş başa bırakırken, “Ben dışarıdayım,” dedi.

Stryder’ı bu erken saatte uyanık ve hazır görmek Rowena’yı şaşırtmıştı. Hiç düşünmeden kendini onun kollarına attı ve sımsıkı sarıldı.

Stryder gözlerini kapatarak onun saçlarının güzel kokusunu içine çekti. Hayatında ilk kez, genç kadının bedenini hissetmesine engel olduğu için zırhından nefret etti.

Oysa gece boyunca bunu hayal etmişti. Rowena’yı öpmeyi, ellerinin teninde dolaşmasını hissetmeyi düşlemişti.

Stryder hiç vakit kaybetmeden uykularını bölen o dudaklara eğildi. O tutkulu öpüşmenin tadını çıkarırken, Rowena'nın parmakları saçlarının arasındaydı.

Stryder ellerini onun sırtında gezdirerek beline ulaştı ve sımsıkı sarılarak iyice kendine çekti.

Zırhını çıkarıp atmayı, Rowena'yla sevişmeyi deli gibi arzuluyordu.

Ama bunun için yeterli vakit yoktu.

"Tatlı Rowena'm," diye fısıldadı Stryder onun dudaklarına doğru. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Gelmeyeceğimi mi sanmıştın?" diye sordu Rowena gözleri dolarak.

"İzin vermezler diye düşünmüştüm."

Rowena dudak büktü. "Ben ne zamandan beri başkalarının emirlerine boyun eğiyorum?"

Stryder güldü ve onu o kadar sıkı kucakladı ki Rowena'nın nefesi kesildi.

"Beni affettin mi?"

Rowena başıyla onayladı, sonra saçındaki kurdelelerden birini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Stryder, genç kadın kurdeleyi onun koluna bağlarken.

"Senin için bir armağan, şans getirsin diye."

Stryder çok etkilenmişti. "Şiddetten nefret eden sen mi bana şans diliyorsun?"

Rowena başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Evet, Stryder. Bu sabah adaletin yerine gelmesini ve senin özgür kalmanı istiyorum. Böylece sen de bana eşimi seçebilme özgürlüğümü bağışlayacaksın."

"Ah, bu davranışlarının altında daha soylu bir neden olduğunu tahmin etmiştim zaten," dedi Stryder gülerek.

Rowena uzandı, elini onun yanağına koydu. “Şaka yapıyorum. Bugün sana bir şey olmasını istemiyorum. Eğer bugün ölürsen mahvolurum.”

“Benim kadar değil,” diye takıldı Stryder. “Herkes söylediği gibi hiç korkmuyorum. Sahada dengim yoktur.”

Biri boğazını temizledi.

Komutan çadırın kapısında bekliyordu. “Vakit geldi.”

Stryder başını hafifçe eğerek çadırın kapısına yöneldi. Bir adım bile atmamıştı ki Rowena onu geri çekti ve dudaklarından öptü. “Sana Herkül gücü diliyorum.”

Stryder genç kadının elini tutup dudaklarına götürdü ve avucunun içini öptü. “Biraz sonra görüşürüz,” dedi.

Rowena başını salladı, yaşlarla dolan gözleriyle komutanla birlikte oyun alanına yürümesini izledi.

Adamların arkasından gitti ve izleyici kısmında, arkadaşlarının kendisi için ayırdığı yere oturdu.

“Nihayet gelebildin,” dedi Elizabeth. “Başına bir şey geldi diye korkmaya başlamıştık.”

Stryder, etrafı kaçmasını engellemek için okçularla çevrilmiş olan dövüşün yapılacağı alana girdi. Kaçacağını düşündüklerinden değil ama kurallar böyleydi.

Alanın ortasında iki asker ellerinde iki kılıçla bekliyorlardı. Stryder merakla karşısına çıkacak olan Fransız şampiyonu bekliyordu.

Güvenle gülümsedi ama alana giren rakibini görünce gülümsemesi dudaklarında dondu. Daha doğrusu bütün vücudu buz kesti. Rakibin altın renkli zırhının üstünde Fransız kraliyet ordusunun arması vardı ve yüzünün neredeyse tamamı büyük bir miğferle örtülmüştü. Yine de bir bakışta kim olduğunu anladı Stryder.

Damien St. Cyr'den başkası değildi.

Stryder küfretti.

“Duygularımız karşılıklı Stryder,” diye homurdandı Damien.

Stryder kaderine bir küfür daha salladı içinden. Henry bunu nasıl yapabilmmişti?

“Yapma bunu, Damien. Bir zamanlar iki dosttuk seninle.”

“Ama şimdi düşmanız. Kaderin oyununa bak.” Damien kılıcına uzandı.

“Ben seni düşmanız olarak görmüyorum.”

Damien kılıcını Stryder'ın kılıcına doğru savurdu. “O zaman bir aptalsın ve ölümü hak ediyorsun demektir.”

Aynı anda, Stryder onun kılıcını kavradı ve Damien ona doğru saldırdı. Stryder hamlesinden güçlkle sıyrıldı ve ondan uzaklaştı.

“Canını yakmak istemiyorum Damien. Omuzlarına daha fazla acı yüklemek istemiyorum.”

Damien kükreyerek on adam gücünde bir şiddetle saldırdı.

Doğal olarak Stryder da kendini korumak zorundaydı. Arkadaş oldukları zamandan bu yana Damien pek çalışmamıştı anlaşılan. O zamanlar özgür ruhlu, eğlenceden hoşlanan bir delikanlıydı. Ailenin en küçük çocuğuydu. Anne babası ve ablası Alix tarafından çok şımartılmıştı.

Aralarında sadece bir yaş fark olmasına rağmen, Stryder onu hep korunmaya muhtaç küçük kardeş olarak görmüştü.

Ama şu anda karşısında duran adam tanıdığı çocuk değildi artık. Bu Damien kızgın ve kederliydi.

Miğferinin aralığından görünen sarımsı yeşil gözlerinde sonsuz bir öfke ve nefretle Stryder'a bakıyordu.

Sarazenler'in Damien'a neler yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu Stryder. Ama Damien'ın umduğu gibi, fidiye için tutulan bir rehine gibi davranmadıkları kesindi.

Damien, Stryder'ın bacağına bir tekme attı, sonra başına hamle yaptı.

Bu öldürücü darbeden zorlukla kurtuldu Stryder.

Damien kılıcını düşürdü, Stryder'ı zırhından tutarak seyircilerle aralarına yerleştirilmiş kısa çitlere doğru fırlattı.

Stryder da kılıcını bıraktı, artık yumruk yumruğa dövüşeceklerdi. Henry'nin beklediği dövüş kesinlikle bu değildi. Damien için bu kişisel bir meseleydi.

Ve bu Stryder'ı çok üzüyordu. Son birkaç yılda birçok kez eski arkadaşıyla konuşmak istemiş ama Damien'in adamları tarafından geri çevrilmişti.

"Senin incinmeni hiçbir zaman istemedim," dedi Stryder.

Damien hafifçe eğilerek, yaralı bir hayvan gibi bütün gücüyle Stryder'ın omzuna bir yumruk indirdi.

Stryder kaçmadan yumruğu karşıladı.

"Sakın bana azizlik taslama, seni piç! Yemin ederim, bugün seni kendi kanında boğmadan buradan ayrılmayacağım."

"İstediğin bu mu?" diye sordu Stryder bir yumruk darbesini daha savuştururken. "Beni öldürmek geçmişti unutturacak mı?" Uzanıp Damien'ın başındaki miğferi çekip aldı ve gözlerinin içine baktı. "Sen hâlâ benim kardeşimsin, Damien," dedi.

Damien elinin tersiyle onun yüzüne vurdu.

Stryder geriye doğru sendelerken dudaklarında kan tadı aldı. Doğrulurken metalik tat ağzının içine yayıldı.

“Dövüş benimle kahrolası.”

Stryder başını iki yana salladı. “Seninle dövüşmek istemiyorum.”

Damien başını yukarı kaldırdı ve sonra tekrar kılıcını aldı. Göz göze geldiklerinde bakışlarındaki soğukluk Stryder’in içini ürperti.

“Sen bilirsin o zaman,” dedi Damien. “Ölüme mahkûm bir katil olan seni öldürüp tarihin sayfalarına gömmeden önce bir şey söylemek istiyorum.”

“Ne söyleyeceksin?”

“Kutsal Topraklar’da söz verip de tutmadığın o çocuğu, Aquarius’ı tanıyorum.”

Stryder şaşkınlıktan donakaldı. “Sen bu ismi nereden biliyorsun?” Midesi bulanmaya başlamıştı. “Sen misin?”

Damien güldü. “Ben çok daha şanslıydım. Hayır, ben kesinlikle o değilim ama onun hakkında çok şey biliyorum. Sen ve Yoldaşların onu arkanızda bırakıp gittikten sonra geceler boyu ona yapılan işkenceleri ve feryatları dinledim. Küfürlerini, lanetlerini ve ölmek için nasıl yalvardığını duydum.”

Stryder onu tüketen acıdan dolayı nefes alamıyordu. “Biz oradan ayrılırken o çoktan ölmüştü.”

“Hayır,” dedi Damien şeytani bir sesle. “Ölmemişti. O yaşıyordu. Aslında hâlâ yaşıyor ve senden de Yoldaşlar’dan da ölesiye nefret ediyor. O benden daha çok nefret ediyor senden. Onu her dövdüklerinde seni öldüreceğine yeminler ediyordu.”

“Yalan söylüyorsun.”

Damien başını iki yana salladı ve Stryder eski arkadaşının bu haberi verirken ne kadar zevk aldığını fark etti. “Eğer bana inanmazsan kardeşine sorabilirsin.”

Stryder kaşlarını çattı. “Kit? Onun bu işle ne alakası var?”

“Aptal! Kit... Aquarius’tan başkası değil.”

Öğrendiklerinden dolayı o kadar afallamıştı ki Damien’in savurduğu kılıcını göremedi. Kendini yana attı ama bıçağı kaburgalarının arasına yemekten kurtulamadı.

Öfkeyle inledi, Damien’den yuvarlanarak uzaklaştı ve kılıcını eline aldı.

Stryder yaralandığında Rowena ayağa fırlamıştı. Çevresindeki bütün insanlar nefeslerini tutmuşlardı. Şimdiye kadar hiç kimse Kont’un yaralandığını görmemişti. Hiç kimse. Ötekilerin aksine Rowena onun neden tüm gücüyle dövüşmediğini biliyordu. Ama bu kez, kılıcını eline alıp Damien’e döndüğünde, bazı şeylerin değiştiğini anladı.

Stryder’in yüzünde sevecenlikten eser kalmamıştı artık. Öyle güçlü bir nefret almıştı ki yerini mesafeye rağmen Rowena bile korktu.

Stryder şeytan onu ele geçirmiş gibi Damien’a saldırdı.

Damien karşılık verdi ama faydasızdı. Stryde bir hamleyle rakibinin dengesini bozdu ve onu sırtüstü yere devirdi.

Stryder prensi öldürecek diye nefesini tuttu Rowena.

Sonra Stryder’in kılıcını onun kalbine saplamasını beklerken o toprağa sapladı.

Ayağını Damien'in göğsüne koyarak onu zemine sabitledi.

"Majesteleri?" Sabahın sisleri arasında Stryder'in sesi yankılandı. "Karşıma çıkardığınız şampiyonu yendim. Suçsuzluğumu kanıtlamak için masum bir adamı öldüremem. Hayatımda hiçbir zaman soğukkanlılıkla adam öldürmedim, şimdi de öldürmeyeceğim."

Henry başını sallayarak onayladığını bildirdi. "Pekâlâ, Lord Stryder. Merhametli bir adam olduğunuzu bir kez daha kanıtladınız. Artık cinayetlerden dolayı sorgulanmayacaksınız. Şimdi kuzenimizi serbest bırakın. *Biz onunla ilgileniriz.*"

Buna gerek kalmadı. Stryder ayağını çeker çekmez Damien ayağa fırlayıp Stryder'a saldırdı.

Henry adamlarına ikisini ayırmalarını emretti.

"Seninle işimiz daha bitmedi," diye hırladı Damien, Henry'nin adamları onu çekiştirerek götürürken.

Rowena kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru koşarken Stryder derin bir nefes aldı. Rowena kalbi deli gibi çarparken sadece onun kollarına atılmak, yüzünü öpücüklerle boğmak istiyordu ama onları dikkatle izlemekte olan saray halkı yüzünden kendini tuttu.

Stryder'in adamları ve Kit de gelmişlerdi.

"Tanrı'ya şükür aklını çabuk topladın başına," dedi Christian, Stryder'a sarılırken. "Seni öldürmesine izin vereceksin diye ödüm patladı."

Stryder yüzünde garip bir bakışla Kit'e döndü ve sanki bir yabancıymış gibi onu inceledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Kit.

"Ben..." Stryder düşüncelerinden kurtulmak ister gibi başını iki yana salladı. "Beni çadırıma götürün."

Hepsi Stryder'in etrafını sardı, şoke olmuş kalabalığa karşı siper oldular ve onu köşesine götürdüler. Ancak hepsi rahatlamış ve mutlu olsa da Stryder zaferinden dolayı pek memnun görünmüyordu.

İnsanlar Stryder'ı kutlayıp oyun kazanmış çocuklar gibi sevinirken, Rowena ve Zenobia endişeyle bakıştılar.

Zenobia ile birlikte çadırın önünde beklerken, içeride Christian ve diğerleri Stryder'ın zırhını çıkarmasına yardım ettiler.

Zırhtan kurtulur kurtulmaz Stryder, kanamayı durdurmak için temiz bir bez alıp yarasının üstüne bastırırken Christian da bir kupaya bira dolduruyordu. Arkadaşları sorular sorup duruyorlardı ama Stryder hiçbirini duymuyordu.

Kulaklarındaki tek ses Damien'in suçlamalarıydı.

Aquarius'ın yardım isteyen feryatları, o kalın duvarları aşp kulağını dolduruyordu.

Sonra birden tartıştıkları gün, Damien'in suratının aldığı hali anımsadı.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Bizi yönetmeye ne hakkın var? Kralların oğlu olan benim, ben yönetmek için doğmuşum."

Başlarındaki lord ve şövalyesi öldükten sonra sadece altı kişi kalmışlardı. Kutsal Topraklar'dan Fransa'ya kendi başlarına kaçmak zorundaydılar. En küçükleri Raven on üç yaşındaydı ama uzun boyu sayesinde daha büyük sanılıyordu. Geri kalanlar ise Raven'dan iki ya da üç yaş daha büyüklerdi.

Stryder zaman zaman, çok istediği liderliği Damien'e devretmediğine pişman oluyordu ama o zamanlar Damien çok genç ve deneyimsizdi.

Böylece Damien iki arkadaşıyla birlikte onlardan ayrılmış, kendi yollarına gitmek istemişlerdi. Stryder da aptal gibi Raven ve Simon'ı yanına alıp peşlerine düşmüş, geri dönmeye ikna etmeye çalışmıştı.

Sonunda hepsi birden yakalanmışlardı.

Çünkü adam aptalın tekiydi.

O günü çok iyi hatırlıyordu. Güneş kum tepeliklerinin üstünde iyice yükselirken savaşmış ve esir alınmışlardı. Dayak yemiş, kanlar içinde kızgın kumların üstünde diz çökmeye zorlanmışlardı. Sarazenler kollarını arkadan bağlamıştı.

Damien'in Stryder'a bakan gözleri nefretle parlıyordu.

"Kim olduğunu sakın kimseye söyleme," demişti Stryder sıkılmış dişlerinin arasından. "Kim olduğunu öğrenirlerse işkence ederler sana."

"Beni kıskanıyorsun," diye tıslamıştı Damien. "Çünkü senden on kat daha değerliyim." Ve Damien kimliğini oradakilere açıklamıştı.

Sarazenler'in lideri, o zaman hiçbirinin bilmediği bir dilde konuşmuş ve kahkahalarla gülmüştü. Damien sürüklenerek aralarından götürülmüş ve bir atın sırtına atılmıştı. Damien ve Sarazen lideri bilinmeyen bir yöne doğru giderken Stryder ve diğerleri birlikte çölü geçerek tüm esirlerin bulunduğu kampa doğru yola çıkmışlardı.

Sarazenler'in Damien'a küstahlığının bedelini ödetmek için neler yaptığını bir Tanrı bir de Damien biliyordu. Avrupa'da esir olsa en iyi şartlarda ağırılanacak olan Damien, topraklarındaki yabancı orduları kovmaya yemin etmiş Sarazenler'in elinde sonu kazığa oturtulmakla bitebilecek bir yolculuğa kendini mahkûm etmişti.

“İyi misin sen?” diye sordu Christian, Stryder uzattığı kupayı elinden alıp bir yudumda hepsini içerken.

“Beni duyuyor musun?”

Arkadaşlarının durmadan sorular sorduğunu fark eden Stryder, düşüncelerini kovmak ister gibi başını iki yana salladı.

“Ben...” Düşüncelerini kovamadı. Kendisi ve ailesi hakkında bunca kuşku varken kafasında bitiremezdi.

Kit asla geçmişten bahsetmezdi. Asla. Stryder onu Canterbury’de bulduğu o geceden bu yana, ayrı kaldıkları yıllarda olanları anlatmayı reddetmişti.

Özel şeylerden de hiç söz etmezdi. Geçmiş yıllarda çektiği acıları düşünen Stryder onu bu konuda hiç zorlamamıştı.

“Damien yalan söylüyordu.”

“Ne hakkında?” Nassir bu soruyu sorana kadar Stryder yüksek sesle düşündüğünün farkında değildi.

“Hiçbir şey,” dedi yatağına yürürken.

Yatağına uzanırken Rowena ve Zenobia da içeri girdiler.

Rowena hemen Stryder’ın yanına koştu, yarasını yakından görmek istiyordu. Kendini genç kadının yeşil gözlerindeki şefkate bıraktı.

Tanrım, ne kadar da güzel görünüyordu.

Stryder farkında olmadan elini uzatıp parmaklarını Rowena’nın uzun, sarı buklelerine doladı. İçindeki korkular birden kayboldu. Çok sevdiği kardeşini düşmanın elinde bırakmış olmanın dehşeti uçtu gitti.

“Bana biraz şarap ve iplik lazım,” dedi Rowena, Nassir’e. “Bu yaranın dikilmesi gerek.”

Sonra bakışlarını Stryder’a çevirdi ve şövalye içinin eri-

diğini hissetti. Başka hiçbir kadın ona böyle bakmamıştı. Anında sertleştiğini hissetti. Yaralarının acısıyla kıvranırken vücudu onun için yanıyordu.

“Bence kafasına aldığı o darbeye biraz sersemlemiş,” dedi Swan arkalarından. “Yüzüne bir bakın.”

“Gerçekten,” dedi Val. “Aklı başında değil gibi. Biraz sarssak yerine gelir mi ki?”

Stryder adamlarının dediklerine aldırımıyordu. Aklı başındaydı, hem de son derece.

Hayatında ilk kez babasının annesi için neler hissettiğini anlıyordu. Bir kadının yanında oturup onu izlemek, istediği basit şeyleri yerine getirmek ve bunları yaparken onu daima arzulamak ne demek şimdi anlıyordu.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Damien. Aquarius. Kit. Adamları. Şimdiye kadar sadece onlar için yaşamıştı. Onların varlığı her gün kendisine, toprağa bağlı biri olamayacağını hatırlatmıştı. Nerede olursa olsun, bir çocuk acı çekiyorsa onu evine kavuşturmak için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Dinlenemezdi. Asla.

Yüreği ne kadar aksini istese de bu değişemezdi.

Gözlerini güçlükle Rowena’dan ayırıp adamlarının arkasında duran Kit’e baktı. Kardeşi sertçe kaşlarını çatmıştı.

Zindanda oldukları sürece Aquarius ailesi hakkında tek kelime etmemişti. Kişisel hiçbir şeyini anlatmamıştı. Nasıl esir düştüğünü bile.

Çocuğun tek istediği şey eve dönmektir.

O çocuk Kit olabilir miydi gerçekten?

Stryder onu bulduğunda Kit evinin olmadığını söylemişti. Üvey kardeşleri Michael, sadece Kit’in döndüğünü

nü ve onu kovduğunu söylemişti. O anların kızgınlığıyla Stryder, Kit'in nereden döndüğünü sormayı unutmuştu.

Keşke sorsaymış.

Kardeşinin ellerinde hiçbir iz yoktu. Yoldaşların sembolü olan işaretler de yoktu ellerinde.

Yok, Kit Aquarius olamazdı. Kardeşi onu severdi. Bundan hiç kuşkusuz yoktu. Oysa Damien, Kit'in ondan nefret ettiğine yemin etmişti ve buna hakkı olduğunu söylemişti.

Oysa şimdi, Kit'in yüzünde nefret ifadesi yoktu. Mavi gözleri sadece endişe ve şefkatle doluydu.

Damien bunları içine şüphe tohumları serpmek için anlatmış olmalıydı. Canını acıtmak için. Onu zayıflatmak için. Çocukken bile Damien, karşısındakini diliyle yaralamayı çok iyi bilirdi.

Doğru olmayan şeyler söylerdi.

"Stryder?"

Bakışlarını onu yakından izleyen Rowena'ya çevirdi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Stryder, hafifçe gülümserken elini onun saçlarından çekti. "Bu dövüşte karşıma Damien'ın çıkacağını düşünmemiştim hiç."

Val dirseğiyle Swan'ı dürttü. "Uyarmamız gerektiğini söylemiştim sana."

"Hayır, öyle bir şey söylemedin," diye cevabı yapıştırdı Swan.

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim ama bir dahaki sefere beni uyarırsanız minnettar olurum."

Hepsi suçlu suçlu önlerine baktılar.

"Neyse ki her şey yolunda gitti. Artık bunu düşünmeyelim."

Swan ve Val başlarını eğerek dışarı çıktılar, Rowena ise yarayı dikmek için Stryder'in yanında kalmıştı.

Stryder acıyla yüzünü buruştururken genç kadının özenle dikiş atmasını izliyordu. Rowena da canını çok yakmamak için ihtimam gösteriyordu.

“Savaşta nefret eden bir leydi için bu işten iyi anlıyorsun.”

“İnsanlar başka şeyler yüzünden de yaralanabilir,” dedi Rowena sakince. “Annem her genç kızın böyle şeyleri bilmesi gerektiğini söylerdi.”

Zenobia önce alkışladı, sonra ellerini ovuşturmaya başladı. “Bence Rowena Stryder’a çok güzel bakabilir. Geri kalanlarımız da gidip katili aramaya devam etse?”

Kit ve Nassir onaylarken Christian karşı çıktı. “Bence onları baş başa bırakmak doğru olmaz.”

Nassir gülerken Christian’ın kolunu yakaladı ve çekerek onu çadırın kapısına doğru götürdü. “Stryder yetişkin bir adam Rahip. Şu anda istediği son şey bizim tarafımızdan rahatsız edilmek.”

“Ama-”

“Gel hadi,” diyerek Nassir onu çadırdan dışarı sürükledi.

Zenobia imalı bir bakış attı onlara. “İyice dinlen Stryder. Rahatsız edilmemeniz için gerekeni yapacağım, merak etmeyin.”

Zenobia çadırın girişini sıkıca örtüp güvenceye aldı.

“Ne için rahatsız edilmeyeceğiz?” diye sordu Rowena dikişten biraz uzaklaşarak.

“İşte bundan,” dedi Stryder ve Rowena’yı sıkıca kendine çekip bal dudaklarının tadına yine vardı.

BÖLÜM 12

Rowena, Stryder'in dudaklarının altında inledi. Oysa bugün gerçekten onun için çok korkmuştu. Ama adam ciddi şekilde yaralanmış olsa da bu öpücük çok güçlüydü.

Hayır, sevgili şövalyesi gayet sağlıklıydı.

Stryder onu yatağa çekti, yavaşça göğsüne yatırıp dikkatle sarıldı.

Rowena birden öpücüğü keserek doğruldu. "Dikkat et, canın acıyacak."

"Boş ver," dedi Stryder ve kaldıkları yerden öpüşmeye devam ettiler

Adamın dudaklarına değen dili Rowena'nın içinde tarifsiz heyecanlar uyandırıyordu. Sıcak ve erkeksi kokusu burun deliklerini doldururken, adamın çelik gibi sert kollarını okşuyordu.

Stryder'da ne vardı da böyle hissetmesine sebep oluyordu? Her dokunuşuyla tüm bedeni titriyor, yüzüne ateş basıyordu. Hayatında ne kadar çok tehlike olduğunu bilse de neden bu adama böylesine bir yakınlık ve özlem duyuyordu?

Rowena elini onun göğsünde gezdirdi ve parmaklarının altındaki tenin ürpermesini hissetti.

Stryder onun elini aldı, tüm vücudunda dolaştırdıktan sonra o en hassas bölgesine götürdü. “Dün bütün gece seni gördüm rüyamda Rowena,” diye fısıldadı kulağına. “Bana yine dokunduğunu hayal ettim.”

Adamın sesini duymak, elinin altındaki ipeksi teni hissetmek Rowena’nın başını döndürüyordu. ‘Öldürebilen’ bir adamın bu kadar yumuşak olabilmesini, böyle şefkatle sarılabilmesini aklı almıyordu.

Ama yapıyordu işte. Nefesini kesiyor, Rowena’yı güçsüz bırakıyordu. Ve aynı anda uçuyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu.

“Ölmediğin için çok mutluyum.”

“Öyle mi?”

Lordun mavi gözlerinin içine bakarak başını salladı Rowena. “Bir şövalyenin diğerini öldürmesi için dua edeceğimi rüyamda görsem inanmazdım.”

Stryder konuşmak için ağzını açtı.

“Ya da herhangi bir erkeğin,” diye ekledi Rowena o konuşmadan.

Stryder elleriyle Rowena’nın kalçalarını kavrarken, bir yandan hafifçe onun dudağını ısırды. Adamın eteğini sıyrmasına, meraklı ellerinin çıplak belden aşağısını araştırmasına Rowena karşı koymadı. Ve Stryder’in eli kadınlığına ulaşınca boğazından bir inleme yükseldi.

Stryder parmaklarını saran tatlı ıslaklığa değince dişlerini sıktı. Şu anda sevişmeyi aklından bile geçirmemeliydi. Özellikle de şimdi, önünde önemli bir görev varken.

Ama Rowena’ya karşı koyamıyordu, anlayamadığı şe-

kilde şu anda onun içinde olmak istiyordu. Rowena'ya hemen sahip olmalıydı ve buna engel olmaya kalkışacak herkesi öldürebilirdi.

Yarasının acısına aldırmadan genç kadını kucağına çekti ve onun beklenti dolu sıcaklığının içine kaydı. Stryder, sadece anın tadını çıkarmak isteyerek gözlerini kapadı.

Rowena'nın içinde sonsuza kadar kalabilirdi. Ne zaman onun yanında olsa, sanki dünyayla hiçbir sorunu yokmuş gibi Stryder garip bir iç huzuru hissediyordu.

Kendisiyle bir sorunu yokmuş gibi.

Böyle bir dinginliğin varlığını daha önce hayal bile edemezdi.

Stryder içini doldurduğunda Rowena soluk soluğa kaldı. Bu adama karşı duyguları yüzünden dehşete düşüyordu. Her ikisi de özgür kalmak istediklerinden şu anda bu yaptıkları tamamen çılgınlıktı.

Ama Stryder'a duyduğu tarifsiz açlık karşısında eli kolu bağılıydı, bütün kalbiyle onunla birlikte olmayı istiyordu.

Gözlerinde her zaman acının izlerini taşıyan bu adamı teselli etmek istiyordu. Fırtınadan sonra parlayan güneş gibi onu rahatlatmak istiyordu.

Stryder elleriyle ona yol gösterirken, Rowena'nın uzun mavi elbisesi onları çepeçevre sararak yere döküldü.

Rowena adamın yüzünü dikkatle inceledi ve kendisinin de aldığı zevki bu kadar canlı bir şekilde yansıtır yansıtmadığını merak etti. Stryder'ın nefesi sıklaşırken dudaklarını ısırdı ve elleriyle genç kadını daha da şevke getirmeye çalıştı.

Rowena ikisini de mutlu edecek bir ritim tuttduğunda, "İşte bu, aşkım," diye fısıldadı Stryder.

Stryder, genç kadının yüzünü avuçlarına alırken, onun elbiselerini yırtarak çıkarmak ve tüm bedenine dokunmak arzusuna karşı koymaya çalışıyordu. Özlemine, şehvetli kıvrımlarına doyana kadar bakarak giderebilirdi. Yine de birilerinin aniden içeri girmesi halinde Rowena'nın utanmasını istemiyordu. Bu konuda Zenobia'nın gerekeni yapacağını umuyordu.

Yine de ne olur ne olmaz...

Rowena başını çevirip Stryder'ın bileğinin iç tarafını öptü. Erkeğin kalp atışları yine hızlandı.

Bu kadın inanılmazdı. Gerçekten, beklenmedik bir zevkti.

Genç kadının vücudunun kasıldığını hissetti. Onun orgazma ulaşmasını Stryder dudaklarında bir gülümsemeyle izledi.

Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı. Rowena'nın zevk çığlıkları kulaklarını doldurdu ve içini ısıttı.

Stryder onu belinden çekerek dışarıdakiler duymasın diye, çığlıklarını dudaklarıyla bastırdı ve kalçalarını yukarı kaldırıp içinde daha derinlere doğru ilerledi.

Stryder, Rowena'nın kalbinin göğsünde attığını duyuyordu, sıkıca sarılarak hareketlerini hızlandırdı ve onu dudaklarından büyük bir tutkuyla öperken doyuma ulaştı. Tüm bedeni rahatlayıp sakinleşinceye kadar genç kadının içinde kalmayı sürdürdü. Dünyada bundan daha muhteşem bir duygu olamazdı.

Ve dünyada hiçbir kadın Rowena'yla kıyaslanamazdı. Hiçbir kadın Stryder'ı bu kadar mutlu edemezdi.

Rowena dirseklerine yaslanarak doğruldu ve Stryder'ın yüzüne baktı. Yüzünün her tarafını öptü, erkeksi kokusunu doya doya içine çekti.

“Canını acıttım mı?” diye sordu Rowena, adamın vücudundaki ezikleri ve yaraları hatırlayınca.

“Hayır, hanımefendi. Canımı acıtmak için fazla hafifsin.”

Rowena kendini onun göğsüne bıraktı. Yanağı adamın kalbinin üstündeydi ve atışları sakinleşmesini sağlıyordu. Stryder da onun saçlarıyla oynuyor ve elleriyle yüzünü yeniden keşfediyordu.

“Ne kadar yumuşaksın.”

Rowena adamın kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu ve sonra yüzüne bakarak, “Sen öyle değilsin ama...” dedi

Stryder gülümsedi, gözleri hâlâ alev alevdi. “Aşk ve tutku üzerine yazılar yazıyorsun, anlat bana sana neden karşı koyamıyorum. Neden mantığım aksini söylerken seni bu kadar çok arzuluyorum?”

“Eğer bunun cevabını bilseydim, olmamam gerekirken neden burada olduğumun cevabını da bilirdim.” Rowena dudaklarını ısırarak biraz uzaklaştı. “Biz ne yapıyoruz Stryder?”

“Sanırım âşık oluyoruz.”

Sözcükler sessizliğin içinde yankılandı ve aralarında asılı kaldı yankılar.

Rowena her hücresinde bunu hissediyor ve gerçek olduğunu biliyordu, bu yüzden de dehşet içinde kaçmak istiyordu.

Parmakları genç kadının yanaklarında gezinirken Stryder’in çenesi kasıldı. “Seni sevmeyi kaldıramam leydim, bunu yapamam.”

“Biliyorum. Ve yanımda tutamayacağım bir adama âşık olmayı ben de istemem. Barış adına kılıcını bırakmaktan,

yanı başımda huzur içinde yaşamaktan asla mutlu olamayacak bir adam bana göre değil.”

Bu sözler üzerine Stryder içini çekti. “Haklısın. Ben kılıcımı asla bırakamam. Dışarıda Damien gibi işkence gören çocuklar olduğu sürece asla. Onlara bunu yapanlar sadece Sarazenler değil. Kendi insanlarımızdan kurtardığımız çocukların sayısı Sarazenler’den kurtardıklarımızdan az değil. Bu savaşın sonu yok Rowena. Ve ben, sonu gelene kadar, acı çeken çocukları kurtarmak için savaşımaya devam etmek zorundayım. Başka seçeneğim yok.”

“Dünyayı sen kurtaramazsın Stryder.”

“Bir kişiyi kurtarmakla *onun* dünyasını da kurtarmış oluyorum. Bir ev sadece ağaçtan ibaret değildir, yüzlerce taş kullanılır yapımında. Ve tek bir taş kırılırsa, bütün ev yıkılmasa bile sallanır. Belki bütün çocukları kurtaramam ama elimden geldiği kadarını kurtarmam gerek.”

Rowena’nın bu adamda en çok sevdiği özellik buydu işte. “Girdiğin bu savaşı kazanmanı bütün kalbimle diliyorum.”

Stryder onu öptü, sonra biraz geri çekti kendini. Daracak yatakta ikisi yan yana uzanırken Stryder battaniyeyi üzerlerine dikkatle örttü.

“Ben de sana savaşında başarılar diliyorum Rowena. Barışı getirmek, aşk şarkılarını söylemek kadar kolay olsun’.”

Rowena adamın kızarmış ve şişmiş yarasına baktı ve en az onun kadar canı yandı. “Bu durumda ne yapacağız?”

“Olabilirdiğince birbirimizden uzak durmaya çalışacağız.”

Rowena’nın gözleri dolarken adamın da bakışlarının

donuklaştığını fark etti. İsteddiği son şey adamı görmemektir. “Ya turnuva ne olacak? Kazanırsan benimle evlenmek zorundasın. Birbirimizi görmeyeceksek, şarkıları nasıl çalışacağız?”

“Yarışmayı kazanmak için Kit ile çalışabiliriz. Sana söz veriyorum, seçme özgürlüğüne kavuşacaksın.”

Ya seni seçmek istersem? Rowena boğazındaki düğümü gidermek için öksürdü. Eğer seçme hakkı olsaydı, seçeceği tek kişi Stryder olurdu.

Evlenmek istediği tek erkek oydu.

Ama bu olmayacak bir rüyaydı, Rowena çok iyi biliyordu. Hiçbir kadın Stryder’a ulaşamazdı, macera onu çağır-maya devam ettiği sürece asla durulmazdı.

“Tamam o zaman.” Rowena kendini zorlayarak kalktı ve giysilerini düzeltmeye başladı. Eğer birbirlerini bir daha göremeyeceklerse, bu işkenceyi daha fazla sürdürmenin anlamı yoktu.

En iyisi şimdi, sıcaklığına ayrılmaktı.

Dürüst olmak gerekirse, göğsündeki acı dayanılır cinsten değildi. Canını acıtıyor, içini parçalıyordu. Stryder’ı bırakmak istemiyordu, ama onun da dediği gibi, neden böyle olması gerektiğini anlıyordu.

Rowena sadece içindeki acının zamanla geçeceğini umuyordu. Kim bilir belki bir gün, sevecek başka birini bulurdu...

Hayır, asla bir başkası olmayacaktı, kimse Stryder’ın yerini tutamazdı. Ama bazen bazı şeyler olması gerektiği gibi olmuyordu ve onların ilişkisi de bunlardan biriydi.

Genç kadın uzaklaştığında birden üşüyen Stryder kollarıyla kendine sarıldı. En iyisi buydu ama ruhu ona sarılması için çılgık çılgıca bağıırıyordu.

Ve hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı. Rowena çadırdan çıkarken öylece durup izledi.

Stryder ellerini gözlerine bastırdı ve içinden lanetler okudu. Nasıl olmuştu bu? Nasıl olmuştu da o şirret cadının sımsıkı korunan kalbine sızmasına izin vermişti?

Hayır, Rowena şirret bir cadı değildi. Eğer öyle olsaydı kalbini bu kadar kolaylıkla fethedemezdi.

O sadece büyük idealleri olan bir kadındı. Cömertti, akıllıydı, kararlıydı. Onun her haline hayrandı.

Ve şimdi gitmişti.

Şimdiye kadar hiç tatmadığı bir acı kalbini parçalıyordu.

“Bütün Hristiyan âleminin en aptal adamı sen olabilirsin,” dedi Zenobia çadıra girerken. “Yok, yok, dünyanın en aptal adamısın.”

Gözlerini açmadan söylendi Stryder. “Beni yalnız bırak Zen. Şu anda seni çekemem.”

“İyi, ben de seni çekemem zaten. Aptallara tahammülüm olmamıştır hiç.”

Stryder’in şaşkın bakışları altında Zenobia ilerledi ve onun sağlam kaburgalarına bir şaplak indirdi.

Canı o kadar acımıştı ki Stryder hızla kolunu yüzünden çekti. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Dua et ki yaralısın. Yoksa hiç düşünmeden kılıcımı çekip hak ettiğin deliği açardım.”

Stryder alaycı bir şekilde burnundan nefes verdi. “Canımı acıtmak için senden iki tane daha gerek.”

“Olabilir, ama şu andaki öfkemi küçümseme. Rowena’nın gitmesine nasıl izin verebildin?”

Şartlar ortada olsa da Stryder’in boğazı düğümlendi. “En iyisi bu.”

Zenobia onun sağlam kaburgalarına bir şaplak daha attı.

“Aklını mı kaçırdın sen?” diyerek kaburgalarını ovuşturdu Stryder.

“Hayır, ben değil ama galiba sen kaçırdın. Bu kadını seviyorsun. Öyleyse neden kendinden uzaklaştırıyorsun?”

“Sen sevgi hakkında ne biliyorsun ki?”

Zenobia elleri kalçalarında, yüzü duyduğu bütün kızgınlığı yansıtarak karşısında dikiliyordu. “Ben her şeyi biliyorum. Val, Swan, Nassir ve Christian da biliyor. Rowena’nın her adı geçtiğinde gözlerinin parladığını görmüyor muyuz sanıyorsun? Ne zaman yanına gelse, ona aç kurt gibi bakman da cabası.”

“Pöh! Bunlar sadece saçmalık.”

Zenobia gözlerini devirerek baktı ve kendi dilinde Stryder’in anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

“Domuz mu dedin sen bana?”

“Hayır, domuz kafalı dedim.”

“Bu kadarı fazla olmuyor mu?”

Zenobia bir kez daha vurmak için hareketlendi ama bu kez Stryder elini havada yakaladı. O zaman da Zenobia bacaklarının arasına doğru bir tekme savurdu.

“Off!” diye acıyla inledi Stryder.

“Seni kardeşim gibi severim, Stryder ama yemin ederim bazen seni öldürmek geliyor içimden.”

“İyi ki seviyormuşsun. Tanrı korusun, bir de nefret etseydin neler yapardın kim bilir.”

Zenobia’nın yüzü ciddileşti. “Umarım hiç öğrenmezsin bunu.”

Zenobia arkasını dönüp çadırın kapısına doğru yürüdü ve sonra durup arkasına baktı. “Bana cevap vermeni

istiyorum, Stryder. Turnuvalara katılamayacak kadar yaşlandığında, kılıcını taşıyamayacak ve zayıflar için dövüşmeyecek kadar güçsüzleştğinde, kim evde oturup sana arkadaşlık edecek?”

Stryder bakışlarını kaçırdı. Bu konular hakkında düşünmemeyi tercih ediyordu. Eğer şanslıysa o günleri görecektik kadar yaşamazdı.

Zenobia onu rahat bırakmamaya kararlıydı. “Zamanı durduramazsın ve yeryüzündeki bütün kötülere yok edemezsin. Bütün ömrün, anne ve babanın hayaletlerinden kaçmakla geçti. Babana benzemekten ödün kopuyor. Dürüstçe söyle bana, annen de babanı onun sevdiği kadar çok sevseydi ne olurdu? Bir düşün, iki insanın yalnızca birbirleri için yaşayıp ölmeyi seçtikleri bir evlilik hayal et. Her iki tarafın da birbirlerine umutsuzca aşık oldukları bir evlilik.”

“Öyle bir evlilik olabilir mi?”

“Bak Simon çok mutlu. Sen kendin söylemiştin.”

Tamam, Simon ve Kenna çok mutluydular ama Rowena’ya da söylediği gibi daha yeni evliyediler. Bu yaşadıkları ömür boyu da sürebilir yarın da bitebilirdi.

Aslında bu evliliğin Simon’ın Yoldaşlar’a olan sadakatini azalttığı da bir gerçektir.

“Simon şimdi İskoçya’da yaşıyor, bizden sonsuza kadar ayrıldı.”

“Öyle mi?” diye sordu Zenobia kaşlarını kaldırarak. “Ya ona gönderdiğimiz gençlere ne oluyor? Kenna ve Simon’ın onların sorunlarına karşı gösterdikleri sabır ve anlayış olmasaydı, o çocukların hepsi şimdi kaybolmuştu. İyileşemezlerdi. Bana göre Simon, görevimize çok güzel hizmet ediyor.”

Stryder Zenobia'nın dediklerini düşünürken sessizleşti. Ama asıl sorun bu değildi. "İşi çok basite indirgiyorsun. Rowena ile evlenecek olursam, sadece kendi topraklarımla değil onun topraklarının da sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalacağım. Henry asla yanımdan ayrılmama izin vermez. Şimdi bile İngiltere'den ayrılmak için izin vermesini sağlamak için çok uğraşıyorum. Ayrıca, tüm bu toprakların sahibi olmak sıfatıyla her zaman Henry'nin tarafını tutmak zorunda kalacağım."

"Hiçbir şey basit değil," dedi Zenobia sakın bir tavırla. "Ayrıca, elde etmek için savaşmadıkça hiçbir şeyin değeri olmaz. Ama çok da savaşma Stryder, yoksa kendini birden kaybeden tarafta bulursun. Hiç düşündün mü, sevdiğin kadın elini başka bir erkeğe verdiğinde neler hissedeceksin?"

Stryder, Zenobia dışarı çıkarken o sahneyi gözünde canlandırdığında o kadar kötü oldu ki nefesi kesildi.

Hayır, bunu hiç düşünmemişti doğrusu. "Rowena başka kimseyle evlenmez!" diye bağırды Zenobia'nın arkasından. Bu ani hareketiyle canı yanmıştı.

Zenobia başını çadırın girişinden uzatarak, "Sen ancak kendini inandırırısın. Rowena'nın düğününde teselli için senin yanında olurum, üzülme," dedi.

Stryder şu anda Zenobia'dan ölesiye nefret ediyordu. Eline geçirdiği bir yastığı ona fırlattı ve sonra arkasına arkasına döndü, biraz önce söylediklerini aklından çıkarmak için elinden geleni yapması gerekiyordu.

Rowena başka bir eş seçerek ihanet edemezdi. Özgürlüğü onun için çok önemliydi.

Ya bir eş seçmesi için Henry baskı yaparsa?

Ya başkasına âşık olursa?

Bu düşünceler beyninde uğulduyordu. Ama her şey olabilirdi. Başka bir erkek Rowena'ya kur yapabilir, evlenme teklif edebilirdi. Mesela; şiirden ve müzikten anlayan biri. Her zaman yanında olacak, ona çocuklar verecek bir erkek.

Bu düşünce kalbini parça parça etti.

Sonuç olarak, eş seçme özgürlüğüne kavuşup kavuşmaması bütünüyle Stryder'a bağlıydı. Ne olursa olsun bu turnuvayı kazanmalıydı.

Ama şarkı yarışması...

Eğer bu yarışmayı kaybedersen Rowena senden nefret eder.

Eder miydi?

Şansını denemeli miydi?

Stryder kalbi ile aklının tartışmasını sessizce izliyordu. Bu yarışmayı kazanamayabilirdi. Sarayda ondan daha iyi şarkı söyleyebilen bir sürü adam vardı kuşkusuz. Eğer başka biri kazanırsa bunun sorumlusu Stryder mı olacaktı?

Rowena gerçekten onu mu suçlayacaktı?

Bırak gitsin.

Stryder küfretti. Evet, onu bırakmalıydı. Birbirlerini daha yeni tanımaya başlamışken akli fikri Rowena'ydı. Şu anda istediği son şey buydu.

Dışarıda bir cinayeti daha işlemeden yakalamaları gereken bir katil dolaşıyordu.

Aquarius çabucak odaya süzüldü. Sessizce. Hedefinde, tek başına makyaj masasında oturan kadından başka kimse yoktu. Kadın uzun sarı buklelerini fırçalıyor, bir yandan aynaya bakıyor bir yandan hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu.

Kabul etmeliydi, çok güzel bir kadındı. Bordo geceliği içinde vücudunun tüm harika hatları belli oluyordu.

Tecrübelerine dayanarak Aquarius kadının arkasından yavaşça yaklaştı, hızlı bir hareketle onun bileğini kavradı. O kadar çabuk oldu ki her şey kadın bağırarak için sadece ağzını açabildi.

“Bağırma!” diye tısladı Aquarius. Kadının geceliğinin kolunu sıyırdı ve beyaz tenine dövme yapılmış Arapça bir liste ortaya çıktı. Kendi kolundaki listeye benziyordu. Sadece isimler farklıydı. “Senin olduğunu biliyordum.”

Kadın kolunu ondan kurtardı. “Sen ne arıyorsun burada?”

“Cinayeti neden Lord Stryder’in üzerine attığınızı öğrenmek istiyorum.”

Kadın saç fırçasını masanın üstüne bıraktı, geceliğinin kolunu indirirken buz gibi gözlerle Aquarius’a baktı. “Nezaketinize ne oldu lordum? Görüşmeyeli seneler oldu. Bir zamanlar tutkuyla seviştığınız kadına gösterecek saygınız kalmadı mı?”

Başkalarını eğlendirmek için birlikte olmaya zorlandıkları o günleri anımsayan Aquarius ürperdi. O ziyafetlerde onlar...

“O günleri hatırlamamak için elimden geleni yapıyorum.”

“Ne mutlu sana. Ben ne kadar o günleri unutmaya çalışsam da izin vermiyorlar.”

Kadın adına üzülmüştü ama bu bir şeyi değiştirmezdi. Yaptığı şey çok yanlıştı. “Soruma cevap vermedin?”

Kadın sert, garip bir ifadeyle baktı ona. “Sence neden? Sen bana yardım ettin ve ben de iyiliğinin karşılığını vermek istedim.”

“Ne iyiliği?”

“Sen benim için Cyril’i öldürdün. Seni onun çadırından çıkarken görene kadar kim olduğunu hatırlayamamıştım. Anlaşmamı tamamlamak içeri girdiğimde, çoktan ölmüş olduğunu gördüm. Önce dehşete kapıldım, benim listemi tamamlamak üzere seni gönderdiklerini sandım. Biraz sakinleştikten sonra, seni o geceden önce de tanıyordum olmasa gerektiğini fark ettim.”

Aquarius utanç içinde bakışlarını kaçırdı. Evet, doğrudu.

Cyril’le tanışıyorlardı. Aquarius onun yatağının başında dikildiğinde, sanki şeytan dürtmüş gibi uyanmıştı Cyril. Aquarius hançerini adamın göğsüne sapladığı an bütün heyecan geçmişti.

“O notu sen mi düşürdün?” diye sordu kadına.

“Evet. Daha sonra almak için gittim ama bulamadım.”

Aquarius notu cebinden çıkardı ve kadına uzattı. “Başka birileri daha görüp benim gibi kimin yazdığını anlamadan evvel bir an önce yok et.”

Kadın başını salladı ve notu, geceliğinin içine, göğüslerinin arasına yerleştirdi.

Aquarius delici bakışlarla onu izliyordu. “Lordla ilgili başka iyilik yapmaya kalkma.”

“Öyle mi?” diye kaşlarını kaldırdı kadın. “*Kalb’al Ak-rab*’ın burada olduğunun farkında mısınız?”

Aquarius buz kesti. Akrebin Kalbi; hepsini öldürmekle görevlendirilen katilin adı buydu. İhanet edenler kimse ve neredeyse onları öldürmek üzere gönderilen adamdı. Kahretsin! Akrep ve Akrebin Kalbi aynı kişiydi. Bunu daha önceden fark etmeliydi.

Asıl adını ve neye benzediğini kimse bilmiyordu. Kimliğini bilenleri de kendi elleriyle öldürmüştü.

“Evet, biliyorum. Ulaklarından birini buldum.”

“Görür görmez onun Akrep olduğunu anlamıştım,” dedi kadın. “Bizi esir alanlar, senin aksine onu fazla gizleyememiş.”

“Onun *Kalb'al Akrab* olduğundan nasıl bu kadar eminsin?”

“Emin değilim. Ama senin Aquarius olduğunu ve Stryder’ı öldürmen için verilen sürenin dolduğunu biliyorum. Hatırlıyor musun? Seni bıraktıkları gün oradaydım ve Sarazen nöbetçilerden birinin gülerek, Dulbırakan’ın yakında öleceğini söylediğini duydum. Bu yüzden ona tuzak kurdum. Eğer o ölürse en azından Sarazenler’in seni salıverirlerdi ve böylece listemizi tamamladığımızda bizi serbest bırakırlar diye umdum.” Gözleri korku doluydu. “En büyük korkum, anlaşmamızın üstümüze düşen kısmını tamamladığımızda bizi öldürmek için başka birilerini göndermeleri. Listesini tamamlayana kadar hayatta kalabilmiş birini görmedim daha. Sen gördün mü?”

“Sen söyleyene kadar, görev dağılımını başkalarının yaptığını bilmiyordum bile. Sadece *Kalb'al Akrab*’ın adı geçiyordu ve açıkçası, beni hizaya sokmak için uydurdukları bir isim olduğunu sanıyordum.”

Kadının bakışları keskinleşti. “Dulbırakan’ı neden öldürmedin?”

“Zaman uygun değildi.”

Kadın gelip tam karşısında durdu, bedeni öfkeyle gerilmişti. “Korktun mu? Oysa efendim senin, göreve gönderilenlerin arasında en soğukkanlı ve yetenekli katil olduğunu söylemişti. Neyi bekliyorsun?”

“Ne efendisi?”

Kadın durakladı ama cevap vermedi. “Yine de çok şanslısın. Seni göreve tek başına yollamışlar. Ben de dahil geri kalanlarımızın etrafında, bizi gözetlediklerini bildiğimiz birileri var. Ben emirlerin çoğunu ulaklardan alıyorum.”

Aquarius birden kendini çok rahatsız olmuş hissetti. “Neden onları hiç fark etmedim?”

“Görevini başarıyla tamamlayacağını düşünmüşlerdir. Neden yapmadın?” diye sordu kadın ısrarla.

“Sana ne bundan? Senin ve arkadaşlarının Stryder’ın yaşamasını ve Rowena ile evlenmesini istediğini sanıyordum.”

Kadın küçümseyerek dudak büktü. “O kızın evlenmesini istediğimi mi sanıyordun? Ailemin sevgi dolu kollarına dönmek yeterince kötü zaten.” Kadın bu sözleri nefret dolu bir sesle söylemişti. “Babam bakire olmadığımı öğrenince, lekelenmiş olduğum ve yüksek mevkilerden bir koca bulma ümidim kalmadığı için, beni hemen Rowena’nın yanına postaladı, böylece beni her gün görüp kendi ilgisizliği yüzünden suçluluk duymayacaktı. Anlayacağın, senden farklı olarak ben bir zindandan ötekine nakledildim. Hayatta istediğim son şey Rowena’nın ülkede asla kalmayacak biriyle evlenmesi. Biz Sussex’te sonsuza kadar tıkalı kalmışken kocası maceradan maceraya koşacak, Rowena da bir sürü korkak adamla ve onların aptal aşk şiirleriyle oyalanabilecek.”

“Elizabeth-”

“Hayır,” dedi kadın uzaklaşarak. “Bana dokunma! Adımı da söyleme! Senin ağzından duymak istemiyorum.”

Aquarius’ın eli yanına düştü. “Sen Stryder’ı neden öldürmedin?”

“Çok uğraştım ama onunla hiç yalnız kalamadık. Sonra düşündüm ki, eğer Blackmoor Kontesi olabilirsem beni ömür boyu koruyabilir.”

“Onu tuzağa düşürmek için Yoldaşlar’dan bir başkasını öldürdün, öyle mi?” diye sordu kadını iyice anlamak için.

“Evet. Mary’ye tecavüz eden Roger’dı.”

Aquarius, Yoldaşlar’ın zindandan kaçtıkları geceyi hatırladı. Aralarından küçük bir grup geride kalanları kurtarmak için gönderilmişti. Ancak onlar tutsak kadınlarla iyice gönül eğlendirdikten sonra hepsini hücrelere kapatmışlar, sonra da geri dönüp orospuların hepsinin öldüğü masalını anlatmışlardı.

Yıllarca Yoldaşlar’dan nefret etmişti. Kim etmezdi ki? Onlar kaçtıktan sonra arkada kalanlar düşmanları tarafından tecavüze uğramış, işkence görmüşlerdi.

Yoldaşlar kaçtıktan sonra Mary aldığı cezalardan birinde ölmüştü. Çekingen bir kızdı. Ufak tefek ve narindi. Sarazenler onu yaşamdan kuru bir çiçek gibi koparmışlardı.

Bugüne kadar Aquarius sadece, o zindanlara geri dönüp sorumluları öldürmek için gereken güce sahip olmaya çalışarak beklemişti. Ne yazık ki, bu şansı bir gün elde edeceğinden şüpheliydi.

“Roger’ı büyük bir zevkle öldürdüm,” dedi Elizabeth. “Stryder’ı ölürken görmek daha da büyük keyif verecek.”

“Yeterince acı çekiyor.”

Kadın dudak bükerek baktı. “Nereden biliyorsun ki? Söz konusu Stryder ise hiçbir acı yeterli olamaz. En büyük acıyı eskiden de biz çekmiştik, şimdi de biz çekiyoruz. Bana doğruyu söyle, kâbus görmediğin tek bir gece var mı?”

“Var,” diye yalan söyledi Aquarius. “O şeytanlar hayatımı yeterince mahvettiler. Daha fazlasına izin vermeyi reddediyorum.” En azından onlarla yaşamak için elinden geleni yapıyordu. Gündüzleri daha kolay geçiyordu.

Sadece geceleri, uyuduğu zaman karabasanlara engel olamıyordu.

“Senin adına sevindim,” dedi kadın alaycı bir şekilde. “Bana yaptıklarını asla unutamıyorum. Biliyor musun, ben asla çocuk sahibi olamayacağım? Elleriende olduğum süre içinde bir kez hamile kalmıştım. O kadar vahşice doğum yaptım ki, bir daha hiç gebe kalamam. Asla.” Kadının gözleri akıtamadığı gözyaşlarıyla dolmuştu.

Aquarius onu teselli etmek istedi ama her şey için çok geçti. Ayrıca kadının birinin dokunuşunu ve bunun uyan-dıracağı olumsuz duyguları hatırlamak istemeyeceğini de biliyordu. Hapisteki birkaç kadından daha hamilelikleri süresince neler çektiklerini ve arkadaşlarının bebeklerini doğurtmalarına nasıl yardımcı olduklarını birçok kez dinlemişti.

Özellikle Elizabeth oğlunu doğururken çok zor anlar geçirmişti.

“Oğlun hâlâ Kutsal Topraklar’da mı?”

Kadın başıyla onayladı. “Görevimi tamamladığımdan emin olmak için rehin tutuyorlar ellerinde. Ne zaman aklıma oğlum gelse, ona neler yaptıklarını düşünerek titriyorum. Kim bilir ne yalanlarla kafasını dolduruyorlardır. Ya da neler yapıyorlardır.”

Aquarius’ın içi nefretle doldu. Elizabeth’in oğlu yedi sekiz yaşlarında olmalıydı.

“Ben sana onu getiririm.”

Kadın bir kakhaha attı. “Sanki yapabilirmişsin gibi. Eğer geri dönersen seni öldürürler. Gerçekten Aquarius, ben ne dediğimi biliyorum. *Kalb'al Akrab* seni öldürmek için burada.”

“Onun beni öldürmeye gücü yetmez.”

Kadın alaycı bir şekilde güldü. “Ah şu erkekler. Palavracılar. Hepiniz aynısınız ve benim karnım bunlara tok. Eğer Stryder’ı öldüremezsen, ben öldüreceğim. Onun hayatı benim özgürlüğümünden daha değerli değil.”

Aquarius ona sert ve anlamlı şekilde baktı. “Onu öldürmene izin vermem.”

“Sahi mi?” diye inanmazlıkla sordu kadın. “Ya kim olduğunu açıklarsam?”

“O zaman önce seni öldürürüm.”

“Rowena?”

Rowena derinden gelen, tüylerini ürperten bu sesi duyunca durakladı. Bu bir daha karşılaşmayı hiç beklemediği biriydi.

Yavaşça dönerek Damien St. Cyr’la yüz yüze geldi. “Lordum,” dedi reverans yaparak.

“Bu kadar resmiyete ne gerek var leydim? Yoksa soğuk mu demeliydim? Sonuçta şövalyenizi öldürmedim, değil mi?”

Bugün Damien’de farklı bir şeyler vardı. Daha rahat ve sakindi.

O da Stryder gibi zırhını çıkarmıştı. Gri bir tunik, bordo ve sarı bir ceket ile siyah pelerinin altına siyah pantolon giymişti.

“Belli ki Tanrı da onun suçsuz olduğuna karar vermiş.”

Rowena adamın sesinde bir acılık sezdi. “Umarım canınız çok yanmamıştır lordum.”

“Hayır, sadece gururum kırıldı ama bugüne kadar öyle çok yara aldı ki bunu yakında atlatacaktır, eminim.” Başını hafifçe eğerek selamladı Rowena’yı. “Fazla vaktinizi almayaacağım leydim. Dün beni görmeye geldiğinizde size karşı sert ve hiç de şövalyece olmayan davranışlar sergiledim. Özür dilemek istiyorum.”

“Önemli değil lordum.”

“Damien,” dedi ikna edici bir sesle. “Lütfen, bana Damien deyin.”

Rowena reverans yaptı ve başını eğdi.

“Cık cık cık, Benden kuşkuluyor musunuz?”

“Bunun için beni suçlayabilir misiniz?” diye sordu Rowena

Damien güldü. Derinden gelen, hipnotize eden bir sesle, “En azından inkar etmeye kalkmadınız,” dedi.

“Etmeli miydim?”

“Çoğu insan öyle yapar. Ama itiraf etmeliyim, dürüstlüğünüz çok etkileyici.” Rowena adamın gülümsemesinden rahatsız olduğunu hissetti.

“İyi günler leydim. Hazine, ayaklarınızın dibine dökülsün.”

Damien dışarı çıkarken Rowena büyük salonun ortasında durmuş, kaşlarını çatarak onu izliyordu.

Arkasında başka bir ses duyana kadar da yerinden kılmıdamadı.

“Ne istiyormuş senden?” diye sordu Zenobia Rowena’nın yanına doğru yürürken.

İkisi birlikte Damien’in kapıdan çıkarak gözden kay-

bolmasını, sarayın dışında bilinmeyen bir yöne doğru uzaklaşmasını izlediler.

“Özür dilemeye gelmiş,” dedi Rowena. Hâlâ kulaklarına inanamıyordu. Bu adamın kişiliğine hiç uymayan bir davranıştı.

“Ne için?”

“Dün bana kaba davrandığı için. Stryder’la dövüşmesini rica etmeye gitmiştim.”

Zenobia da en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. “Onun herhangi bir şey için özür dilemesi olacak iş değil.”

Rowena kaşlarını çatarak baktı. “Onu tanıyor musun?”

Zenobia suçlu suçlu baktı.

“Ne?” diye sorarken Rowena’nın içini bir korku kaplamıştı. Zenobia’nın bakışlarında bir şeyler gizliydi.

“Babamın zindana attığı adamlar hakkında bir sürü şey biliyorum ve bildiklerim beni sonsuza kadar utandıracak,” diye fısıldadı. “Yoldaşların anlattığı hikâyeler ne kadar kötü olursa olsun, babamın adamlarının gardiyanlık ettikleri esirlere nasıl işkence ettiklerini övünerek anlatmaları kadar korkunç olamaz.”

Rowena anlayışla onun koluna dokundu. “Onun için mi kaçmalarına yardım ettin?”

Zenobia başıyla onayladı. “Babam, annemin insanlarının onunkilerden farklı olduğunu unutmuştu. Bizler, bir adamın yanı başında sessizce oturacak kadınlar değiliz. Özellikle de haksızlık karşısında. Ayasheenler’in kökleri Amazonlar’a dayanır. Savaşmak bizim doğuştan hakkımız ve görevimizdir. Annemin sesi hâlâ kulaklarımda. Hiç kimsenin onuruyla oynamamalıydın derdi hep. Onun insanları, düşmana ya saygı göstermek ya da hemen öl-

dürmek gerektiğine inanırlardı. Eğer öldürürseniz sizi bir daha rahatsız etmezler. Ama onurlarıyla çekilmelerine izin verirsiniz onlar da size aynı şekilde davranır. Ama düşmanı esir alır ve sürekli işkence ederseniz, er ya da geç mutlaka isyan eder, size lanetler yağdırır. Uzun süre beslenen intikam arzusundan daha korkunç bir güç yoktur.”

Rowena başını salladı. “Annen çok akıllı bir kadınmış.”

“Evet, gerçekten öyleydi. Bazen bana annemi hatırlatıyorsun.”

Zenobia’nın bu kıyası Rowena’yı çok şaşırtmıştı. “Ben mi?”

“Hımm. Annem bana hep *Karima* derdi. Onun dilinde ‘küçük maymun’ demekmiş. Küçükken ortalıkta koşturur, çılgınlık atar, dediğimi yaptırana kadar eşyaları sağa sola fırlatmışım. Oysa annem son derece sakin ve sağlam bir kadındı, tıpkı bir duvar gibi kendinden emin ve söylediklerinin arkasında duran biriydi.”

Rowena gülümsedi. “Hiç değilse ‘katır kadar inatçısının’dan daha hoş bir tanımlama. Amcam bana hep öyle der.”

Zenobia bir kahkaha attı. “İnatçılık, en sevdiğine karşı kullanırsan yanlış bir şeydir.”

“Nasıl yani?”

“Âşık olduğum adamdan bahsetmiştim ya sana?”

“Evet.”

“İnadı yüzünden benden uzak duruyor. Ona yaptığım teklifi kabul etmektense, asla bulamayacağı huzuru aramak için dünyayı dolaşmayı tercih etti. Bazen istediklerimizle ihtiyacımız olan şeyler birbirine uymaz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer Stryder bu şarkı yarışmasını kazanırsa ve sana kocanı seçme hakkı tanınırsa, neyi seçeceksin?”

Cevabı çok kolay bir soruydu. “Özgürlüğümü seçeceğim elbette, tabii Henry izin verirse.”

“İstediğin için mi yoksa öyle olması gerektiği için mi?”

Rowena bir an ne diyeceğini bilemedi. “İkisi de değil. Çünkü istediğim adam senin erkeğin gibi. Benimle kalmayacak ve eğer bunun için onu zorlarsam sonsuza kadar beni pişman edecek. Hayatım boyunca onu kendime bağladığım için benden nefret edecek biriyle evlenmektense tek başına yaşlanmak en iyisi.”

Zenobia gülmeye başladığında çok şaşırdı. “Tıpkı anem gibi konuştun.” Kolundan tutarak Rowena’yı merdivenlere doğru götürdü. “Benimle gel, Leydi Rowena. Ben sevdiğim adamı kaybettim ama sen... Senin yanında ben varım şimdi. Seninkiyle nasıl başa çıkacağız, birlikte göreceğiz.”

“Onu yenebilecek miyiz sence?”

Zenobia derin bir nefes aldı. “Tek yapabileceğimiz denemek.”

BÖLÜM 13

Stryder, yarışma alanının ortasında toplanmış şövalyelerin arasından geçerken kendini ziyafet sofrasında bir cüzzamlı gibi hissetti. Sabahki dövüş onu yasalar önünde aklamıştı ama insanlar hâlâ katil olduğunu düşünüyorlardı.

Kadın ve erkek dedikoducuların fısıltıları gittiği her yerde onu takip ediyordu. Onu taciz eden genç kızlardan ise eser kalmamıştı ve çırlıçıplak soyunsa bile hiçbir kadın yanına yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Belki cinayetin de bazı avantajları vardı...

İçini çekerek etrafına bakarken, bir ağacın altında tek başına oturan kardeşini gördü; lavtasının tellerine vururken arada bir durup bir parça parşömenin üzerine bir şeyler yazıyordu.

Stryder ona doğru yürümeye başladı.

Kit kırmızı ve turuncu giysiler içindeydi, Stryder'in gölgesi üzerine vurunca başını kaldırdı. "Ne kederli bir his, değil mi?" diye sordu ağabeyi gelip yanında durunca.

“Nedir o?”

“Bir yere ait olamama hissi. Başkalarının seni olduğun gibi değil de kendi bakış açılarına göre yargılaması.” Kederle gülümsedi. “Kollarına sığınıp onları dövecek bir ağabeyin olmadığı için şanssızsın. Sana yardım etmek istedim ama ne zaman kendimi ya da bir başkasını korumaya kalkışsam herkes gülüyor bana.”

Stryder onun yanına çömelirken Damien’in söyledikleri geldi aklına. “Her zaman böyle mi oldu?”

Kit gözlerini uzaklara çevirdi.

“Kit?” diye sordu Stryder, kardeşinin dikkatini çekmek için. “Ben seni bulmak için Micheal’a gittiğimde sen neredeydin? Döndüğün zaman seni kovduğunu söyledi bana. Neredeydin?”

“Hiçbir yer.”

“Kit...”

Kardeşi bu sorgulanmadan rahatsız olmuştu. “Benimle bu ses tonuyla konuşma Stryder. Ben, senden ödü kopan adamlarından biri değilim. Üstelik, beni asla incitmeyeceğini de biliyorum.”

Elbette onu incitmezdi. Asla. Ama sorularına cevap almak istiyordu. Eğer Kit gerçekten Aquarius ise...

“Neden bana güvenmiyorsun?” diye sordu Stryder, şimdi daha sakindi. “Son birkaç yılı birlikte geçirmemize rağmen hâlâ senin hakkında çok az şey biliyorum.”

“Yeterince şey biliyorsun,” dedi Kit gözlerini ağabeyine dikerek. “Sahip olduğum tek kardeşimsin. Bildiğim tek ailemsin. Canterbury’de hayatımı kurtardığın o geceye kadar bir yere ait olmak nedir bilmiyordum. Bütün bunlar için sana teşekkür ediyorum. Sana ve değer verdiklerine asla ihanet etmem.”

Bunlar çok garip sözlerdi...

Stryder ona şefkatle gülümsedi. “Yanında olamadığım yıllar için çok pişmanım. Keşke tek bir gün bile acı çekmeseydin.”

“Biliyorum.” Kit gözlerini elindeki kâğıda çevirdi.

Yanlarından geçerken kendisine ve Kit’e kötü kötü bakan üç adamı görünce Stryder sustu.

Stryder ayağa kalktı ve adamlar adımlarını hızlandırarak uzaklaştılar.

“Senin bu gücünü kıskanıyorum,” dedi Kit yavaşça. “Sevmediğim insanları böyle korkudan tır tır titretebilmek için neler vermezdim.”

“O zaman neden şövalye olmak için çalışmıyorsun? Bildiğim her şeyi seve seve sana öğretirim.”

Kit dudak büktü. “Çok kırılığım. Çok zayıfım. Erkekten çok kadın gibiyim.”

Stryder bu sözler üzerine öfkesini bastırmaya çalıştı. “Raven senden daha zayıf, yarışmalara katılmak için senden daha küçük ama kaybettiklerinden daha çok dövüş kazanıyor. Ve sen kesinlikle kadın gibi değilsin.”

Kit onun gözlerinin içine baktı. Genç adamın bakışları deliciydi, sorguluyor gibiydi. Bu yoğun bakışlar karşısında Stryder ürperdi. “Ya sana sadece erkeklere ilgi duyduğumu söylersem, ne dersin?”

“Hiçbir şey söylemem,” diye cevap verdi Stryder dü-rüstçe. “Çünkü yalan olduğunu biliyorum. Öyle olsan da benim için fark etmez. Sen ve ben biz kardeşiz. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Asla. Nerede olursam olayım, yerin hep yanımda olacak ve aksini söyleyeni öldürürüm.”

Kit dolan gözlerini uzaklara çevirdi.

Stryder kardeşinin yanı başına diz çöktü yeniden. “Kit?”

Kit ağabeyine bakarken gözünden bir damla yaş süzül-
dü. “İçimdeki gerçek ‘ben’i neden sadece sen ve Rowena
görebiliyor? Neden kadınlar bana, sadece sana ulaşmak
için yanaşıyor? Neden?”

“Bilmiyorum. Beni de neden yanlış yargıladıklarını an-
layamıyorum. Ama biliyor musun? O aptalların ne düşün-
düğü umurumda değil. Ya senin?”

Kit’in yüzündeki kararsızlığı görebiliyordu.

“Kit...”

“Düşünüyorum.”

Kardeşinin başını okşayarak ayağa kaldırdı Stryder ve elini
uzattı. Kit elini sıkıca kavradı, Stryder onu çekerek ayağa
kaldırdı.

Stryder başıyla oyun alanını işaret ederek, “Gel karde-
şim. Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi.

Kit soru sormadan arkasından yürüdü.

“Bilirsin Kit, kadınları etkilemenin en iyi yolu kılıçta
usta olmaktır.”

Kit alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı.

Stryder bu bakışı tanıdığından başını salladı. “Başka bir
şey ima etmek istemedim, kesinlikle,” dedi gülerek.

Stryder kardeşini oyun alanının ortasında bırakarak sa-
mandan bir korkuluğa saplanmış hançerlerden ikisini çe-
kip aldı. Kit’in yanına dönüp birini ona uzattı.

“Hafif dokunuşlar gerekir ama...” Stryder hançeri fırlattı ve hançer korkuluğun göğüs hizasına saplandı. “Bu nispeten kolay bir alıştırma. Yapabilir misin?”

Kit hançeri kaldırdı ve korkuluğa şöyle bir göz attı.
Hızla fırlattığı hançer saman adamın iki gözünün arasına
saplandı.

Stryder şoke olmuştu. Alandaki bütün şövalyeler de çok şaşırmışlardı.

“Acemi şanslı işte,” dedi Kit önemsemez bir ifadeyle.

Damien’in suçlamaları Stryder’in kulaklarında yankılandı yine.

Bu mümkün olabilir miydi?

Stryder bir bıçağa bir de kardeşine baktı. “Bana söyleyecek bir şeylerin olmadığından emin misin?”

“Kesinlikle.”

Stryder hâlâ kuşkularından kurtulamamıştı, Kit lavtasını ve kâğıtlarını almaya giden kardeşinin arkasından bakakaldı. Kit olanları hafife almış olabilirdi ama Stryder bu işi çok iyi biliyordu. Bıçağı bu şekilde fırlatabilmek, uzun bir çalışma ve yetenek isterdi.

Hem de çok fazla.

Kit bunu nerede ve nasıl öğrenmişti? Kardeşinin kendisine anlatmadığı başka hangi yetenekleri vardı?

O gün akşamüstü, Rowena büyük salonda kucağında lavtasıyla oturmuş, etrafını çevreleyen küçük bir gezgin ozan grubuna, kadınlara ve amcasının gözüne girmeye çalışan birkaç erkeğe şarkı söylüyordu.

Leydiler, oğullarının savaş alanında ölmesini istemeyen kadınlardı ve buraya Rowena’yı dinlemeye gelmişlerdi. Görünüşe göre onun savaş karşıtı söylemlerine katılıyorlardı.

İçlerinden hiçbiri Rowena’yla alay etmedi.

Kendi nedimelerinden ikisi, Elizabeth ve Bridget da dinleyiciler arasındaydı. Rowena onların çoktan bir erkek bulup ortadan kaybolduklarını düşünmüştü.

İkisi için bu son derece normal olurdu ama Rowena bunu asla arkadaşlarının yüzüne vurmazdı. Onları kıramayacak kadar çok severdi.

Herkes son derece dikkatli ve saygılıydı ta ki Rowena'nın arkasındaki kapı açılıncaya kadar. İnsanlar önce kaşlarını çatarak nefeslerini tuttular, sonra hemen başlar birbirine yanaştı ve fısıldaşmalar başladı.

Rowena da dinleyicilerin dikkatini böyle dağıtanın kim olduğunu görmek için başını çevirdi. Tam arkasındaki kapıdan Damien ve üç adamı salona giriyorlardı. Bu kesinlikle duyulmamış bir şeydi.

Damien herkesin dikkatinin odak noktası olduğunu fark edince durakladı. "Bağışlayın," dedi yavaşça Rowena'ya. "Bölmek istememiştim."

"Önemli değil lordum. Ben-"

"Lütfen Rowena, çalmaya devam edin. Bugün buraya bunun için geldim. Şarkılarınızı dinlemek istiyorum."

Rowena şaşkınlık içinde adamların küçük izleyici grubunun arkasındaki sandalyelere oturduklarını gördü.

Damien'in gözlerinin, maskesinin altından üzerine dikildiğini hissedince, kendisini huzursuz eden adamların varlığını yok saymaya çalışarak Rowena şarkısına baştan başladı. Kesinlikle Damien'in çelik gibi bakışlarını, fiziksel olarak bedenine dokunuyormuş gibi üzerinde hissediyordu ve bu fena halde sinirlerini bozuyordu.

Damien'da insanı rahatsız eden bir şeyler vardı ve bu sadece adamın neye benzediğini bilmemekten kaynaklanmıyordu. Bu adam sanki karanlıkla çevrili gibiydi.

Rowena üç şarkı daha söyledikten sonra resitalini bitirdi. Dinleyiciler, Damien da dahil, nezaketle alkışladı-

lar. Rowena kibarca reverans yaparak teşekkür etti. Tam doğrulmak üzereyken yukarıdaki balkonda bir hareketlilik dikkatini çekti.

Başını kaldırıp dikkatlice bakınca Stryder'ın koyu mavi gözleriyle karşılaştı. Adam son derece sıcak bir şekilde gü-lümsedi ve sonra gözden kayboldu.

Rowena onun böyle şeylerden ne kadar nefret ettiğini bildiğinden kalbi bir an duracak gibi oldu. Bir saniye bile düşünmeden lavtasını kenara bıraktı ve merdivenlere doğru koştu. Birileri onu durdurmaya çalıştı ama Rowena çabucak özür dileyerek yanlarından ayrılmayı başardı.

Oradan gitmiş olabileceğini düşünerek uzun koridor boyunca koştu. Stryder nerede olabilirdi? Salondan çıkmanın tek yolu, Rowena'nın biraz önce tırmandığı merdivenlerdi.

Ama o hiçbir yerde yoktu. Acaba gözleri ona bir oyun oynamış olabilir miydi?

“Stryder?”

Tam bir kapının önünden geçiyordu ki sesini duydu. “Buradayım Rowena.”

Rowena durdu, gölgelerin içinden kendisine doğru gelen Stryder'ı gördü. Onu dimdik ayakta, giyinik halde görmek çok güzeldi.

Daha fazla dayanamadı ve kendini şövalyenin kollarına atarak onu öptü.

Stryder onun dudaklarının tadıyla kendinden geçti. Rowena'nın kendi diliyle dans eden sımsıcak dili aklını başından almıştı. Rowena ateş, yumuşaklık ve umut taşındaydı.

Stryder onun yüzünü avuçlarının arasına aldı, dudakla-

rından öptü. Genç kadının sırtında dolaşan elleri Stryder'ı tüm kuşkularından ve korkularından arındırmıştı.

Rowena yavaşça geri çekildi. "Aramıza mesafe koymamız gerektiğini söylemiştin. Şimdi neden buradasın?"

"Beni göreceğini düşünmemiştim."

"Yani beni izledin?"

"Evet." Sıcak elleriyle onun yüzünü avuçları arasına aldı. "Çok yetenekli bir leydisin."

"Ama sen yetenekli kadınlardan nefret edersin?"

"Senden etmiyorum."

Rowena adamın elini tuttu ve avucunu öptü. "Aramıza mesafe koymamda hiç yardımcı olmuyorsun."

"Biliyorum. Beni sürekli çağıran bir denizkızı gibisin."

"O zaman söyle tayfalarına seni gemi direğine bağlasınlar."

Stryder, gemisini salimen denizkızlarının yanından geçirebilsin diye tayfaları tarafından gemi direğine bağlanan Odisseas'ın hikâyesine yaptığı göndermeyi duyunca güldü. "Bu işi Swan'a bırak. Bir tek o ipleri sımsıkı bağlar. Ötekilerden o kadar emin değilim."

Rowena gülümsedi. "Arkadaş grubun nerede?"

"Bir ipucu bulabilmek için etrafa dağıldılar."

"Rowena!"

İkisi birden döndüklerinde, merdivenlerin başında duran Joanne'i gördüler. Genç kadın bembeyaz haldeki yüzü ve dolu gözleriyle onlara doğru koşmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Rowena, arkadaşının perişan halinden dehşete düşerek.

Gözyaşları Joanne'in yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Elizabeth. O öldü."

BÖLÜM 14

Rowena yanında Stryder olduğu için şükretti. Eğer onun desteği olmasaydı, onu tam kalbinden vuran bu acıyla kendini kaybederdi.

Gözyaşları gözlerine doldu ve sel gibi yanaklarından akmaya başladı. “Ne demek Elizabeth öldü?”

Joanne gözyaşlarını sildi. “Kral’ın nöbetçilerinden biri onu gölde bulmuş. Ayağı takılıp düştüğünü ve akıntıya kapıldığını düşünüyorlar, muhtemelen eteklerinin ağırlığı yüzünden yüzememiş.”

“Olamaz,” dedi Rowena gözyaşları içinde. “Mümkün değil. Neden yalnız başına göl kıyısına gitsin ki?”

“Elizabeth’i bilirsin,” dedi Joanne. “Bana bu sabah orada birisiyle buluşacağını söylemişti.”

Joanne ve Rowena birbirlerine sarılarak kaybettikleri arkadaşları için hıçkırarak ağladılar.

Elizabeth nasıl onları bırakıp gidebilirdi? Eve geldiği günden beri Elizabeth, hepsinin hayatlarının vazgeçilmez bir parçası olmuştu.

Rowena, Stryder'in güçlü elini sırtında hissetti. Joanne'i bıraktı ve gücünü hissetme ihtiyacıyla Stryder'a sokuldu.

"Çok üzıldüm Rowena," diye fısıldadı Stryder ona sıkıca sarılıp göğsüne bastırırken.

"Ölmüş olamaz," diye hıçkırdı Rowena. "Olamaz."

O sırada aşağıdan gelen sesleri duydular. Elizabeth'in öldüğü haberi büyük salondaki soylular arasında şaşkınlığa sebep olmuştu.

"Keşke bu turnuvaya hiç gelmeseydik," dedi Joanne. "En başında beri bir terslik vardı zaten."

"Şşş!" dedi Rowena arkadaşının elini tutarak. "Bu aptal bir kazaydı. Ama kaza sonuçta."

Ve halledilmesi gereken bir sürü hazırlık vardı. Birileri gidip Elizabeth'in cesedini teşhis etmeliydi.

Rowena sahip olduğunu hiç bilmediği bir irade gücüyle kendini topladı. "Elizabeth'in ailesine haber vermeliyiz," dedi usulca.

"Adamlarımdan birini gönderebilirim," diye teklif etti Stryder.

Rowena ona titrek bir şekilde gülümsedi. "Adamların burada kalıp gerektiğinde seni korumalılar. Amcam adamlarından birini gönderir. Teklif ettiğin için sağ ol."

Stryder başını Rowena'ya doğru eğdi. "Rowena?"

Rowena onun arkasında, merdivenlerden inip kendilerine doğru yürümekte olan amcasını gördü. Çok üzgün ve gergin görünüyordu.

"Haberin var mı?" diye sordu yavaşça.

Rowena akmak için mücadele eden gözyaşlarıyla boğuşarak başını salladı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Stryder.

“Beni yalnız bırakma,” diye fısıldadı Rowena. “Bütün bunlarla tek başıma uğraşabileceğimi sanmıyorum.”

Joanne’in dizleri büküldü birden ve Stryder tam zamanında yetişip yere düşmeden genç kızı yakaladı.

Rowena, ilk geldiklerinde Stryder’ın Joanne’i nasıl kollarında taşıdığını Elizabeth’in anlattığını hatırlayınca kası katı kesildi. Arkadaşı yüzü mutluluktan parlayarak acaba Stryder beni eş olarak seçer mi diye sormuştu o zaman.

“Ah, Elizabeth,” diye iç geçirdi, bu kayıp onu perişan etmişti. Elizabeth’in gelecek hakkındaki hayallerini hatırladıkça...

Bütün o ümitleri...

Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Eğer düşünecek olursa, o da Joanne gibi bayılırdı ki şu sırada kimşenin fazladan bir yüke ihtiyacı yoktu. Yapacak çok iş vardı.

“Onu odasına götürelim,” dedi Stryder’a yol göstererek. Amcası da birkaç adım arkadan geliyordu.

“Cornwall’a birilerini gönderdim,” dedi Henry sakın bir sesle. “Gerçi ailesinin cevap vereceğini hiç sanmıyorum.”

Rowena içini çekerek Stryder’a kapıyı açtı, o da Joanne’i koridorun sonundaki odasına taşıdı. Rowena önden koşarak Joanne’in kürk yatak örtüsünü açtı ve Stryder da genç kızı yatağına bıraktı.

“Ailesi neden cevap vermeyecekmiş ki?” diye sordu Stryder yataktan uzaklaşırken.

“Bilmiyoruz,” dedi Rowena. “Elizabeth, bizimle yaşamak üzere evimize gönderilmiş uzaktan bir kuzendi. Çocukken yaklaşık beş yıl birlikte yaşamıştık, sonra on altı yaşında babası evlendirmek için onu eve geri çağırdı.”

“Elizabeth evli miydi?” diye sordu Stryder, genç kadının üzerini örterken.

“Hayır,” diye cevap verdi amcası. “Nişanlısı başka bir kadınla kaçtı. Elizabeth de birkaç yıl sonra yine bizim yanımıza geldi.”

“Başlangıçta çok üzgündü,” dedi Rowena. “Saatlerce oturur pencereden dışarı bakardı, kimseyle konuşmazdı. Sanki ruhu ölmüş gibiydi. Sonra bir gün, aramıza dönme-ye karar verdi.”

Stryder merakla sordu, “Ne olmuş peki, öğrenebildiniz mi?”

“Hayır, hiç konuşmadı o konuda. Ailesi de tek laf etmedi. O süreç hiç yaşanmamış gibi davrandılar.”

“Tıpkı kardeşim gibi...”

“Kit mi?” diye sordu Rowena.

“Onu bulduğum zaman, o da bu durumdaydı.”

Rowena o günleri hatırlıyordu. Kit ile ilk kez bir ozanlar yarışmasında karşılaşmışlardı. Delikanlı, başı önünde, yılğın ve içine kapanık biriydi.

“Garip bir rastlantı, değil mi?”

Stryder cevap vermedi. Kafası iyice karışmıştı. Gerçekten de ikisinin de davranışları tanıdığı birilerinininkine çok benziyordu. “Peki Elizabeth hiç Kutsal Topraklar’da bulundu mu?”

Rowena ve amcası şaşırarak birbirlerine baktılar.

“Ben bilmiyorum,” dedi Rowena. “Ya sen amca?”

“Ben de bilmiyorum. Babası, Elizabeth’in evden ayrılmasıyla bizim yanımıza gelmesi arasında geçen sürede neler olduğundan hiç söz etmedi.”

Rowena başını kaldırıp Stryder’a baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Saçma sapan şeyler işte.” Başını Joanne’e çevirerek sordu. “O iyileşecek mi?”

“Elbette. Biraz dinlenmesi gerek sadece.” Rowena yatağın etrafındaki bordo perdeleri çekti, sonra herkesi odadan dışarı çıkardı.

Koridora çıktıkları zaman, insanların hararetle fısıldaştıklarını gördüler. Çoğu, Elizabeth göle düştüğü sırada Stryder’in nerede olduğunu konuşuyorlardı.

Orta yaşlı bir kadın, arkadaşıyla birlikte merdivenlere doğru yürürken, “Sonuçta,” dedi, “kızın Blackmoor Kontu’yla evlenmek için can attığını herkes biliyor. Belki bu kez adamı çok fazla rahatsız etmiş olabilir.”

“Babası da annesini öldürmüştü zaten...”

“Fazla merak kediye öldürür derler,” diye seslendi Rowena arkalarından.

Kadınlar dönüp onu, amcasını ve Stryder’ı görünce utanarak adımlarını hızlandırdılar.

“Kendinizden utanmalısınız!” diye bağırdı Rowena, kadınlar gözden kaybolurken.

“Boş ver,” dedi Stryder. “Hayatım boyunca böyle dedikodularla muhatap oldum. Artık duymazdan geliyorum.”

“Ama duyuyorsun,” dedi Rowena. Teselli etmek ister gibi kolunu tuttu. “Sadece, incinmemek için kalın bir zırh kuşanmışsın.”

Stryder göz ucuyla Rowena’nın amcasının izlediğini fark edince hafifçe öksürerek kolunu çekti.

“Siz ikinizin bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?” diye sordu amcası.

İkisi aynı anda, “Hayır,” dediler.

Lionel dikkatle süzdü onları. “Emin misiniz?”

“Kesinlikle,” diye cevapladı Rowena.

Aşağıya, büyük salonda toplanan kalabalığa katıldılar. Stryder içeri getirilen, battaniyeye sarılı cenazeyi görünce hemen Rowena’yı tutup göğsüne bastırdı.

“Stryder, ne-”

“Şşş!” dedi Stryder, onun arkadaşının cesedini ve onu taşıyanları görmediğinden emin olmaya çalışarak. “Bazı anılara sahip olmamak en iyisidir.”

Amcası başıyla onaylayınca, Stryder Rowena’yı salonun mutfğa açılan kapısına doğru götürdü. Lionel cenaze ile ilgilenmek için geride kalmıştı.

“Elizabeth’ti, değil mi?” diye sordu Rowena.

“Evet, canım.”

Rowena gözlerini kapattı. “Teşekkür ederim.”

Stryder kibarca onun elini öptü. “Her zaman hizmetinizdeyim.”

Rowena bu kadar düşünceli olduğu için onu kucaklamak, gücünü ve sıcaklığını hissetmek istedi.

“Bunun sonu gelmeyecek mi?” diye isyan etti Rowena. “Giderek Joanne’in haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bir an önce buradan gitmek, bu turnuvayı arkamda bırakmak istiyorum. Bu kadar insan ölmüşken eğlenceye nasıl devam edebiliriz?”

“Zindandayken gülmeyi nasıl başardıysak öyle yapacağız yine. Yapmak zorundasın, aksi halde üzüntüden aklını kaçıırırsın. Bazen haykırmak da işe yarar. Bağır istediğin kadar, melekler de duysun öfkeni.”

“Sen öyle mi yapıyordun?”

Stryder başıyla onayladı. “Bazı zamanlar sırf zevk için gardiyanları çıldırtırdım, sonra da dayak yedim.”

“Ya ben senin kadar güçlü değilsem?”

“Seni asla yanımda bir savaşa götürmem Rowena. Gerçi sen orada da benden daha iyi iş çıkarırsın.”

Rowena gülümsedi.

“Stryder!”

İkisinin de ne bakmaya ne de cevap vermeye fırsatı oldu, biri üstlerine atladığından kendilerini yerde buldular.

Stryder gizemli bir yabancıyla boğuşurken atılan okların vızıltısını duydu.

“Rowena?”

“Buradayım,” dedi genç kadın korkudan titreyerek.

Üzerlerindeki kalkınca yabancıнын Kit olduğunu gördüler ama Kit, Stryder’in belindeki hançeri kaparak fırladı.

Stryder duvarda gördüğü gölgeden yana doğru yuvarlanarak uzaklaştı. Kit’in peşine düştüğü adam kesinlikle o olmalıydı.

“Rowena,” dedi Stryder, ona doğru ilerleyerek. “Mutfığa gir! Şimdi!”

Rowena tereddüt etmeden dediğini yaptı.

Stryder kardeşinin arkasından koştu ve çok geçmeden ona yetişti. Yan yana gölgeyi kovalamaya başladılar fakat Kit birden durdu, elindeki hançeri gölgeye doğru savurdu. Hançer hedefini buldu ve hedef, tepe taklak duvardan aşağı yuvarlandı.

Stryder minnetle karışık bir şaşkınlıkla kardeşine baktıkça, Kit surları birçok şövalyeden daha iyi hesaplayarak adamın gözden kaybolduğu noktayı buldu. Birkaç dakika sonra Stryder da kardeşinin yanına gelmişti. İkisi birlikte surlardan aşağı bakarak düşen adamın cesedini görmeye çalıştılar.

Adamın cansız bedeninin şatonun arkasındaki kayalık-
ların üzerinde hareketsiz yattığını görünce Kit ağız dolusu
küfretti. Kayalıklar, şatoya saldıracak olanları engellemesi
için özellikle böyle keskin ve sivri bırakılmışlardı. Düşma-
nın saldırı merdivenleri duvardan itilip uzaklaştırıldığında
düşenler bu sivri kayalara çarpınca ya hemen ölür ya da
ölümcül yaralar alırlardı.

“Ölmüş,” dedi Kit. “Şimdi herifi sorgulayamayacağız
da. Surlara ulaşmadan vurmam gerekirdi. Kahretsin. Bu
tarafa düşer diye düşünmüştüm. Ama yakalanmaktansa
kendini surların öteki tarafına atacağını tahmin etmeliy-
dim.”

Stryder hâlâ şaşkın halde Kit’e baktı. “Seninle konu-
mamız gerek. Seninle *kesinlikle* konuşmalıyız.”

Kit’le bir an göz göze geldiler ama sonra bakışlarını
uzaklara çevirdi. Duvardan uzaklaşarak yürümeye başladı.

“Bekle!” diye seslendi Stryder.

Kit gerildi. “Ben senin köpeğin değilim, Stryder. Senin
emrinle hareket edemem.”

“Hayır,” dedi Stryder elini Kit’in omzuna koyarak.
“Sen benim kardeşimsin. Sadece birkaç cevap istiyorum.
Öncelikle bu adamın benim peşimde olduğunu nereden
anladın?”

Kit elini siyah saçlarının arasından geçirdi. “Onu Ch-
ristian’a saldırırken gördüm ve onunla kendi başıma ilgi-
lenmek için takip ettim. Maalesef kaçtı. Sen antrenman sa-
hasını terk ettikten sonraki bir saat içinde bütün adamların
saldırıya uğradı. Ben de adamların senin peşinde oldukla-
rını tahmin ettim. Seni uyarmak için buraya geliyordum
ki adamı yine gördüm ve peşine takıldım. Tam o sırada
Rowena ile sen yolumuza çıktınız.”

Stryder hikâyenin neresinden daha çok etkilendiğini bilmiyordu: Kardeşinin bir katilin peşine düşmesi mi yoksa bu katilin gündüz vakti bütün adamlarına saldırmış olması mı? “Bütün adamlarım saldırıya mı uğradı?”

“Hepsi de iyi durumdalar. Sadece gözdağı vermek için yapıldığını sanıyorum. Hepsi gafil avlandılar ve bu yüzden senden özür diliyorum. Suikastçıların böyle güpegündüz saldıracaklarını düşünmemiştim ve başka birinin peşinde olabileceklerini akıl edemedim.” Kit gözlerini katili öldürdüğü duvara çevirdi. “Neyse, hiç olmazsa biri eksildi.”

Stryder Kit’in ses tonundan ya da bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. “Yaralanan kimse oldu mu?”

“Christian’ın kolu incindi biraz.” Kit’in bakışları gölgelendi.

“Bana anlatmadığın ne var?”

Kit cevap vermeden duvardan aşağı indi.

Stryder kardeşinin arkasında aşağı atladı.

Kardeşi geldikleri yolu geri dönerken arkasına bile bakmadı.

“Kit!” diye seslendi Stryder, yetişmek için hızlanarak. Kit’i kolundan kavrayarak durdurdu. “Neler oluyor? Sakın bilmediğini söyleme yine.”

Kit ağabeyiyle göz göze gelmekten kaçınsa da yüzü kıpkırmızı olmuştu. Şurası kesindi, her ne olduysa Kit’i çok etkilemişti.

“Bana her şeyi anlatabilirsin,” dedi Stryder sesini yumuşatarak. “Bunu biliyorsun.”

Kit’in çenesinde bir tik belirdi. “Senin incinmeni ve ölmeni istemiyorum.” Sonunda Kit onunla ağabeyinin bakışlarına karşılık verdi. Derinlerde Stryder’in gözlerindeki

aynı içtenlik vardı. “Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ne duyarsan duy, sadece bu söylediğim iki şeye inan.”

Damien’in sözleri kalbini parçalayarak geri döndü. “Sen Aquarius’sun, değil mi?”

Gözlerini dolduran yaşlara engel olamadı Kit ama Stryder cevabını almıştı. Kardeşinin bütün vücudu sarsılıyordu ve yüzünü utançla yere eğmişti.

Stryder kaç kez o zindanın duvarları arasında Kit’le konuştuklarını hatırlayınca nefesi kesildi. Onun kardeşi olduğunu bilmeden, kaç kez onu kurtaracağına söz vermişti. Çılgınlıkları yıllardır kulaklarından gitmiyordu.

Sonunda kardeşini o cehennemde bırakmıştı.

Stryder olanları düşündükçe ölmek istiyordu.

Kardeşini kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı Stryder. “Aman Tanrım, Kit, senin olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim kim olduğunu bilerek seni bırakmadım orada. Hâlâ yaşadığını düşünseydim bir an bile durmaz, o duvarları yıkar seni oradan çıkarırdım.”

Kit’in gözyaşlarının ensesini ıslattığını hissetti Stryder. “Bunu şimdi anlıyorum, Stryder.”

Stryder geri çekildi ve bir kolunu kardeşinin omzuna attı. Başını eğerek onun gözlerine baktı. “Bana inanıyor musun?”

“Eğer inanmasaydım şimdi ölmüş olurdun.” Kit’in gözleri korkutucu ve rahatsız ediciydi. “Hem de benim tarafımdan.”

Stryder kardeşinin bu tanımadığı tarafından biraz çekindi. Kit hep mahcup, kendi halindeydi, şimdi ise katı ve ölümcüldü. “Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdün?”

Kit, ağabeyini kendinden uzaklaştırarak sol bileğine

doladığı koyu yeşil deri kumaşı çözdü. Beyaz gömleğinin kolunu sıvayarak Stryder'a uzattığında Arapça yazılmış bir liste ortaya çıktı.

“Burada on iki isim var,” dedi sakın bir sesle. “Senin dışında hepsi öldü.”

Stryder, Sarazenler'in Kit'in koluna dövme yaptığı okuyamadığı isim listesine dokundu. “Ne zaman oldu bu?”

“Onları seninle karşılaşmadan önce öldürdüm. Eve döndüğümde sadece seni öldürüp ötekilere dokunmamaya karar vermiştim. Micheal'a gittim, beni *Kalb al 'Akrab'* dan koruyacağını sanmıştım. Ama beni kovunca, anlamamı yerine getirmekten başka çarem olmadığını anladım. Sığınacak bir limanım olmadığına göre bana emredileni yapmak zorundaydım. Seyahatim boyunca zaman zaman birinin beni izlediğini fark ettim. Yol boyunca bazen uyarı notları buldum ama kimin getirdiğini ya da ne zaman bırakıldıklarını asla öğrenemedim.”

“Ya Cyril?”

Kit bir kez daha gözlerini kaçırdı.

“O da senin listende miydi?”

Kit başını iki yana salladı. “Hayır. Aquarius olduğumu anladığı için onu öldürdüm.”

Mantıklı değildi. Cyril da Stryder'la aynı hücredeydi, o Kit'in Aquarius olduğunu nasıl bilebilirdi? “Seni nasıl tanıyabilir ki?”

Kit birden sarsıldı. Stryder gözünü kırpmadan Kit yürümeye başladı.

“Kit?”

“Beni rahat bırak!” diye haykırdı Kit. “Ben de senin gibi o geceyi hatırlamak istemiyorum.”

Kaç kez Cyril'i zindandaki daha küçük çocukların üzerinden zorla aldıklarını hatırlayınca Stryder'in midesi bulandı.

"Sakın bana onun-"

Kit dönüp onun üstüne yürüdü. "Sakın söyleme! Ve bana bakma." Kit'in nefesi yükselen öfkesiyle sıkışmıştı. "Hepiniz kaçtıktan sonra beş yıl daha kaldım orada. Beş yıl! Ne sen ne başkası serbest kalmak için yaptıklarım yüzünden beni yargılayamazsınız. Sen ve o değerli Yoldaşlar'ın bizi kurtarmak için asla geri dönmediniz. Asla. Başkalarını kurtarmakla meşguldünüz ve bizi bir an bile aklınıza getirmediniz. Başımızdakiler, Yoldaşlar'ın başkalarını kurtarmak için yaptıklarını büyük bir keyifle anlatıyorlardı bize. Ama bizi kurtarmadınız."

"'Bizi' derken?"

"Biz," diye tekrarladı Kit öfkeyle. "Yalnız değildim orada."

Stryder duyduğu acıyla gözlerini kapadı. "O zaman neden beni de ötekiler gibi öldürmedin? Neden diğerlerini öldürdün de benim canımı bağışladın?"

"Öldürecektim," dedi Kit. "O gece Canterbury'de canımı kurtardığın, yanındaki odanın parasını ödeyerek orada kalmamı sağladığın zaman. Sen uyurken sessizce odana girdim, niyetim boğazını kesmekti."

"Seni ne durdurdu?"

"Sen," dedi Kit. "Hatırlıyor musun? Kâbus görüyordun. Uykundan 'Aquarius' diye bağırarak uyandın."

Stryder hatırlayarak başını salladı. Kaçtıkları geceden itibaren her gece gördüğü o kâbustu. Rüyasında Aquarius'un kendisine seslendiğini duyuyordu ve onu kurtarmak için bir kapıyı kırmaya çalışıyordu.

O gece Stryder uyandığında Kit'i ayakucunda dururken bulmuştu. "Bağırdığımı duyduğunu, endişelenerek odama girdiğini söylemiştin?"

Kit başıyla onayladı.

"Hançeri arkama saklamıştım, sen görmedin. Ruhum devam etmemi, öldürmemi söylüyordu oysa sen bana o kadar güveniyordun Ki."

"Yine de öldürmedin."

"Evet. Sana rüyada ne gördüğünü sordum, Aquarius'ı kurtaramadığın için ne kadar vicdan azabı çektiğini anlattın. Sana inandım. Üzüntün o kadar gerçektir ki. O an, efendilerimin aklımı kasten karıştırdığını, bana yalan söylediklerini anladım. Seni yıllardır görmemiştım. Christopher gibi senin de bana hiçbir borcun yoktu ama sen kimsenin beni umursamadığı bir zamanda bana elini uzamıştın. Tanrı biliyor, senin gibi çok az insan var dünyada. Kendi ölümüm pahasına da olsa sana elim kalkmadı."

Stryder kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Kit yorgun bir tavırla derin bir nefes aldı. "Listeyi tamamlama sürem iki yıldır. Ve bu süre çoktan doldu. Ya ben seni öldürecektim ya da onlar beni. Öyle söylemişlerdi."

"Seni öldürmeye kalktılar mı hiç?"

"Bugüne kadar öyle bir şey olmamıştı. Efendilerim benimle uğraşmaktan yorulmuş olmalı ki, ikimizi de öldürmek için yeni bir grup gönderdiler."

"Nasıl yani?"

"Elizabeth de bizden biriydi," dedi Kit. "Sanıyorum *Kalb al 'Akrab'*ı buldu ve onunla yüz yüze geldi. Onun da listesindeki isimleri bitirmediğini biliyorum ama hâlâ süresi vardı. Ölmesi için başka bir sebep yoktu ve onun suda

boğulmadığını biliyorum. Bu kadar rastlantı olamaz. Hayır. Elizabeth'i onlar öldürdü. Bunu biliyorum.”

Kit mahcup bir tavırla Stryder'a baktı. “Roger'ın ölümünden dolayı seni suçlayan Elizabeth'ti.”

“Ya Cyril'in ölümü? Onun ölümünü neden benim üstüme attınız?”

“O talihsiz bir kazaydı. Tanık karanlıkta beni sen sanmış olmalı. Hem Cyril gibi bir şövalyeyle sadece senin başa çıkabileceğini düşünmüştür.”

Stryder derin nefesler alarak karmakarışık olan duygularını sakinleştirmeye çalıştı. Olanlar yüzünden Kit'e ve kadere öfkeliydi. Kardeşini geride bıraktığı için kendini çok suçlu hissediyordu. Her şeyden çok da bir sürü insanı hayal kırıklığına uğrattığı için kahroluyordu.

“Elizabeth seni suçlayarak bana iyilik ettiğini sandı,” dedi Kit gözlerini kaçırarak. “Gidip eşyalarımı toplamalı ve buradan ayrılmalıyım.”

“Ne demek ayrılıyorum?”

Kit duraklayarak Stryder'a baktı. “Başka ne yapabilirim ki? Adamlarının arasında bir fahişe olmasını istemezsin herhalde.”

Stryder'ın sakinliği son raddeye ulaştı. “Böyle şeyler söyleme! Başına gelenler asla senin suçun değildi. Ben de oradaydım, hatırlıyor musun? Yaşadıklarını biliyorum ve bu yüzden hiç kimsenin, özellikle de senin o kelimeyi kullanmana izin vermem.”

Kit'in gözlerinden rahatlamaya benzer bir ifade geçti. Aralarında hâlâ bir duvar vardı ama Stryder kardeşinin yumuşamaya başladığını hissetti.

Sonunda ona ulaşabiliyordu.

Stryder kardeşinin omzuna hafifçe vurdu ve onu Rowena'nın kaçtığı mutfığa doğru yönlendirdi. "Hadi, herkesle bir araya gelip bu işe bir çözüm bulmalıyız."

Kit tereddüt ederek durdu. "Adamlarına kim olduğumu söyleyecek misin?"

"Söylemeyeceğim. Sırrın bende güvende küçük kardeşim, merak etme."

Kit minnetle başını sallarken Stryder'ı takip etti.

Rowena'yı mutfakta, savaşa hazır halde elinde bir oklavayla buldular.

Bu manzara karşısında Stryder gülümsedi. Rowena gerçekten çok tatlıydı ama mevziilerini düşmana karşı sonuna kadar savunmaya hazır hali olağanüstüydü.

Rowena silahını indirdi. "Tehlike geçti mi?"

"Evet. Kit ikimizin de hayatını kurtardı."

Kit başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Yaptığım tek şey seni uyarmaktı."

Rowena sıcacık gülümseyerek Kit'i yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Kit."

Kit utanarak Stryder'ın arkasına geçti.

Hep birlikte mutfaktan çıkıp Swan'ın çadırına doğru yürüdüler. Swan'ın çadırı Will'inki gibi mavi ve sarıydı, içerisi de hemen hemen aynı döşenmişti. Sadece masası yoktu ve yatağı daha küçüktü. Stryder'ın adamları çoktan gelmişlerdi: Zenobia, Swan, Val, Nassir ve kolu bandajlı Christian.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Stryder.

Christian başıyla onayladı. "Sadece hafif bir rüzgârdı, esti geçti. Beni kızdıracak kadar şiddetli ama zarar vermeye yetecek kadar güçlü değildi."

“Kit hepinizin saldırıya uğradığını söyledi.”

“Doğru,” dedi Swan. “Ben antrenman yaparken biri başıma balta fırlattı ama kimse yaparı görmemiş.”

“Adamın biri de arkamdan gelip beni bıçaklamaya kalkıştı,” dedi Val. “Kolundan yakaladığım gibi yere fırlattım herifi. Adam hemen ayağa kalktı ve kaçtı. O kadar hızlı koşuyordu ki kim olduğunu göremedim bile. Bildiğim tek şey benden yaklaşık bir baş kısa olduğu.”

“Birisi bana hançer fırlattı,” dedi Nassir. “Neyse ki Zenobia oradaydı, hançeri fark edip beni öne doğru itti ve canımı kurtardı.”

Zenobia tatlı tatlı gülümsedi. “En büyük zevkim seni toplum içinde utandırmaktır, bilirsin.” Stryder’a doğru döndü. “Ama ben de kim olduğunu göremedim. Hançer güneş ışığında parlayınca farkına vardım.”

Nassir gibi Stryder da kadının hızlı reflekslerine minnettardı.

“Benim de şarabıma zehir koymuşlar.”

Stryder’ın çeneleri kasıldı.

“Korkacak bir şey yok,” dedi Zenobia. “Sizin dilinizdeki adı nedir bilmiyorum ama bu zehre Suriye’de *dhaşindus* derler. Şarabı koklar koklamaz zehir eklendiğini anladım.”

“Bize neden saldırıyorlar?” diye sordu Swan ayağa kalkarken. “Ve neden hepimiz birden hedef alındık?” Arkadaşlarına baktı. “İçinizden hanginiz düşmanlarımızı kızdırdı?”

“Sanırım ben. Ölmediğim için onları kızdırmış olabilirim,” dedi Stryder

Nassir düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. “Kim yönetiyor bunları?”

Stryder kardeşine bakmamaya çalışarak, “*Kalb al 'Akrab* diye biri olduğuna inanıyorum,” dedi.

“Akrebin Kalbi mi?” diye sordu Val şaşkınlıkla. “Onun bunlarla ne işi olabilir?”

“Batının Bekçisi,” dedi Zenobia ve gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Benim insanlarım, *Kalb al 'Akrab*’ın kötü ve kargaşanın temsilcisi olduğuna inanır. Bir düşmandan öç almak istediklerinde onun üzerine yemin ederler. Bu yüzden hepinizi öldürmek üzere gönderilen bu casusa bu ismi vermek çok isabetli olmuş.” Stryder’a baktı. “Sen nereden öğrendin?”

Stryder cevap vermedi.

“Ben söyledim,” dedi Kit hepsini şaşırtarak.

Stryder, Rowena’nın nefesini tuttuğunu duydu ama genç kadın hiçbir şey söylemedi.

Stryder bir adım öne çıktı. “Kit...”

“Tamam, Stryder. Beni daha fazla korumana gerek yok. Saklanmaktan yorulduğum artık.”

Kit gömleğinin kolunu sıvayıp diğerlerine gösterirken Stryder göğsünün sıkıştığını hissetti.

Rowena usulca Stryder’ın yanına geçti ve genç kadının yakınlığını, özellikle de avucundaki elinin sıcaklığını mutluluk ve minnetle karşıladı. Bu dokunuş her ne kadar yatıştırıcı olsa da dünyanın en utanç verici sırrını taşıyan küçük kardeşi için Stryder’ın işi acıyordu.

Nassir Kit’in kolunu tuttu ve üzerinde yazılı olan isimleri okudu. “Aubrey, James ve Vincent burada yazılı değil ama hepsi de suikasta kurban gittiler.”

“Suikast için görevlendirdikleri tek kişi ben değilim.” Kit tek tek hepsinin yüzlerine baktı. “Hepiniz Zenobia ve

Nassir gibi birilerini arıyorsunuz ama sizi öldürecek olanlar Sarazen değil. Benim gibi insanlar. Sizden biri olduğumuz için aranızda sızmakta sorun yaşamayacaktık. Nereden geldiğimiz ve başımıza neler geldiği hakkında kimseye bir şey söyleyemezdik. Yanımızda bize yardım edecek Yoldaşlar da yoktu. Utanç ve dehşet içinde yaşamaya mahkûm isimsiz gölgelerdik. Doğru düzgün düşünemiyorduk bile. Tek istediğimiz şey özgür olmaktı.”

“Charles’ı sen mi öldürdün?” diye bağırdı Swan Kit’in kolundaki isimleri okuyarak. “Seni piç!”

Stryder Kit’e vuramadan Swan’ı tuttu. “Sakın! Sakın öyle bir şey yapmaya kalkma!”

Swan’ı geriye doğru itti.

Swan ikisine de öfke dolu gözlerle baktı. “Kardeşim ölümü hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Charles benim üvey kardeşimdi, biliyor muydun adi köpek?”

“Biliyorum,” dedi Kit acı dolu bir sesle. “Bana üç isim seçme hakkını verdiler, gerisini kendileri seçtiler. Charles da onlardan biriydi.”

“Sen hangi üç kişiyi seçmiştin?” diye sordu Christian.

“Tanıdığım üç ismi. Hugh, Geoffrey ve...” Gözlerini Stryder’a çevirdi.

“Koynunda yılan besliyormuşsun ha Stryder?” diye sordu Swan, dudakları tiksintiyle bükülmüştü.

“Kardeşim yılan değil,” dedi Stryder kenetlenmiş dişlerinin arasından. “Onu yargılamadan önce hatırlamanızı istiyorum. Kit, biz kaçtıktan sonra beş yıl daha orada yaşadı. Beş yıl! Tek başına. Yoldaşlar orada değildi. O bitip tükenmez işkence günlerinde kendisini teselli edecek tek bir arkadaşı yoktu. Söyleyin bana, hanginiz bu şartlardan kurtulmak için her şeyi yapmazdınız?”

Stryder Val'e baktı. "Seni arkamızda bırakıp kaçsaydık hâlâ yüksek ahlak kuralları geçerli olur muydu?"

Val gözlerini kaçırdı.

"Ya sen Swan? Yanında ben, Simon ve ötekiler olmadan ne kadar yaşardın?"

Ortam öfke ve gerginlikle dolarken herkes kendisinin haklı, ötekilerin haksız olduğuna inanıyordu.

"O konuda haklısın," dedi Christian kin dolu atmosferi yumuşatmaya çalışarak. "Hayatta kalmaya çalıştığı için Kit'i suçlamanın bir anlamı yok. Hepimizin, hatırlamak istemediğimiz anılarımız yok mu?"

Tek tek yüzlerine baktı arkadaşlarının. "Kit hepimizi uykuda kolayca öldürebilecekken gerçeği açıklamakla büyük bir risk aldı. Bir anlamda bütün hayatını bize teslim etti. Onu hemen şimdi Henry'ye teslim edip yargılanmasını sağlayabiliriz. Ama ben, kendi adıma, Kit'i daha fazla cezalandırmak istemiyorum."

"Bugün arkamızdan gelen adamın o olmadığı ne malum?" diye sordu Val.

"Çünkü hâlâ yaşıyorsunuz, değil mi?" dedi Kit kibirle. Stryder onu daha evvel hiç böyle görmemişti. "İnanın bana, bu konuda hiç hata yapmam."

Christian herkesi şaşırtarak bir adım öne çıktı ve elini Kit'e uzattı. "Ben kendi adıma, aramıza hoş geldin diyorum." Dudaklarından hafif bir gülümseme geçti. "Sonuçta, katiliniz karşınızda olacağına yanınızda olsun."

"Aynı fikirdeyim," dedi Zenobia ve o da elini uzattı.

Nassir ve Val de onları izledi.

Sonra dönüp Swan'a baktılar.

"Pekâlâ," dedi Swan ötekilere katılarak. "Ama bana karşı bir hatanı görürsem evlat, ecelin olurum."

Kit uzatılan eli sıkı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Christian. “*Kalb al 'Akrab'*’ı nasıl bulacağız?”

“Bulamazsınız,” dedi Kit sakince. “Öteki katilleri de bulamazsınız. Burnunuzun dibinde saklanmak için eğitiler bizi. Nereden geleceğini bilmediğiniz bir düşmanla karşı karşıyasınız. Onlardan şüphelenmeyi aklınızdan bile geçirmezsınız.”

“Kutsal Topraklar’dan gelen, bizden nefret eden birileri olmalı.”

Rowena’nın rengi attı. “Bu tanıma uyan tek bir kişi tanıyorum ben.”

“Haklısın,” dedi Stryder. “Ama durup dururken onu suçlayamayız. Sağlam bir kanıtımız olmalı. Bir iddiayla ortaya çıkarsak, hayatlarımız tehlikeye girer. Ayrıca masum da olabilir. Bana bakın. Kaçınız benim Roger’ı öldürmediğinden emindi?”

“Biz senden asla kuşkulamadık,” dedi Val gücenmiş bir sesle.

“Hiç mi?” diye ısrar etti Stryder kaşını kaldırarak. “Bir saniye bile benim onu öldürmüş olabileceğimi düşünmediniz mi? Ya Cyril’i öldürdüğümü hiç düşünmediniz mi?”

Herkes huzursuzca kıpırdandı.

“Kesinlikle,” dedi Kit. “Stryder bir hata yüzünden neredeyse ölecekti. Ayrıca, ben Akrep’in bir erkek olduğundan emin değilim. Öyle olduğunu kanıtlayacak somut bir şey yok elimizde. Akrep’i aramak boşuna vakit kaybı bence. Kadın ya da erkek, her kimse o sizinle ilgilenmiyor. *Kalb al 'Akrab'*’ı bir şekilde aklımız başımıza gelir de anlaşılmayı bozarsak diye peşimize taktılar.”

Val kollarını göğsünde kavuşturdu, inanmayan gözlerle Kit'e baktı. "Eğer hedef biz değilsek, neden Christian yaralandı? Neden hepimiz bir şekilde saldırıya uğradık?"

"Bana gözdağı vermek için," dedi Kit. "Eminim Elizabeth'i de bu yüzden öldürdüler. Belki beni korumaya çalışmıştı ya da Akrep'le yüz yüze gelmişti. Bir şeyden şüphelendiğini söylemişti ama açıklama yapmamıştı." Kit içini çekti. "Kısacası, bu Akrep bizimle oyun oynuyor."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Yine aynı şeyi söyleyeceğim, hepiniz hâlâ hayattasınız. Eğer ölmeniz istenseydi, siz uykudayken ya da nöbetçileriniz meşgulken saldırırlardı. Böyle güpegündüz herkesin görebileceği bir ortamda değil." Sonra Zenobia'ya döndü. "Ya da senin hemen tanıyacağını bildiği zehirler kullanmazdı Akrep."

"Doğru söylüyor," dedi Zenobia.

Swan öne doğru yürüdü. "Akrep'i ortaya çıkarmanın tek yolu var."

"Neymiş o?" diye sordu Stryder.

Swan özellikle Kit'e bakarak anlattı. "Elimizde onun istediği bir şey var."

"Kardeşimi tehlikeye atamazsın."

"Swan haklı," dedi Kit soğukkanlılıkla. "Onun kimliğini ortaya çıkarabilecek tek kişi benim."

"Ben derim ki, şimdi buradan çıkıp hep birlikte daha güvenli bir yere gidelim."

Kit başını iki yana salladı. "Öyle bir yer yok. Akrep nereye gidersem gideyim beni bulur."

"Olabilir. Ama bu kez yalnız olmayacaksın," diye güvence verdi Stryder. "Yanında biz olacağız." Stryder arka-

daşlarına döndü, “Hava karardıktan sonra Zenobia, Nassir ve Christian’ın, seni Kuzey İngiltere’deki İskoçyalı’nın yanına götürmelerini istiyorum.”

“Ya Akrep takip ederse?” diye sordu Rowena.

“Eğer benim tahmin ettiğim kişiye takip etmeyecektir,” dedi Stryder. “Eğer buradaki soylulardan biriye yokluğu hemen fark edilir ve biz de kim olduğunu anlarız. O zaman da sizi uyarması için Swan’ı arkanızdan yollarız.”

“Ben gitmem,” dedi Swan. “Sıradaki ceset olmak istemiyorum.”

Stryder kızgın kızgın baktı Swan’a.

“Ben hiçbir şeyden korkmuyorum,” dedi Val. “Ben sizinle gelirim ve o canavarların sizi öldürmelerine engel olurum.”

Swan küçümseyerek baktı ona.

“Elimizdeki en iyi plan bu,” dedi Stryder açıkça. “İskoçyalı’ya söyleyin, ne pahasına olursa olsun Kit’i korumak onun görevi.”

“Merak etme,” dedi Christian “İskoçyalı içimizden birini aramak için duvarlarına yaklaşan olursa onları parça parça etmeye can atacaktır. Bence bir suikast işine dahil olmaktan da çok zevk alır.”

“Tamam öyleyse,” dedi Stryder. “Hareket saati gelene kadar herkes normal davransın. Öğrendiklerimizi kimseyle paylaşmak yok.”

“Ne öğrendik biz?” diye sordu Swan. “Birilerinin bizi öldürmek istediğini ve bunu zaten biliyorduk.”

Val dirseğiyle Swan’ı dürttü. “Ben diyorum ki, bir kurban ihtiyacımız varsa Swan’ı kullanalım. Çok gürültü yapıyor.”

Stryder duymazdan geldi.

“Nassir ve Zenobia, gece yarısına kadar Kit’in yanında kalır mısınız? Yalnız kalmasını istemiyorum.”

Nassir başını eğerek kabul ettiğini belirtti.

Kardeşini emin ellere teslim etmenin rahatlığıyla Stryder dönüp Rowena’nın elini tuttu ve kapıya doğru yürüdü.

“Şunlara bakın,” dedi Swan, başıyla birleşmiş ellerini işaret etti.

Val onu öyle bir dürttü ki boş bulunan Swan öne doğru sendeledi.

Stryder kaşını kaldırarak devasa arkadaşına doğru baktı.

“Sessizlik istediğim konusunda uyardım. Hadi, siz ikiniz gidin ve bizi merak etmeyin.”

Stryder, adamlarını başıboş bırakmanın tedirginliğini hissetse de Rowena ile birlikte çadırdan ayrıldı.

Saraya doğru yürürlerken Rowena yorgun bir tavırla iç geçirdi. “Ne hareketli bir gündü ama.”

“Evet, öyleydi.”

Rowena onu durdurdu ve parmaklarını, Sarazenler’in adamın elinin üstünde bıraktığı yanık izinde gezdirdi. “Neden senin peşini bırakmıyorlar?”

“Çünkü hâlâ savaşıyoruz.”

“Savaşmaktan vazgeçersen ne olur?”

“İnan bana kılıcımı bırakmayı ve savaşı durdurmayı her şeyden çok istiyorum. Ama Kit gibi daha onlarca çocuk varken nasıl vazgeçerim? Kurtarılmayı bekleyen Elizabeth gibi bir sürü kadın var. Onları yarı yolda bırakırsam beni yine de sever misin? Arkamı dönüp, ‘bana ne!’ desem memnun olur musun?”

“Hayır, olamam.”

“Öyleyse ne yapmamı istiyorsun?”

“Şu Akrep’i bulup kimliğini açığa çıkarmanı istiyorum. Katillerin kimliğini yalnızca o biliyor. Onu bul, bu iş bit-sin.”

“Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?”

“Emin değilim ama bir fikrim olabilir.”

BÖLÜM 15

Rowena sonraki haftayı uyurgezer gibi geçirdi. Elizabeth'in cenaze töreni yapıldı ve insanlar bu trajik olaya duydukları ilgiyi neredeyse kaybetmeye başlamışlardı. Ama her yerde, herkeste kasvetli bir hava vardı. Turnuva yavaş yavaş geçiyor, şövalyeler ve seyisleri bir sonraki oyunlar için antrenmanlarına devam ediyorlardı ama normalde olduklarının yarısı kadar bile heyecan verici değillerdi.

Her şey bir yana, Rowena arkadaşını çok özliyordu.

Stryder ve adamları onun güvenliğiyle her zamankinden daha çok ilgileniyorlardı, Elizabeth'in başına gelenlerden sonra Stryder bile ondan uzak durma kararını ertelemişti. Baş başa olabildikleri zamanlarda ise Rowena ona bir şarkı öğretmeye çalışıyor ve genç adam öğrenmemekte direniyordu. Neredeyse rutin haline gelmişti artık. Akşam yemeğinden sonra birlikte çadırına gidiyorlardı. Rowena şarkının sözlerini ve notalarını öğretmeye uğraşırken Stryder sürekli yakınıyor, aksilik ediyordu.

Dersleri bir öpücükle son buluyordu ve sonra Swan bir yolunu bulup çadıra giriyor ve böylece Stryder mecburen Rowena'yı saraya geri götürüyordu.

Rowena zaman zaman lavtayı Swan'ın kafasına indirmeyi düşünüyordu. Ama onun iyi niyetli olduğunu bildiğinden Rowena hoş görüyordu.

Gündüzleri Stryder kılıç talimi yaparken, Rowena da Damien'ı her yerde takip ediyor, kim ve ne olduğunu belli edecek bir falsosunu bulmak amacıyla onu dikkatle izliyordu.

O Elizabeth'in katili Akrep'ti. Rowena bundan son derece emindi.

Daha birkaç dakika önce onun Kral'ın çalışma odasına doğru gittiğini görmüştü ve Henry sabahtan beri taht odasında idi.

Kral yokken Damien'in o odada ne işi olabilirdi ki? Onun bir şeytanlık peşinde olduğundan kesinlikle emindi Rowena. Sinsi herif. Tıpkı iki gün önce Damien'ı ormanda takip ettiği gibi. Tabii o şüpheli olay Damien'ın bir çiftçiyle buluşup taze çilek almasıyla açıklığa kavuşmuştu ama...

Bu adam ihanet suçu işliyordu ve Rowena bunu kanıtlayacaktı.

Damien sessiz bir hayalet gibi kralın odasından içeri süzülürken Rowena nefesini tuttu.

Daha önce birkaç kez yakalandığı için bu sefer daha dikkatli davranmaya kararlıydı. Önce kapının aralığından Damien'ın içerde ne yaptığını görmeye çalıştı.

Adamdan bir iz yoktu.

Rowena kararsızlıkla çenesini kaşıdı. İçeri mi girmeli yoksa yeniden ortaya çıkmasını mı beklemeliydi?

Stryder, Damien'ı takip etmeye karar verdiğinde ondan dikkatli olmasını özellikle istemişti. Sonuçta, eğer katil kuşkulandığı gibi Damien ise öldürmekte tereddüt etmezdi.

Ama prens Rowena'dan hoşlanıyor gibiydi. Hem Damien onu öldürürse, Stryder katilin kim olduğunu hemen anlar ve Elizabeth ile Rowena'nın intikamını gecikmeden alırdı.

Odada ne bir hareket vardı ne de bir ses.

Şimdi ya da asla...

Derin bir nefes alarak kapıyı biraz daha araladı ve gözlerini odada gezdirdi.

Görebildiği kadarıyla içerde kimse yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi? Bu odanın başka çıkışı kapısı yoktu ki.

Kafasını biraz daha uzattı.

"Beni mi arıyorsun?"

Damien'in tam arkasından gelen boğuk sesiyle yerinden sıçradı.

Rowena arkasını döndü ve koridorda, kollarını göğsünde kavuşturmuş Damien'ı gördü. Adamı açıkça görmesini engelleyen şu lanet başlıktan nasıl nefret ediyordu. Karşısındaki insanın gözlerini ya da yüzünü görmeden onunla konuşmak son derece rahatsız ediciydi.

"Ben... Ben..." diye kekelerken Rowena ne uyduracağını düşünüyordu. "Ben amcamı arıyordum."

Damien başını, daha doğrusu başlığını ona doğru eğdi. "Henry yokken onun odasında ne arıyorsun?"

Rowena ellerini yukarı doğru kaldırdı ve bu kez ikna edici, makul bir mazeret bulmaya çalıştı. "Çünkü o... Yok, yok, bir dakika... Odada bir şey unutmuş."

“Bir şey mi unutmuş?” Damien’in sesi sakın ama bir şekilde dipsiz bir kuyudan geliyor gibiydi. “Unuttuğu şeyin ne olduğunu söylersen, bulmuşlar mı diye hizmetçilere sorabilirim.”

Bu işe yaramazdı. Yalan söylediği hemen ortaya çıkarıldı... Yine. “Ah, şimdi aklıma geldi, bulmuştu onu.”

“Madem öyle, sen burada ne arıyorsun?”

Rowena dik dik ona baktı, keşke yüzünü görebilseydi. Şu an adamın çok eğlendiğini hissedebiliyordu. Belki de yüzünü görmemek daha iyiydi.

“Eee, izninizle ben büyük salona döneyim artık,” dedi Rowena başını eğerek.

Aceleyle yürümeye başladı ama her adımında Damien’in neredeyse öldürücü bakışların sırtında hissediyordu.

Merdivenlerin başına gelince durdu ve dönüp baktı Rowena. Damien’in hiç kıılmıdamadan aynı yerde dikildiğini gördü. “Birini mi bekliyorsunuz lordum?” diye sordu.

“Arkana bakıp bakmayacağını merak ettiğim için bekledim. Bu kadar açık ve kolay okunabilir olma Rowena, başın bu yüzden derde girebilir.”

Rowena yutkundu. “Bu bir tehdit mi?”

“Hayır Rowena, senin gibi eşi az bulunur bir leydiyi asla tehdit etmem. Sadece senin kadar eğlenceli olmayanları.”

Rowena korkuyla ürperdi. “Yani insanları tehdit ettiğinizi kabul ediyorsunuz?”

“Hımm,” dedi Damien düşünüyormuş gibi yaparak. “Evet, etmiş olabilirim. Hatta zaman zaman birkaçını öldürdüğüm de bilinir.”

Damien arkasını döndü ve çalışma odasına girdi.

Adamın sözleri kulaklarında çınlarken Rowena gözlerini sinirle kırptırdı.

Kabul etti! Damien'in biraz önce yaptığının bir itiraf olduğunu anlayınca kalbi hızla çarpmaya başladı.

Koşarak merdivenlerden indi, saraydan çıktı. Tek amacı bir an önce Stryder'ı bulmaktı.

Birkaç dakika sonra Stryder'ı oyun alanında, York'a yaptığı seyahatten önceki gün dönen Raven'la antrenman yaparken buldu. Ne yazık ki, Zenobia'nın tahmin ettiği gibi, o ve Will arkadaşlarına yardım etmek için çok geç kalmışlardı. Döndüklerinden beri ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu.

Neyse ki Rowena iyi haberler getirmişti.

Erkekler çalışmaya devam ederken Rowena gururla seslendi. "Bir kanıt buldum!"

Stryder, kendisine doğru koşan Rowena'yı görünce kılıcını indirdi ve tam bu sırada ışığın vurduğu çeliğin pırlıltısını fark etti.

Son anda dönerek Raven'ın kılıç hamlesinden kendini kurtardı.

Raven hemen geri çekildi. "Çok özür dilerim Stryder," dedi nefes nefese. "Başka yere baktığını görmedim."

Stryder'ın en genç şövalyesi, yüzü kızararak Rowena'ya baktı ve izin istedi.

Stryder miğferini çıkarırken, Rowena hediye almış küçük bir çocuk gibi onun etrafında dönüp duruyordu.

"Katil o!" diye milyonuncu kez tekrarlarlarken, Stryder kimi kastettiğini sormaya bile gerek duymamıştı.

Stryder içini çekti. Zavallı Damien. Bu ısrarcılığı yüzünden adamın Rowena'yı öldürmemesi bir mucizeydi.

“Yine ne söyledi?” diye sordu Stryder yorgun bir şekilde.

Rowena iki parmağını ileri uzattı. “Bir, beni tehdit etti. İki, insanları öldürdüğünü kabul etti.”

Stryder bunun üzerine kaşını kaldırdı. “Bu ikisinden de ben sorumluyum. Neyse ki sağ salım karşımdasın ve hayattasın.”

Rowena şiddetle itiraz etti. “Ama-”

“Rowena, aşkım,” dedi Stryder onun tiradını keserek. “Damien’ı adım adım takip etmekten vazgeçmelisin. Onu giyinme odasına kadar izlediğini herkes görmüş. Adam resmen bizimle dalga geçiyor.”

“Ama kabul etti,” dedi ısrarla Rowena.

Stryder’in sabrı tükeniyordu. “Tam olarak ne söyledi?”

“Şey, her işe burnumu sokmamın benim için kötü olduğunu söyledi ve ben de beni tehdit edip etmediğini sordum. Hayır dedi. Beni asla tehdit etmeyeceğini söyledi. Ben de başkalarını edip etmediğini sordum. Evet dedi ve içlerinden bazılarını öldürdüğü biliniyormuş. Gördün mü? İşte sana kanıt!”

Stryder başını iki yana salladı. “Bunlar lafın gelişi söylenmiş şeyler. Ne eksik ne fazla, hepsi boş laf. Hristiyan dünyasının en güçlü, en sağlam bağlantıları olan adamlarından birini böyle sudan kanıtlar göstererek cinayetle suçlayamazsın. Damien sana bu fırsatı vermeyecek kadar akıllıdır. İnan bana, onu iyi tanırım.”

Burnundan soluyarak uzaklara baktı Rowena. “Yaptıklarının yanına kâr kalacağına inanamıyorum.” Üzüntüden sesi kalınlaştı. “Elizabeth onun yüzünden öldü ve bunun cezasını çekmesini istiyorum.”

Stryder zırh eldivenini çıkardı ve genç kadının yumuşacık yanağına dokundu. Yumuşak teni hâlâ mucizevî bir şekilde Stryder'ı yatıştırabiliyordu. Aslında genç kadının inadına ve cesaretine hayrandı. "Elizabeth'i onun öldürdüğüne dair bir kanıt yok elimizde. Bütün bildiğimiz kızın boğulduğu. Bu kaza da olabilir."

Rowena alev alev yanan yeşil gözleriyle ona baktı. "Bu söylediğine inanıyor musun gerçekten?"

"Aslına bakarsan, inanmıyorum," diye itiraf etti Stryder. "İnanmıyorum ama onu suçüstü yakalayamazsak kimse bizi dinlemez."

Rowena gürültüyle nefesini koyuverdi. Stryder onun gözyaşlarını zor tuttuğunu fark etti. "Elizabeth'e borçluyum."

"Biliyorum tatlım," dedi Stryder onun yanağını okşarken. "Arkadaşının ruhunu huzura kavuşturmak istemeni anlıyorum ama kendini öldürtmen arkadaşını geri getirmez. Damien'i takip etmeyi bırakmalısın. Eğer katil oysa mutlaka yakalarız."

"Pekâlâ." Rowena eteklerini toplayıp sarayın yolunu tutmadan önce açılan dizlerini bütün güzelliğiyle Stryder'ın gözlerinin önüne serdi.

Stryder onun kalçalarının salınmasını izlerken sertleştiğini hissetti. O ayak bileklerinin tadına bakmak istiyordu... O bacakların...

Belki bu gece Val'e rüşvet vererek Swan'ı devre dışı bırakmasını sağlayabilirdi. O zaman, Rowena'yla kimse rahatsız etmeden muhteşem bir gece geçirebilirdi.

Zırh eldiveninin diğer tekini de çıkarıp ikisini birden miğferin içine tıktırdı ve çadırının yolunu tuttu. Oraya vardığında Damien'ı içerde, kendisini beklerken buldu.

Stryder içeri girerken, eski dostu çadırın tam ortasında durup gözlerini ayırmadan onu izledi.

“Çok özel bir kadın, değil mi?” diye sordu Damien, sesi o yoğun sessizlikte gök gürültüsü gibi çıkmıştı.

Stryder cevap vermedi. Damien’la bir sorunu olmasa da neden nefretinin odağında yer aldığını biliyordu. “Neden buradasın?”

Damien de onun sorusuna cevap vermedi. “Tam bir turnuva ödülü. Henry’nin, kazananın Rowena ile evleneceğini ilan etmesinden sonra her gün bir sürü lordun turnuvaya katılmak için geldiğini duyuyorum. Çoğunun amacı, kazanırlarsa Rowena’yla evlenip onu bir manastıra kapatmak. Onun ve kontrolsüz dilinin kıymetini bilemeyebilirler ama hepsi onun topraklarına şimdiden âşık.”

Stryder öfkesini güçlükle bastırdı. Adam sadece sinirlerini bozmaya çalışıyordu ve istediğini vererek ona bu tatmin duygusunu yaşatmak istemiyordu. “Neden bunları bana anlatıyorsun?”

Damien omuzlarını silkti. “İlgilenirsin sanmıştım.”

“İlgilenmiyorum,” dedi Stryder sakın ama ölümcül bir sesle. “Bu turnuvada bana yenilmemiş tek bir adam yok. Hatta bazılarını birkaç kez yendim.”

“Emin misin bundan?” diye sordu Damien

“Evet.”

“Pekâlâ öyleyse. Umarım gururun kırılmaz.”

Damien çıkışa yönelmişken durdu, arkasına döndü. “Bu arada, haberin olsun, Rowena için yapılacak mızrak yarışına ben de katılıyorum. Kılıç dövüşü hakkında her şeyi bana sen öğrettin. Yumruk yumruğa dövüşte iyi olmayabilirim ama mızrakta rakip tanımam. Hiç kimse, hatta

sen bile Blackmoor Kontu, bu konuda bana meydan okuyamazsın. Ama merak etme, Stryder. Evlenince kadınına iyi bakacağım.”

Bu sözler Stryder’in sabrını taşırmıştı. Dişlerini sıkarak, olanca nefretiyle konuştu. “Hayır, bunu yapamayacaksın. Kazan, kaybet ya da çekil, ben Rowena’yı kocasını kendi seçme özgürlüğüne kavuşturacağım.”

Damien buna şeytani bir şekilde güldü. “Henry’nin gerçekten bu özgürlüğü ona tanıyacağına inanıyor musun? Rowena topraklarını idare edebilecek güçlü birine muhtaç. Üst düzey politik bağlantıları olan birine. Yen, yenil ya da çekil, o benim olacak. Dediklerimi unutma.” Sonra pelerinini savurarak çadırdan uzaklaştı.

Stryder peşinden gitti. “O seninle asla evlenmeyecek!” Etraflarındaki şövalyelerin bakışlarını umursamadan Damien durdu ve arkasını dönüp onunla yüzleşti.

Prens, konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye bekledi. “Onun gibi kadınları bir şiir ya da şarkıyla tavlama çok kolaydır. Arzu ettikleri kişiden gelen aşk mektupları çok işe yarar. Söyle bakalım, hayatında hiç aşk mektubu yazdın mı? Ah, bir dakika, unuttum. Senin okuma yazman yoktu, değil mi? Bildiğin tek şey o insanları yere sermek, değil mi? Gerçekten, her şey sona erdiğinde, senin gibi bir barbarı benim gibi birine tercih edeceğine inanıyor musun?”

Damien topuklarının üzerinde dönerek çadırların arasında gözden kayboldu.

Bu sözler üzerine Stryder, Damien’e saldırmamak için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı. Eskiden beri tanıştıkları için Damien Stryder’in aile geçmişini iyi bi-

liyordu. Onun sıradan, cahil bir şövalye ve Rowena'nın kültürlü bir kadın olduğunu söylerken açık bir gerçeği dile getiriyordu.

Ama yine de söyledikleri Stryder'in kanına dokunmuştu.

Öte yandan zihninin gerisinde, önceki gece şarkıları yeterince çabuk öğrenemediği ve lavta çalarken notaları kaçırdığı için Rowena'nın onunla dalga geçmesi canlandı.

Sonuçta o bir şövalyeydi, gezgin bir ozan değil.

Rowena ozanları ve şarkılarını severdi.

Ve bütün hayatı boyunca şövalyeliğe karşı çıkmıştı.

Annesinin kabalığı ve beceriksizliği yüzünden babasını nasıl acımasızca eleştirdiğini anımsarken kahkahaları kulaklarında çınladı.

"Onu uyurken öldürmemi ister misin?"

Stryder başını çevirdiğinde, çadırın önünde durup öfkeli bakışlarını Damien'in gözden kayborduğu noktaya dikmiş olan Will'i gördü.

"Söylediklerini duydun mu?"

"Evet. Bir sürü insan da duydu." Will etraflarını çevreleyen ve gözleri hâlâ Stryder'da olan adamları işaret etti.

Stryder'in bir bakışıyla hepsi çil yavrusu gibi dağıldılar.

"Keşke senin yerine bu tehditleri Kit duysaydı," dedi Stryder kaba bir şekilde. "O zaman bu teklifi kabul ederdim."

Will güldü. "Kılıcım emrindedir. Tek bir kelimen yeter."

"Hayır. O herif hayatını tehlikeye atmana değmez." Stryder çadıra geri döndü, Will de arkasından içeri girdi.

"Adamın söylediklerini ciddiye alma," dedi Will. "Pavlracı pisliğin teki işte."

Doğruydı ama Damien'in mızrakta rakipsiz olduğu da doğruydı ve tıpkı Stryder gibi şimdiye dek hiç yenilmemişti.

Stryder onunla hiç mızrak oyununda karşılaşmamıştı ama yine de ona yenileceğini hiç sanmıyordu.

Ama söz konusu Rowena'nın kalbi olunca, ondan bu kadar emin değildi işte. O da babası gibi, aşkını kayıp mı edecekti?

İnsanoğlu bu, değişebilirdi. Hele kadınlar kalplerinin sesini daha çok dinledikleri için daha kolay değişebilirdi. Söylemeye gerek yok, Damien bir prensti. Kültürlüydü, okuma yazmaya meraklıydı. Hatta Rowena'nın şiir ve müzik zevkini de paylaşıyordu.

Dişlerini gıcırdattı, bu konuyu kafasından atmaya karar verdi. Yapacak tek şey vardı, bu gece onu görmeye geldiğinde Rowena'yla konuşacak ve Damien'in söylediklerinin doğru olup olmadığını anlayacaktı.

Rowena çadıra girdiğinde, Stryder'in her zamankinden daha karamsar ve endişeli olduğunu fark etti. Önünde bir parça kâğıtla masasında oturuyordu. Yakışıklı alnı ciddiyeyle kırışmış, bütün dikkati kâğıttaydı.

Rowena'nın geldiğini duymamıştı bile ve dikkatini bu kadar vermiş olması görevini ne kadar ciddiye aldığını gösteriyordu.

Lordun okuyamadığını bildiği için, hipnotize olmuş gibi neye baktığını çok merak etti ve sessizce arkasından yaklaşarak omzunun üstünden kâğıda bir göz attı.

Rowena onun ne yaptığını görünce şaşkınlıktan kalbi duracaktı.

Bir mektubun içeriğini başka bir kâğıda geçirmeye çalışıyordu.

“Stryder?”

Stryder hızla döndü, sonra yazmakta olduğu kâğıdı buruşturup eline aldı. Ancak o kadar telaşlandı ki mürekkep kabını devirdi, sonra küfrederek kabı kaldırdı. Ne yazık ki geç kalmıştı, mürekkep bütün masaya yayılmıştı.

Stryder eline geçirdiği bir bez parçasıyla masayı silmeye çalıştı.

Rowena ona yardım etmek için yaklaştı.

“Ne yapıyordun?” diye sordu dökülen mürekkebi silerlerken.

“Ben... Ben...” Stryder yalan bulmaya çalışmaktan yorulmuş gibi derin bir nefes verdi. “Kendi kendime birisine mektup yazmaya çalışıyordum.”

Bu sözler üzerine Rowena’nın göğsünde tuhaf bir ağlama isteği belirdi. Onun gibi bir adam, alçakgönüllülükle bu yaşta yazmayı öğrenmeye çalışıyordu. “Neden?”

Stryder tüy kalemı ahşap kalemlige yerleştirdikten sonra omuzlarını silkti. “Söylemek istediğim bazı şeyler vardı, hep başkalarına rica etmekten usanmıştım. Bu yüzden yazmayı öğrenmenin zamanı geldi diye düşündüm. Hem bir keresinde Simon benim için yazdığı bir mektupla başımı derde sokmuştu.”

Rowena, Simon’ın kim olduğunu bilmiyor ve ilgilenmiyordu, onun tek ilgilendiği şey Stryder’dı. “Ne yazmaya çalışıyordun? Belki ben yardımcı olabilirim.”

Stryder birden oldukça rahatsız olmuş göründü.

“Savaşla ilgili bir mektup muydu?” diye yeniden denedi Rowena. “Adamlarına ya da Yoldaşlar’a talimatlar mı göndermek istiyorsun?”

“Hayır, özel bir mektup.”

Adamın bu konuda hassas olduğu belliydi. Stryder bazen çok gizemli olabiliyordu. “Adamlarından birini çağır-mamı ister misin?”

Stryder alaycı bir şekilde burnundan nefes verdi. “On-lara bu konuda güvenemem.”

“Bana güvenir misin?”

Stryder gözlerinde utanmaya benzer bir ifadeyle baktı ama Rowena bu bakışa anlam verememişti.

Lord birkaç dakika düşündü, sonra sandalyesini çeke-rek genç kadına yanında yer açtı.

Rowena masaya oturdu. Çekmecedan temiz bir kâğıt çıkarıp masaya koydu. Tüy kalemi alıp mürekkebe batır-dı ve Stryder’a baktı. “Hazırsan başlayalım. Bu mektubu kime yazıyoruz?”

“İsim kısmını boş bırak. Söyleyecek çok şeyim var ve sen bunları yazarsan ben de sonra başka bir kâğıda kop-yalayabilirim, böylece mektubu alan kişi bunu kendi elle-rimle yazdığımı bilir. O kişinin bunu bilmesi benim için çok önemli.”

Çok *tuhaf*. Ama belli ki Stryder bu konuda biraz rahat-sızdı, bu yüzden Rowena soru sormadı. “Pekâlâ. Ne yaza-cağım söyle.”

Stryder ayağa kalktı, gözlerini ovuşturarak yatakla masa arasında gidip gelmeye başladı. Bu sessizlikte Rowena ise elinde kalem sabırla bekledi.

Stryder’ı daha önce böyle görmemişti. Adam diken üs-tündeymiş gibi huzursuz ve çekingendi. Korku saçan bir şövalyeden çok tecrübesiz bir delikanlıya benziyordu.

Bir süre volta attıktan sonra nihayet konuşmaya başladı.

“Önce selamlarımı sunarım. Umarım bu mektup elinize geçer.”

Rowena söylediklerini yazdı.

“Ayrı kaldığımız her dakika bir yıl gibi geliyor bana.”

Rowena’nın midesi kasıldı. Bu mektubu kime yazıyor olabilirdi?

“Her sabah uyandığımda ilk düşündüğüm şey sen oluyorsun.”

Rowena kafasını kaldırıp bakmak için durakladı ama Stryder hiçbir şeyin farkında olmadan volta atmaya devam ediyordu.

“Senin gibi birini bulacağımı hayal bile edemezdim. Gülümsemeye bile takatim yokken beni güldürebiliyorsun. Seni sadece düşünmek bile beni mutlu ediyor. Her tebessümünü aklımda ve kalbimde saklıyorum.

“Kaderin kavuşmamıza izin vermeyeceğini bilmek beni ne kadar üzüyor bilemezsin. Zaten başka türlü de olmazdı. Hayatta pişmanlık duyduğum çok şey yaptım.”

Mektubun kime yazıldığını ve bir gün kime gönderileceğini anladığında, gözyaşları Rowena’nın gözlerine batıyordu.

Stryder derin bir nefes aldı. “Umarım bu mektup eline geçer ve beni düşündüğün zaman gülümsersin. Asla seni mutsuz edecek bir şey yapmak istemem. Aksine, bütün kalbimle tüm arzularını gerçekleştirmeni dilerim. Ve bir gün koşullar değişirse eğer, kollarım sana hep açık olacaktır.

Her zaman senin, Stryder.”

Stryder mektuba bakmak için Rowena’nın yanına geldi. “Hepsini yazdın mı?”

Rowena gözyaşlarını silerek başın iki yana salladı. “Yazamadım lordum.”

Stryder burnundan nefesini verdi. “Ama ona yazmazsam duygularımı nereden bilecek?”

“O biliyor Stryder.” Rowena başını kaldırıp baktığında, adamın da aynı şekilde acı çektiğini mavi gözlerinden anladı.

“Ama ben yazamıyorum-”

“Yazıp yazmaman onun umurunda değil,” dedi Rowena ve onun nasırlı ellerini avuçlarına aldı. “Yeter ki sen düşün ve hisset.”

Stryder onun yanına diz çöktü ve özlemle gözlerinin içine baktı. “Hissediyorum, Rowena. Sana baktığım her an, aynı şeyleri hissediyorum. Her dakika seni düşünüyorum.”

Rowena eğilip adamın dudaklarından öptü. Ah, bu adamın tadı... Başını döndürüyor ve tüm gücünü tüketiyordu. Onu yükseklerle, gökyüzüne çıkarıyordu.

Stryder onun kalbi, ruhuydu.

Stryder onun her şeyiydi.

Kendisi için ne anlama geldiğini göstermek istedi Rowena. Ama sözlerle değil. Stryder ona doğru uzanarak en çok ihtiyacı olan şeyi yaptı ve onu kollarının arasına aldı.

Rowena dudaklarını onun ensesine gömdüğünde Stryder gözlerini kapadı. Tenine değen dil onu tepeden tırnağa titretiyordu. Genç kadın daha önce hiç bu kadar cömert olmamıştı ama Stryder onun arzularının kontrolünü ele almasından memnundu.

Stryder söylemiş olduğu şeyler yüzünden hâlâ kendini

aptal gibi hissediyordu. Ama gerçek duygularını bilmesini istemişti. Feda ettiklerinden sonra Rowena bu dürüstlüğü hak ediyordu.

“Biliyor musun,” dedi Rowena başını kaldırarak. “Bazı şeyler hakkında çok yanılmışım.”

“Mesela?”

“Ben bir ozanın âşık olduğu kadına yazdığı aşk şarkılarının en baştan çıkarıcı şey olduğunu sanırdım. Ama yanılmışım.”

Rowena parmaklarını onun kolunda gezdirirken adamın nasıl ürpertiğini fark etti. “En baştan çıkarıcı şey, gücüyle tanınmış bir şövalyenin kalbinden konuşmasıymış. Yeteneğini kullanarak kadınlara kur yapan biri değil, karşısındakine kendini sunan asıl değerli olanmış.” Adamın gözlerinin içine baktı, orada gördüğü içtenliği ta yüreğinde hissetti. “Seni seviyorum Stryder. Her zaman da seveceğim.”

Bu değerli sözlerin tadını çıkaran Stryder sevgilisini büyük bir aşkla öptü. Ellerini genç kadının saçlarının arasına daldırdı ve serin, ipek gibi tellerin savaş yaralarıyla dolu parmaklarına ilaç gibi geldiğini hissetti. Rowena’nın sıcaklığı ve yumuşaklığı savaş yorgunu kalbine nasıl iyi geliyordu.

Rowena adamın pantolonunun bağlarını açarken, Stryder da onun elbisesinin sırtındaki bağları çözmeye çalışıyordu. Genç kadın elini pantolonunun içine daldırıp en hassas yerine dokunduğunda, adam boğazından boğuk bir ses çıktı.

“Böyle cüretkâr olman çok hoşuma gidiyor.”

“Öyle mi?” dedi Rowena boğuk bir sesle.

“Öyle.”

Bu sözler daha da yüreklendirdi Rowena’yı. Stryder’in gömleğini çekti ve erkek doğrusu ona yardımcı oldu. Arkasından iç gömleği yeri boyladı.

“Mmm,” diye mırıldandı Rowena ellerini onun çıplak göğsünde dolaştırırken. “Çok yakışıklısın.”

Genç adam bir yorum yapmadan Rowena başını eğip onun göğüs ucunu ağzına aldı. Stryder o an yıldızları gördüğüne yemin edebilirdi. Nefes alış sıklaştı, eğilip diliyle ve ağzıyla işkence etmeye devam eden Rowena’ya baktı.

Bu kadının kendisini bırakıp gitmesine nasıl izin verebilirdi? Sonsuza kadar kendine saklamak isterken, elleriyle ona eş seçme özgürlüğünü nasıl verecekti?

Ana başka seçeneği yoktu. Hiçbir seçeneği yoktu.

Rowena onu minik minik ısıarak oynamaya devam ediyordu. Sonra yüzünde şeytani bir gülümsemeyle erkeği iterek yere uzanmasını sağladı.

Stryder yere serili kilimin üzerine uzandı ve kendini Rowena’ya teslim etti. Onu böyle aç bir dişi kaplan gibi görmek ruhunu tazeliyordu.

Rowena önce onun ayağındaki botları çıkardı, sonra pantolonunu ve önünde çıplak kalmıştı.

Stryder daha önce vücudunu böyle dikkatle inceleyen bir kadınla hiç olmamıştı.

Rowena gülümseyerek doğruldu ve masanın yanına gitti.

“Ne yapıyorsun Rowena?” diye sordu Stryder kuşkuyla.

Rowena elinde tüy kalemle döndü. “Sana yazmayı öğretmişim,” dedi.

Stryder kaşlarını çatarak bir süre Rowena'nın karnına bir şeyler yazmasını izledi. Bütün vücudu ürperiyordu.

"Ne yazıyorsun?"

"*Amor vincit omnia*" dedi Rowena gülümseyerek. "Aşk her şeyi halleder."

Dirseklerinin üzerinde doğruldu, karnındaki mürekkep izlerine baktı. Bu arada Rowena başka bir şeyler daha yazmıştı.

"Bunlar ne?"

Rowena alt dudağını ısırdı. "'Ben Rowena'ya aidim' yazıyor."

"Öyleyim, değil mi?" diye sordu Stryder tek kaşını kaldırarak.

Rowena başını salladı.

Stryder onu çekti ve yere yatırdı. Rowena gözleri parlayarak, itiraz etmeden yanına uzandı.

Stryder onun giysilerini ve ayakkabılarını çıkarmadan önce öptü ve yine öptü. "Bakalım ben neler yapabilirim?"

Genç kadının elinden kalemi aldı, kendi karnında yazılı olanları onunkine olabildiğince özenle geçirdi. Rowena ise adamın "aidim" yazarken fazladan bir İ harfi eklemesini kalbi hızla çarparak izledi. Yine de bu hayatında gördüğü en güzel manzaraydı.

Adamın iri elini tutarak kendi adını nasıl yazacağını gösterdi. "S-t-r-y-d-e-r."

Doğrulup ortaya koyduğu işe baktı Stryder. "Doğru yazmış mıyım?"

Rowena ona ait olduğunu belirten eğri büğrü yazıyı görünce gözleri yaşardı. Harflerin yeri yanlış ve okuması zor da olsa, hayatında gördüğü en harika şeydi bu. "Çok güzel lordum."

“Evet,” dedi Stryder hararetle bir şekilde. “Asıl sen çok güzelsin.”

Rowena keyifle kıkırdadı ve Stryder kalemin ucundaki tüyü göğüslerinin üzerinde dolaştırdığında bütün vücudu şiddetle ürperdi. Hiç böyle hissetmemişti daha önce!

Stryder için için yanan gözleriyle yaramaz bir bakış attı Rowena’ya. O tüy kalem ve dudaklarıyla genç kadının vücudunda keşfedilmedik yer bırakmadı. Tüy kalemle bu kadar eğlenilebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Rowena bu sıcak dokunuşların verdiği hazla kıvranıyordu.

Stryder sıcak ve sertti. Çok şefkatliydi. Etrafını saran adamın kaslarının verdiği hissi sevmişti Rowena. Sert erkek bedeninin kendi bedenine temas etmesi çok heyecan vericiydi.

Lordu üç kez öptü, kokusunu derin derin içine çekti ve gücünün başını döndürmesine izin verdi. Mum ışığı Stryder’in esmer bedeninde ve simsiyah saçlarında oynayıyordu. Rowena parmaklarını onun yanaklarında ve çenesinde gezdirirken, sakalların parmaklarına hafifçe battığını hissetti.

“Muhteşemsin Stryder. Kadınlar boşuna peşinden koşmuyorlar.”

Stryder başını onun göğüslerinin arasındaki vadiye eğdi ve burnuyla yavaşça sokuldu. “Ama ben onların peşimden koşmasını istemiyorum. Hiçbirini arzulamıyorum.”

Stryder onun bal gibi tenini öpüp yalarken inledi. Rowena öyle güzel ve narindi ki kadifeden bile daha yumuşaktı.

Rowena ipeksi bacaklarını Stryder’in beline doladı, sonra erkeği altına alıp yere sabitleyene kadar döndü.

Stryder onun gülümseyen yüzüne gülümseyerek baktı. Kadının sarı saçları, yüzünün iki yanından aşağı dökülüyor ve Stryder'in çıplak göğsünü gıdıklıyordu.

Rowena çadırına gizlice sızmış vahşi bir orman perisi gibi görünüyordu. Gözleri ışıldarken, alt dudağını ısırarak Stryder'in bedenini seyrediyordu.

"Devam edebilir miyim lordum?"

Rowena'nın sorusuna, yapacağı tatlı işkenceleri düşünerek keyifle güldü. "Her zaman emrinizdeyim leydim."

Rowena onu yeniden öptü. Dudakları vahşi bir tutkuyula şakaklarından çenesine ve boynuna doğru inerken Stryder inledi. Genç kadın öptü ve yaladı, erkeğini deli ederek göğsünü dişledi, sonra karnına ve uyluklarına doğru indi.

Stryder dirseklerinin üzerinde doğrularak bacaklarını öpmekte olan Rowena'ya baktı. Ve genç kadın ayaklarına gelip onu gıdıklamaya başlayınca acı tatlı bir zevkle sıçradı.

Lordu yine gıdıklamaya başlamadan önce Rowena bir kahkaha attı.

Stryder gülümsedi. Rowena'yı izlemeyi ne kadar çok seviyordu. Hiçbir kadın onu daha evvel özel, arzulanan biri gibi hissettirmemişti. Ve bu sadece fiziksel de değildi.

Kadınların hepsi Stryder'in vücudunu istemişlerdi. Oysa Rowena ile her şey farklıydı. O dış görünüşünden ve unvanından çok daha fazlasıyla ilgileniyordu.

Stryder onun yanında kendisi gibi olabiliyor, en gizli sırlarını dile getirebiliyordu.

Rowena yönünü değiştirdi ve yavaşça bacaklarından yukarı çıktı, bedeninin tam ortasına geldi. Dudakları adamın erkekliğinin hizasındayken derin bir nefes aldı.

Tüm vücudu istemsizce titrerken Stryder topuklarını kilime geçirdi.

Rowena bir an tereddüt etti ama sonra onu ağzına aldı.

Stryder onun ıslak ağzının dokunuşunu tüm vücudunda hissederken gözlerini zevkle yumdu. Her dil darbesi genç adamı daha da sertleştiriyordu.

Stryder izlerken bir elini onun saçlarının arasına daldırdı ve dağılmış sarı saçların aşağı yukarı hareketini izlerken neredeyse zirveye çıkacağını hissetti.

Ama henüz hazır değildi.

Şimdi olmazdı.

Stryder birden doğrulunca Rowena irkildi.

“Durma,” dedi Stryder nefes nefese ve uzanıp genç kadını kendine doğru çekti.

Rowena ne olduğunu anlayamadan kendini erkeğin göğsünün üstünde uzanırken buldu.

“Stryder?”

Erkeğin sıcak elleri kadının sırtında dolaşırken, memelerini kaslı karnına bastırıyordu.

“Efendim?” dedi Stryder onun kalçasını hafifçe ısırıırken.

“Sen ne ya-” Ama adam dudaklarını onun kadınlığına gömünce ne yaptığını anladı.

Bir an adamın dilinin ve verdiği zevkin tadını çıkardıktan sonra, Rowena da aynı coşkuyla karşılık vermeye koyuldu.

Ah, erkeği bir harikaydı. Paylaştıkları bu an Rowena’ya inanılmaz zevk veriyordu. İşte sevgili şövalyesinin en sevdiği yanı buydu. Sadece almakla yetinmiyordu, o da her şeyini veriyordu. Nasıl düşünceli ve nazikti.

Aslında istediği erkek tipinin tam zıttıydı Stryder ama aynı zamanda istediği, arzuladığı her şey onda vardı.

Rowena'nın onunla birlikte olmaktan başka dileği yoktu. Kalamayacağını bilse de onu hep yanında istiyordu. Nasıl bir kafese koyarsa koysun, ayağındaki zinciri koparıp kaçacak bir şahindi Stryder. Bu kadar gururlu ve kendini adanmış bir erkeği kendine saklaması imkânsızdı. Hiçbir kadın bunu yapamazdı.

Ve bu gerçek içini acıttı.

Ama ne olursa olsun, ayrılacakları bu ay sonunu düşünmeyecekti şimdi. Sadece bu anın tadını çıkaracaktı. Kısa bir süreliğine de olsa şahinini ehlileştirmeye odaklanacaktı.

Rowena inleyerek doyuma ulaştı.

Ama Stryder, vücudunun seğirmeleri bitene ve genç kadın merhamet dilenene kadar onu öpmeye devam etti.

Sonra gülerek onu çevirip altına aldı. Yukarı ve aşağı hareket ederek bacaklarının arasına yerleşti. Stryder onun uyluklarının arasında yukarıdan Rowena'ya bakarken, vücudunun en ıslak ve sıcak derinliklerine girdi.

Rowena kalçalarını kaldırarak daha derinlere ulaşmasını sağladı. Artık müşfik âşık değildi Stryder ve hızla kadınının içine girip çıkarken, kaçınılmaz olanı düşünmesini engelleyecek geçici bir teselli arıyor gibiydi.

Stryder sonsuza kadar böyle kalmak istiyordu, böylece Rowena'yı elinden almakla tehdit eden Damien'm sesini duymazdan gelebilirdi.

Rowena'yı bırakmak istemiyordu ama onu nasıl elinde tutacağını da bilmiyordu.

Her ikisi birden mümkün müydü?

Olamayacağını çok iyi biliyordu Stryder. Gerçek dünyada hayallerin çok azı gerçekleşirdi.

Ve sonunda kükreyerek doyuma ulaştı.

Rowena bu sırada Stryder'ı kucakladı, titremesini ve yüzündeki haz dolu ifadeyi keyifle izledi. İçine dökülen ılık tohumları aralarında özel bir bağ oluşturunuyordu.

Lordun başını elleri arasına alarak onu dudaklarından öptü. Stryder ise genç kadının yüzünü okşayıp öperek onu yeniden yere yatırdı.

Rowena erkeğin kalbinin kendi göğüslerine karşı attığını duyabiliyordu. Stryder başını kadının omzuna dayamıştı ve ikisi sanki suda süzülüyormuş gibi hafifçe sallanıyordu.

“Bu gece benimle kal Rowena,” dedi Stryder usulca. “Seni kollarımın arasına alarak uyumak istiyorum.”

Rowena bunun olanaksız olduğunu anlatmaya hazırlanırken durdu. Birçok kez nedimelerinin geceyi sevgilileriyle geçirmelerini gizlemişti ve ona borçluydular.

Amcası bu saatte yattığını bildiğinden odasına uğramazdı. Şimdiye kadar hiç uğramamıştı. Amcasının hiç bozmadığı bir rutini vardı. Lionel her gece akşam yemeğinden sonra Kral Henry'nin yanına gidip bir süre onunla satranç oynardı ve kısa bir süre sonra da sıkılıp odasına dönerdi.

Asla onu rahatsız etmezdi.

Rowena geceyi burada geçirebilirdi ve bundan onlar ile leydileri dışında kimsenin haberi olmazdı.

“Bridget'i ayarla, yarın sabah temiz giysiler getirsin bana, bu sayede burada kaldığımı kimse anlamaz,” dedi Rowena usulca.

Stryder geri çekilip şaşkınlıkla Rowena'ya baktı. “Kalıyor musun?”

“Evet.”

Stryder büyük bir mutluluk içinde genç kadını yerden kaldırdı ve yatağa taşıdı.

Rowena battaniyeyi üzerine çekerken, Stryder da giysileri toplayıp yatağın yanındaki sandığın üzerine bıraktı. Yatak buram buram Stryder kokuyordu. Battaniye, yastıklar ve hepsinden çok Rowena'nın üstüne sinmiş olan bu koku, kendini *ona* ait olduğunu hissettiriyordu.

Stryder, yatağını çadırın öteki kısımlarından ayıran perdedeyi sıkıca örttü ve mumları söndürdü.

Birdenbire çöken karanlık biraz ürkütücüydü ama Stryder'ın yatağa girmesiyle bu duygu kayboldu.

Stryder onu kollarına aldı, çıplak bedenine iyice yaklaştırdı. Mutlulukla iç geçiren Rowena da ona sıkıca sarılarak erkeksi kokusunu içine çekti.

“Stryder?”

Swan'ın perdenin arkasından gelen sesiyle gerildi Stryder. “Uyuyorum Swan. Eğer hayatına şu kadarcık değer veriyorsan, beni rahatsız etme.”

“Yalnız mısın?”

“Swan,” dedi Stryder tehdit dolu bir sesle. “Ya hemen çadırımdan çıkarsın ya da seni yarın Kutsal Topraklar'a gönderirim.”

“İyi geceler lordum,” dedi Swan aceleyle, sonra sertçe ekledi: “Umarım yalnızsındır.”

Stryder o giderken arkasından söylendi. “Yemin ederim, bazen onu bebek bakıcısı olarak çalıştırsam diyorum.”

Rowena dudaklarını onun omzuna gömerek kahrkahrını bastırdı. “İyi bebek bakıcısı olurdu, değil mi?”

“Baktığı çocuk onu uykusunda öldürmeye kalkıştırdı.”

Rowena yine güldü, sonra sevdiği adamın kollarında sakinleşti.

Gözlerini kapadıktan hemen sonra uykuya daldı ama zihninin derinliklerinde kendisini rahatsız eden bir sorunu olduğunun farkındaydı.

Stryder'la olması gerekenden daha çok birlikte olmuştu ve bu hafta adet görmesi gerekiyordu.

Ya görmezsem?

Stryder şafak sökmeden hemen önce gözlerini açtı. Rowena yanı başında, hafiften horlayarak uyuyordu. Başını erkeğin omzuna yaslamış, elini çenesinin altına koymuştu. Uzun sarı saçları yatağın kenarından aşağı sarkıyordu.

Alacakaranlıkta çok güzel görünüyordu. Stryder yine fena halde sevişmek istedi ama çekindi. Rowena yorgun görünüyordu, uykuya ihtiyacı vardı. Elizabeth'in ölümünden bu yana iyi uyuyamadığını söylemişti.

Ama şu anda, kollarında huzur içinde uyuyordu. Bu düşünce Stryder'ın içini ısıttı. Elini usulca öpüp isteksizce ondan uzaklaştı. Saçına dokunmamak, onu uyandırmamak için çok dikkatli davrandı. Bugün yapacak çok işi vardı. Adamlarını toparlayacak, Swan'a İskoçyalı'ya bir ulak göndermesini söyleyecekti. Herkesin salimen yerine ulaştığından emin olmak istiyordu.

Bir kez daha Rowena'ya baktı ve yine gülümsedi. Her sabah böyle uyanmak için neler vermezdi...

Bu imkânsız düşünceyle iç geçirdi. Çabucak yıkandı, giyindi ve kahvaltıya gitti.

Rowena çadırın dışındaki konuşma sesleriyle uyandığında saatin kaç olduğunu anlayamadı.

Gözlerini açtığında, nerede olduğunu anlaması birkaç saniye aldı. Çırılçıplak Stryder'ın yatağında olduğunu fark edince yüzü kıpkırmızı oldu. Biri mavi elbisesini sandığının üzerine bırakmıştı ve dün gece giydiği sarı elbise ortada yoktu.

Yine birileri bir yüz yıkama kâsesi, havlu ve büyük bir su kabı da hazırlamıştı.

Rowena yatak örtülerini bir kenara atarak kalktı, yıkanıp giyinirken Stryder'ın karnına yazı yazdığını hatırladı ve kahkahasını engelleyemedi. Lordun dokunuşlarını anımsayınca vücudu alev alev yanmaya başladı ve elini şefkatle karnına götürdü.

Biraz daha beklemek zorundaydı.

Stryder'ın çadırında çıplak yakalanma korkusuyla, çabucak yıkanıp giyindi. Arkadaşı onu düşünerek önden düğmeli bir elbise gönderdiği için Bridget'e sessizce teşekkür etti.

Temiz çorapları ve ayakkabılarını da giydikten sonra çadırdan çıktı. Yokuştan aşağı inerken bir grup şövalyenin yaşlı bir kadının etrafında toplandıklarını gördü. Kadın Arapça konuşuyor ve kendisini anlayan biri olup olmadığını soruyordu.

Şövalyeler düşmanca bir tavırla yaşlı kadınla dalga geçiyor, Normandiya Fransızcasıyla ona hakaret ediyorlardı. Ne sorduğunu anlasalardı hiçbirinin sesi çıkmazdı.

"Ben sizi anlıyorum," diyerek kalabalığın içine daldı Rowena.

Adamlar biraz kızarak kenara çekildiler, ama Rowena böyle davranılmasına alışkındı ve Sarazen hizmetçiler gibi giyinmiş yaşlı kadını gördü. Sekiz yaşlarında, zayıf, çelimi-

siz bir oğlan çocuğunun elinden tutmuştu. O da Arap giysileri içindeydi ama şapkasının altından çıkmış altın sarısı saçları, açık renkteki teni ve kocaman ela gözleri Avrupalı olduğunu belli ediyordu.

Etraflarındaki dev gibi adamlara dehşet içinde bakıyordu.

“Leydim,” dedi yaşlı kadın hafifçe eğilerek. “Lütfen, bize yardım eder misiniz?”

Rowena gülümsedi. “Senin için ne yapabilirim?”

Kadın çocuğu elinden tutarak Rowena’nın önüne getirdi. Çocuk şimdi daha da korkmuş gibi görünüyordu. Yine de çok güzel bir çocuktü.

“Bana Alexander’ı babasına götürmemi söylediler.” Rowena kadının yoğun Arap aksanlı konuşmasında geçen ismi tanıdı. “Burada, bir sürü şövalyeyle birlikte olacağını söylediler.”

Mantıklıydı. Avrupalı birçok ünlü şövalye şu an turnuva için burada bulunuyorlardı. Çocuk onlardan herhangi birinin olabilirdi. “Babası kim?”

Yaşlı kadın oğlanı öne doğru iteledi. “Sembolü leydiye göster çocuk.”

Çocuk başını iki yana sallayarak Rowena’dan kaçmaya çalıştı.

“Her şey Allah’ın yazdığı gibi olur Alexander. Babanın sembolünü göster ona.”

Çocuğun gözleri yaşlarla dolarken, her an kaçacakmış gibi duruyordu. İsteksizce boynundaki zinciri çıkardı, ucunda bir arma vardı. Bu birçok şövalyenin taktığı türden bir madalyondu.

Rowena ilerledi ve üzerindeki amblemin kime ait olduğunu anlamak için dikkatle baktı.

Alexander'ın madalyonu eski ve yıpranmıştı, üstündeki işaretlerin bir kısmı silinmişti. Ama Rowena ilk bakışta kime ait olduğunu anlamıştı.

Kalbi duracak gibi oldu. Evet, çocuğun babasının kim olduğunu biliyordu.

Pekâlâ.

“Annen kim senin Alexander?” diye sordu Rowena, sesini nazik tutmak için zorlayarak.

Çocuk yaşlı kadına baktı.

“Söyle ona,” dedi yaşlı kadın.

“Cornwall’lı Elizabeth,” dedi çocuk, sesi de gözleri gibi korku doluydu. “Ama bana onun öldüğünü söylediler.”

Rowena’nın nefesi kesildi. Evet, arkadaşına çok benziyordu çocuk. Konuşurken Elizabeth canlandı gözlerinin önünde ama babasıyla arasında bir benzerlik bulamadı.

“Ne diyorlar leydim?” diye seslendi sabırsızlıkla bekleyen şövalyelerden biri.

“Kesinlikle yalan söylüyorlardır. Size onları öldürelim diyorum.”

Rowena kaşlarını çatarak etrafındaki adamlara baktı. “Müsaade eder misiniz?” dedi Normandiya Fransızcasıyla. “Ne kadar korktuklarını görmüyor musunuz?”

“Eee, korksalar iyi olur.”

“Bence, ötekilere örnek olsun diye sallandıralım.”

Rowena duruşunu dikleştirdi. “Önce benim cesedimi çiğnemeniz gerekir.”

“Bu sorun olmayacaktır.”

Adamlardan biri öne doğru çıkarken birden hızla arkaya doğru çekildi.

“Aslında sorun olacaktır,” dedi Stryder öfkeyle. “Leydi-den önce beni yenmek zorundasınız.”

Şövalyelerden biri yere tükürdü. “Bir Sarazen köpeğini savunmak sana mı kaldı?”

Stryder büyük bir öfkeyle adama baktı, öyle ki Rowena ürperdi. “Bana meydan mı okuyorsun?”

Şövalye arkadaşlarıyla toplanıp hızla ortadan kayboldu.

Rowena rahat bir nefes aldı ve Stryder’in müdahale etmesine şükretti.

Stryder yanına geldi, yaşlı kadınla yanındaki çocuğa meraklı gözlerle baktı. “Burada ne işleri var?”

“Çocuğun babasını arıyorlarmış.”

Stryder bütün masumiyetiyle sordu. “Gidip getireyimi?”

“Hayır, buna gerek yok.”

“Nasıl yani?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Babası ölmüş mü?”

“Hayır, Stryder,” dedi çocuğun kolyesini göstererek. “Babası sensin.”

BÖLÜM 16

Stryder gözlerini kırıştırdı, sonra Rowena'nın sözleri beynine ulaşır ve reddedildiğinde yine kırıştırdı. "Ne?"

"Kendin bak," dedi Rowena, titreyen elinde sallanan küçük madalyonu uzatarak. "Boynunda senin armanı taşıyor, ikisi de bunun babasına ait olduğunu söylüyorlar."

Stryder o ikisine baktı ama anlayamıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Onun çocuğu yoktu, hele de böyle Sarazen bir dadısı olan.

"Normandiya Fransızcası mı konuşuyorlar?" diye sordu Rowena'ya.

"Hayır."

"İyi," dedi Stryder biraz rahatlayarak, "çünkü çocuğa annesinin kim olduğunu sormak istemiyorum. Sen sora-bildin mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Elizabeth olduğunu söyledi."

Bir kez daha şoke oldu Stryder. "*Senin* arkadaşın Elizabeth mi?"

“Evet,” diye cevap verdi Rowena gözleri dolarak.

Durum daha da kötü bir hal almıştı. Hayatta istediği son şey Rowena’nın onun arkadaşlarından biriyle yattığını düşünmesiydi. “Ama ben ona elimi bile sürmedim. Asla. Yemin ederim.”

Rowena onun koluna dokundu, gözleri anlayışla bakıyordu. “Biliyorum, Stryder. İnan bana, biliyorum.”

Rowena’nın mantıklı davranması, arkadaşını baştan çıkardığı için bağırıp çağırmaması içini rahatlatmıştı biraz. Stryder çocuğun önünde diz çöktü ve Rowena’nın elinden küçük madalyonu alarak dikkatle incelemeye koyuldu.

Bu kesinlikle babasına aitti. Kutsal Topraklar’a giderken madalyonu da yanında götürmüştü ve o zamanlar Stryder karşısındaki çocuğun yaşlarındaydı.

Stryder gözlerini kapadı, esir düştükleri günü hatırladı. Madalyonu zorla Damien’in avucuna sıkıştırmıştı.

“Onlara benim kardeşim olduğunu söyle. Eğer önemsiz biri olduğunu düşünürlerse canını yakmazlar.”

O zaman Damien küçümseyerek dudak bükümüştü. *“Ama ben önemli biriyim.”*

Stryder yine de ısrar etmiş, Damien’ı alması için zorlamıştı. Damien madalyonu hırsla elinden çekip almıştı ve o zamandan beri de bir daha görmemişti.

Aslında bu madalyon yıllardır aklına bile gelmemişti.

Çocuk dudaklarını yalayarak bir madalyona bir Stryder’a bakıp duruyordu.

“Benim babam sen misin?” diye sordu Arapça.

Stryder bu soruya cevap vermekten çekindi, bu suikastçıların o ve adamlarına kurduğu bir tuzak olabilirdi. Eğer bu doğruysa, küçücük bir çocuğu pis işlerine alet etmeye çalışan o herifleri bulup öldürecekti.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu çocuğa.

“Bunu bana amcam verdi.”

Stryder başını eğip dikkatle sordu. “Amcan mı?”

“Evet. Fransa diye bir yerdendi kendisi. Buraya gelmeden önce oradaydık biz. Nana onun çocukken nerede yaşadığını bilmediğini söylemişti. Amcam sürekli bana Fransa’dan ve babamdan bahsederdi. İkinizin birlikte öteki çocuklara ve aşcınıza nasıl oyunlar oynadığınızı anlatırdı. Senin aşcın var mı?”

Stryder başını iki yana salladı. Çocuğun dikkatinin dağılmasını istemiyordu. “Amcan baban hakkında özel bir şey söyledi mi?”

“Babamın dünyanın en cesur şövalyesi olduğunu söyledi. Bir gün onu bulacağımı ve babamın amcamla ilgilediği gibi benimle de ilgileneceğini anlattı. Ama amcam kötü bir çocukmuş ve babamı dinlememiş. Büyüklerinin sözünü dinlemeyen çocuklar şeytanın esiri olurlarmış, öyle söyledi.”

Stryder bu sözleri düşündü. Çocuğun konuşmalarından, ‘amca’ olarak bahsedilen kişinin Damien olduğu anlaşılıyordu ama bu çok garipti. Damien’in hakkında böyle güzel şeyler söylemesi inanılır gibi değildi.

Hele birlikte geçirdikleri masum çocukluk hikâyeleri? Olacak şey değildi.

“Ya annen?” diye sordu Stryder. “Neden onun yanında değilsin?”

Çocuk yaşlı kadına baktı.

“Sütten kesilir keşilmez annesini götürdüler lordum,” diye cevap verdi yaşlı kadın. “Onu hatırlamıyor bile.”

“Ya amcası?”

Kadın zayıf omuzlarını silkti. “Üç yıl önce onu da zorla alıp götürdüler. Başına ne geldiğini hiç öğrenemedik.”

Çocukla Damien’i birlikte düşündüğü zaman Stryder’in midesi düğüm düğüm oldu. Oldukça uzun bir süre birlikte yaşamış olmalıydı. Aksi halde bu yaşta bir çocuk Damien’in söylediklerini böyle net hatırlayamazdı.

“Peki çocuğa ne oldu?” diye sordu Stryder kadına. “O nerede tutuldu?”

“Kendi yaşındaki çocuklarla birlikte özel bir yetimhanede. Efendileri annesine söz vermişler, dediklerini yaptığı sürece ona zarar vermeyeceklermiş. Sonra bir gün bir haber geldi, annesi ölmüş ve benden çocuğu babasına teslim etmem istendi.”

Bu daha da anlamsızdı. “Kim istedi?”

“Hizmetçiler soru sormazlar lordum. Sadece bize söylenenleri yaparız.”

Stryder özür diledi, sonra ‘oğlu’na döndü.

“Adın ne çocuk?”

“Alexander.”

Kibarca gülümseyerek elini uzattı. “Ben de Blackmoor Kontu Stryder, küçük Alexander. Senin baban.”

Çocuğun şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. Sonra gözleri dolu dolu bir halde, “Sen gerçekten babam mısın, hani şu ünlü İngiliz şövalye?”

“Evet çocuk. Her zaman ve sonsuza kadar.”

Çocuk küçük bir çılgılık atarak Stryder’in kollarına atıldı.

Stryder ile çocuğun kucaklaşmalarını izleyen Rowena’nın da gözleri dolmuştu. Kısacık bir an, Stryder’in çocuğu reddedeceğini sanmıştı ama onu daha iyi tanıyor olmalıydı.

O bir çocuğa karşı asla soğuk davranamazdı.

Yaşlı kadın yavaşça uzaklaşmaya başladı.

“Bekle!” dedi Stryder, kollarında çocukla doğrulurken. Stryder uzun boylu ve iri yapılı olsa da oğlan kucağına almak için çok büyüktü. Çocuk ince kolları ve bacaklarıyla Stryder’a sımsıkı sarılmış, küçük başını babasının omzuna koyarak gözlerini sımsıkı kapamıştı.

“Adın ne senin?” diye sordu Stryder yaşlı kadına.

“Fatima.”

“Oğlumu bana getirdiğin için teşekkür ederim Fatima.”

Kadın başını hafifçe eğdi ve yine yürümeye başladı.

“Fatima?” diye seslendi Stryder arkasından. “Alexander yeni evine alışana kadar bizimle kalır mısın?”

“Dönmem gerek. Dönmezsem efendim çok kızar.”

Stryder çocuğu kucağından yere bıraktı. “Bakman gereken bir ailen mi var?”

“Hayır. Oğlum daha çocukken öldü ve kocam da arkasından çok yaşamadı. O zamandan beri yetimhanede, efendimin emrinde çalışıyorum.”

“Öyleyse bizimle kal,” diye ısrar etti Stryder. “Alexander’a yardımcı olursun. Özgürlüğünü bağışlaması için efendine para gönderirim.”

Yaşlı kadın bu sözler üzerine gözyaşlarına boğuldu. “Benim gibi işe yaramaz bir kadının özgürlüğü için para mı ödeyeceksiniz?”

Stryder anlayışla baktı. “Sen işe yaramaz birisi değilsin, Fatima. Oğlumu bana getirmek için çok uzaklardan geldin. Hem Alexander da etrafında tanıdık bir yüz görmekten mutlu olacaktır, öyle değil mi Alexander?”

“Nana’yı çok seviyorum,” diye başını salladı çocuk. “İyi olduğumda beni gıdıklar ve bir sürü hikâye anlatır.”

Stryder elini yaşlı kadına uzattı. “Bizimle kal. Lütfen.”

Fatima eline dokunmadı ama eğilerek kabul ettiğini belirtti.

“Hayır,” dedi Stryder kadının doğrulmasına yardım ederken. “Bundan sonra, dua etmek dışında böyle eğilmek yok. Artık özgür bir kadınsın.”

Alexander’ın elini tutarken Fatima’nın dudakları titriyordu. “Amcan haklıymış, küçüğüm. Baban iyi bir adammış.”

Stryder onları çadırına götürürken Rowena bir adım geride kalarak yollarında çekildi. Arkalarından yürürken Alexander’ın hoplayıp zıplayarak sorular sormasını izledi.

“Burada mı yaşıyorsun baba? Yoksa İngilizler de göçebeler gibi hep gezerler mi? Büyüyünce ben de senin gibi bir şövalye olacak mıyım? Nana benim özgür biri olduğumu söylüyor ama ben özgür olmak ne demek bilmiyorum. Nana dedi ki, babam, yani sen, bir gün anlatacakmışsın bana. Nihayet ata binebilecek miyim ben de? Buraya gelmek için tekneye bindik biz. Çok pahalıydı, Kuru ekmek ve sudan başka bir şey yemedik. Evdeyken, işlerimizi iyi yaparsak biraz süt verirlerdi. Burada da uslu olursam süt içebilir miyim?”

Stryder, çocuğun sağanak halindeki sorularına güldü. “Uslu durmasan da her gün süt içebilirsin.”

“Gerçekten mi?” Çocuk zafer kazanmış gibi baktı Fatima’ya. “Duydun mu Nana? Yaramazlık yapsam da süt içebileceğim?”

“Duydum, haylaz. Göreceğiz bakalım.”

Stryder onları çadıra soktu. Alexander ortalıkta dolaşarak her şeyi incelemeye başladı.

“Bir kılıç!” diye bağırdı Stryder’in silah sandığını keşfettiğinde.

Stryder hemen kılıcı çocuğun elinden aldı. “Dikkat et! Çok keskindir.”

Alexander elinde kılıç varmış gibi hayali şövalyelerle, canavarlarla ve dev akreplerle savaşmaya başladı.

Rowena çocuğun bu hayali mücadelesini kahkahalarla izliyordu. “Hep elini tutmak zorundasın, değil mi?” dedi Fatima’ya.

“Sormayın, yola çıktığımız gün tekneden düştü.”

Alexander oyununa ara verdi. “Denizciler beni kurtarmak zorunda kaldıkları için çok kızdılar.” Sonra ciddileşti. “Eğer bir daha düşersem beni köpekbalıklarına vereceklerini söylediler, böylece kayıp düşmemek için çok dikkat ettim.”

O sırada çadıra giren Swan, Stryder’ı omzunda bir çocukla görünce donup kaldı.

“Bu şeyin burada ne işi var?” dedi Alexander’ı işaret ederek.

“O şey benim oğlum, adı Alexander.” Stryder sinirlenmişti. “Lütfen, ona karşı saygılı davran.”

Swan dehşete düşmüş görünüyordu. “Hayır, hayır, hayır, olamaz. Her geldiğimde Rowena’yı burada görmek yeterince kötüydü zaten ve şimdi de bu? Babasının Simon olduğunu söyle ve onu hemen İskoçya’ya gönder.”

Stryder şövalyesine çok kızmıştı, Fatima ve Alexander anlamasınlar diye Normandiya Fransızcası konuştu. “Simon’ın bir sürü çocuğu var zaten. Çocuk benim babası olduğuma inanıyor Swan. Annesi öldü ve bunu ona söylemeyeceğim.”

Rowena, Stryder'la göz göze gelince neden böyle davrandığını anladı. Babasının yaptıklarını anlattığı gece gözlerinde beliren acının aynısı vardı orada. Nasıl bir acıysa, bunca yıl sonra bile hâlâ tazeydi.

Stryder bir çocuğu asla babasının kendisini incittiği gibi incitmezdi.

Swan ellerini havaya kaldırdı. "Çok güzel. Ama seyahatlerimizde bu çocuğa nasıl bakacağız, hiç düşündün mü? Ya Akrep'i saklandığı yerden bulup çıkarmaya çalışırken çocuğu ne yapacağız? Her an yanımızda olacak ve bir sürü yaramazlık yapacak. Çocuk sonuçta. Ya seni öldürmeye çalışanlar Stryder? Şimdi yeni bir hedefleri daha oldu."

Rowena, Stryder'ın yüzünden rengin çekildiğini fark etti. Stryder uzanıp bütün gücünü ona geçirmek ister gibi elini Alexander'ın omzuna koydu.

İkisi de bunu hiç düşünmemişlerdi.

"Benimle birlikte Sussex'te yaşayabilir," diye önerdi Rowena. "Elizabeth'e bunu borçluyum."

"Ya evlenirsen?" diye sordu Stryder. "Kocan ne der bu işe?"

Rowena küçümseyerek baktı. "Ben evlenmeyeceğim. Kaç kez söyledim bunu."

"Ya Henry evlenmeni isterse?"

Rowena cevap vermek için ağzını açmıştı ki Swan atıldı. "Sakin ola evlenme teklif etme Stryder. Bir dakikalığına düşün! Tekrar söylüyorum, eğer yurtdışına gittiğimizde İngiltere'de bir eş ve bir evlat bırakırsan, mükemmel rehine adayı olurlar. Seni ele geçirmeye çalışan kişiler önce onları rehin alırlar."

"Benim de muhafızlarım var," dedi Rowena.

Swan dalga geçer gibi baktı. “Henry’nin de vardı ama Sin MacAllister daha delikanlıyken, Henry’nin çadırına gizlice girip bıçağını boğazına dayamayı başarmıştı. Yete-neksiz budalalarla uğraşmıyoruz biz. Düşmanlarımız son derece eğitilmiş ve yakalanmayacak kadar becerikli.”

Gözleri Stryder ile Swan arasında gidip gelen Alexander, ürkek bir sesle sordu. “Bir sorun mu var baba?”

“Yok, evlat.” Sonra Swan’a baktı. “Çocuğu ve bakıcısını al, karınlarını iyice doyur. Ben de bu arada düşüneyim.”

“Haklısın Stryder, bu işi çok dikkatle düşünmelisin. Biz başkaları gibi değiliz. Sen bizi kaç kez uyarmadın mı? Sırtımızda bunca yük varken aile sahibi olamayız, demedin mi?”

Swan’ın yüzü Alexander’a bakarken yumuşadı. “Alexander?” dedi Arapça.

Küçük çocuk kuşkuyla baktı.

Elini çocuğa uzattı. “Ben Lord Stryder’in adamlarından biriyim. Bana Swan diyebilirsin. Benimle gel, bakıcın ve senin için yiyecek bir şeyler bulalım.”

Alexander’ın yüzü sevinçle aydınlandı ve Swan’ın elinden tutup çadırdan dışarı çıktıklarında Fatima da onları takip etti.

Onlar çıkar çıkmaz Stryder parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. Rowena’ya baktı, zar zor gülümsedi. “Günaydın leydim. Sabahtan beri söylemek fırsatı bulamadım.”

Rowena onun kollarına doğru yürüdü, yanağına bir öpücük kondurdu. “Günaydın.”

Stryder genç kadına sıkıca sarıldı, onun varlığı her şeyi birkaç saniyeliğine unuttursa da düşünecek çok ciddi bir sorunu vardı.

“Hayat neden hep bu kadar zor olmak zorunda?” diye sordu Stryder. “Amcan gibi adamlara bakıyorum, hiç sorun yaşamadan hayatlarını rahatça sürdürüyorlar.”

“Hiçbir şey görüldüğü gibi değil, Stryder. Amcamın içini bilmiyorsun, hayatının ne kadar zor geçtiğini anlamıyorsun. Anne tarafından ailenin en küçük erkek evladı. O yüzden benim vasım tayin edilmiş. Kendi topraklarına da benimkilere de asla hükmedemeyecek. Oysa çok iyi biridir ve Henry için de güvenilir bir dosttur. Neden hiç evlenmediğini biliyor musun? Çünkü sevdiği kadın, onun yerine toprakları olan biriyle evlenmiş ve amcam da olanları bir kenarda durarak izlemek zorunda kalmış. Hiç belli etmese de zaman zaman, bir varis olarak doğduğum için benden nefret ettiğini düşünüyorum.”

“Senden kim nefret edebilir?”

Bu soru üzerine genç kadın Stryder’a sıkıca sarıldı.

Stryder derin bir iç geçirerek onu bıraktı. “Ne yapacağım ben Rowena?”

Lordun fikrini sorması Rowena’yı çok şaşırtmıştı. Kaç erkek yanındaki kadının fikirlerine değer verirdi ki? Bu yüzden bu kadar çok seviyordu onu.

Evlen benimle, diye fısıldadı kafasındaki ses.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemezdi, özellikle de onun teklifini reddettikten sonra.

“Bilmiyorum Stryder. Ama eminim ki herkesi mutlu edecek bir yol bulacaksın.”

“Bana kendime güvendiğimden daha çok güveniyorsun. Oysa yanıldığım çok zaman olmuştur.”

“Ama yanılmadıklarının sayısı daha fazladır, eminim.”

“Keşke ben de kendime senin bana güvendiğin kadar güvenebilsem.”

Rowena elini onun omzuna koydu, koluna minicik bir öpücük kondurdu. “Hiç merak etme Stryder, sonunda Tanrı’nın dediği olur.”

Rowena lordu bıraktı ve geri çekildi. “Şimdi seni yalnız bırakayım da biraz düşün. Bana ihtiyacın olursa mutfakta, Swan’ın Alexander’ı doyurduğundan emin olacağım. Umarım çocuğu domuz yavrusu gibi beslememiştir.”

Stryder hafifçe gülümsedi. Swan bu, ne yapacağı belli olmazdı.

Rowena’nın gidişini izlerken kafasında bin bir düşünce dolanıyordu.

“Ne yapacağım ben?” dedi iç geçirerek.

Aradığı cevap Damien’daydı ve kararlı adımlarla onun kapısına doğru gitti.

Stryder yaklaştığında iki nöbetçi tarafından durduruldu. “Dur!”

Stryder onlara aldırmadı.

Nöbetçiler üstüne saldırıp onu durdurmaya kalkışınca kendilerini yerde buldular ve Stryder üstlerinden atlayarak giriş kapısını araladı.

Damien şaşkınlıkla olduğu yerde sıçradı.

Ama onun maskesiz ve pelerinsiz olduğunu görünce asıl Stryder şoke olmuştu. Eski arkadaşı, minderli bir sandalyeye oturmuştu, iki yanında cübbeleri içinde iki Arap doktor duruyordu.

Damien’in saçları hâlâ eskisi gibi altın sarısıydı ama çocukken kısa kestığı saçları şimdi uzundu ve kalın bir örgü halinde sırtından aşağı uzanıyordu. Yeşil-ela gözleri tarifsiz bir nefretle parlıyordu.

Stryder, onun yanaklarındaki dövmeleeri görünce dona-

kaldı. Her iki gözünün altında, elmacık kemiklerine paralel uzanan iki siyah dövme vardı. Ne yazdığı hakkında en ufak bir fikri yoktu ama sembol değil de kelime oldukları çok açıktı.

Yüzündeki bu işaretler olmasa Damien kesinlikle çok yakışıklı biriydi.

“Ne cüretle!” diye hırladı Damien ayağa kalkarken. Odanın karşı tarafındaki masaya koşarak üzerinden altın renkli bir maske alıp yüzüne taktı. Maske Damien’in yüzünün tahrip edilmeden önceki halinin birebir kopyasıydı.

Doktorlar Damien’e doğru ilerlediler ama o onları uzaklaştırdı. “Bırakın beni!” diye öfkeyle bağırdı.

Nöbetçiler Stryder’ı yakalamak için içeri daldılar ama o ellerinden kurtuldu. “Seninle konuşmak istiyorum,” dedi. “Konuşana kadar da hiçbir yere gitmiyorum.”

Maskesini yüzüne bağlarken Damien durdu, alev alev yanan gözlerle Stryder’a baktı. Başının öfkeli bir hareketiyle doktorlara ve nöbetçilere dışarı çıkmalarını işaret etti.

Herkes çıktı.

Stryder, adamlar çıkarken gözünü Damien’den ayırmadan bekledi.

Damien koyu kırmızı bir ceket ve aynı renkte kısa bir pantolon giymişti. Kapalı kapılar ardında olsa da eldivenleri hâlâ ellerindeydi. Stryder yaklaştığında prens bu kez pelerinini almaya kalkışmadı.

“Ne söyleyeceksen çabuk ol,” dedi Damien alçak ve ciddi bir sesle.

Stryder hemen konuya girdi. “Alexander’ı neden bana gönderdin?”

Damien kısa bir an durakladı, sonra yüzü yine anlamsız bir ifadeye büründü.

“Sen neden bahsediyorsun? Alexander kim?”

“Kim olduğunu çok iyi biliyorsun Damien,” dedi Stryder sıkılmış dişleri arasından. “Oyunlarını benimle ya da o çocukla sakın oynama. Yardım et yoksa başıma gelecekleri umursamadan seni yere indiririm.”

Stryder, Damien’in sözlerinden dolayı memnun olduğunu hissetti.

Damien bir sandalyenin arkasına geçti, elini sandalyenin süslü arkalığına koydu. Konuştuğunda sanki birilerinin duymasından korkuyor gibi çok alçaktı. “Peki onu koruyacak mısın?”

Stryder onu tanımasa, Damien’in sesinde bir beklenti olduğuna yemin edebilirdi.

“Onu bana karşı kullanmayı mı planlıyorsun?”

Damien soğuk bir tavırla güldü. “Hayır, öyle bir niyetim yok.”

“Yemin eder misin?”

Damien gülümsedi. “Yemin etsem inanacak mısın?”

Hayır, elbette inanmayacaktı. Kendisinden ölümüne nefret ettiğini itiraf ettikten sonra Stryder ona nasıl inanabilirdi?

“Ona neden babasının ben olduğumu söyledin?”

Damien bakışlarını uzaklara çevirdi ve cevap vermeden önce biraz oyalandı. “Sorduğu zaman ne cevap vereceğimi bilemedim. Sonra, onun hayran olacağı, özeneceği birini düşündüm.” Damien dönüp nefret fışkıran gözlerle onun gözlerinin içine baktı. “Aklıma ilk gelen şerefli adam sen oldun.”

Stryder bu adamın mantığını ve nedensiz nefretini gerçekten anlamıyordu. “Benden bunun için mi nefret ediyorsun?”

“Senden bir sürü şey için nefret ediyorum.”

“Yine de yetiştirmem için bana bir çocuk emanet ediyorsun.”

Damien’in sandalyenin üstündeki elleri kasıldı. “Çocuğun bütün masraflarını ben karşılayacağım.”

“Senin paranı istemiyorum Damien. İhtiyacım da yok. Senden tek isteğim, çocuğu rahat bırakman duygularıyla ve aklıyla oynamaman.”

“O konuda endişelenme. Hayatından tamamen uzak duracağım. Ona amcasının öldüğünü söylersin. Bilmesi gereken tek şey o.”

Stryder başıyla onayladı. “Son bir sorum daha var.”

“Nedir?”

“Fatima’nın özgürlüğünü satın almak için efendisine kaç para göndermem gerekiyor?”

Damien şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Sen olduğunu o zaman anladım, Damien. Çocuğun yanında taşıdığı madalyonun yanı sıra, Kutsal Topraklar’dan buraya gelme meselesi de vardı. Onların Kutsal Topraklar’dan İngiltere’ye güvenli gelebilmeleri için çok önemli birinden yardım almış olmaları gerekiyordu. Daha dikkatli olmalıydın.”

Damien sözlerini önemsemedi. “Neden Fatima’yı yanında tutmak istiyorsun?”

“Çünkü Alexander onu çok seviyor. Etrafında tanıdık birilerini görmeye ihtiyacı var. Sizin, hepinizin bu duyguyu çok iyi anlıyor olmanız gerek. Hepiniz yabancı bir ülkede, yabancıların arasında tek başına kalmanın ne demek olduğunu yaşadınız.”

Damien’in çenesinde bir kas seğirdi. “Fatima’nın efendisini ben hallederim.”

Stryder başını salladı, odadan çıkmak için döndü.

“Bekle!”

Stryder onun yatak odasına gitmesini izledi. Damien birkaç dakika sonra elinde tahtadan oyulmuş bir şövalye figürüyle döndü ve onu Stryder’a uzattı.

“Alexander’a Edward’ın onu çok özlediğini söyle.”

Stryder bu oyuncağa ve garip mesaja kaşlarını çatı

Yine gitmek üzere dönmüştü ki Damien kolunu kavrayarak onu durdurdu. “Alexander’ın benim gibi bir aptal olmasına izin verme, Stryder. Düzgün bir adam olarak yetiştir.”

Damien onun kolunu bıraktı ve arkasına bakmadan yatak odasına girdi.

Çifte kapılar yankılanarak kapandı ve bir kilit sesi duyuldu.

İşte şimdi ilginç bir yüzleşme olmuştu...

Stryder, Damien’in çocuğu neden kendisine gönderdiğini, neden onu himayesine alıp yetiştirmesini istediğini anlayabilmiş değildi.

İç geçirerek döndü ve odadan çıkıp mutfığa doğru gitti.

Swan ile Alexander oyun oynarken, Rowena da bir köşeye oturmuş onları izliyordu. Çocuklarla arasının iyi olmadığını söyleyen bir adam için kısa sürede çocukla arkadaş olmuştu.

“Bak şimdi Alexander,” dedi Swan çocuğun ellerindeki kereviz saplarını işaret ederek. “Mancının attığı gülle geliyor.” Swan elindeki normalden daha büyük turpu çevirerek çocuğun elindeki kereviz saplarına doğru fırlattı. Bu arada ağzıyla etrafta uçuşan okların, haykıran ve yardım isteyen insanların seslerini taklit ediyordu

Swan kereviz saplarını sözde 'gülle' ile vurunca Alexander kahkahayı bastı.

"Ah başım," diyerek saplardan birini aldı Swan ve sanki topallayan bir adammış gibi masanın üstünde koşturdu. "Ah, yanıyorum! Ay, ay, ay!"

Alexander daha çok güldü.

Rowena ve çocuğa pırasalı bezelyeli yahni yedirmeye çalışan Fatima dehşet içinde bakıştılar.

O sırada Stryder içeri girdi ve Swan hemen kereviz sapını bırakıp toparlandı. "Yiyeceklerle oyun oynanmaz," dedi ciddi bir sesle çocuğa.

Alexander, Swan'daki bu ani tavır değişikliğine çok şaşırılmıştı.

Swan boğazını temizledi, çekinerek Stryder'a baktı. "Ben gideyim," dedi.

Stryder Rowena ile göz göze gelince güldü. "Yine yanan kereviz sapı oyunu mu?"

"Çok sık oynar mı?" diye sordu Rowena

"Evet, ama kendini değil de çocukları eğlendirmek için yapıyorsa, korkacak bir şey yok."

Rowena buna güldü.

Stryder çocuğun yanına diz çöktü ve küçük tahta şövalyeyi uzattı.

"Edward!" diye bir çığlık attı Alexander oyuncağa sarılarak. "Nereden buldun onu?"

Rowena, çocuk oyuncağını öperken Stryder'ın yüzünden geçen acı dolu ifadeyi fark etti. "Amcan gönderdi," dedi Stryder. "Edward'ın seni çok özlediğini söylememi istedi."

Rowena, Stryder'ın yüzüne dikkatle baktı. Bir şeyler saklıyordu.

“Ah, Edward!” diye yeni bir çığlık attı çocuk ve tahta oyuncağına sımsıkı sarıldı. “Kayboldun sanmıştım. Ama hepsi geçti, şimdi yine birlikteyiz, ejderhalar ve...” Masa-nın üzerindeki sebzelere baktı. “Kereviz saplarıyla savaş-maya devam edebiliriz.”

Alexander tahta şövalyesiyle oynarken Rowena da Stryder’ı kenara çekti. “Nerden buldun bu oyuncağı?”

Stryder gözlerini Alexander’dan ayırmadan omuzlarını silkti. O anda daha önce fark etmediği bir şey dikkatini çekmişti.

Alexander Damien’a ne kadar çok benziyordu. Özellikle de kahverengiye çalan yeşil gözleri ve biçimi Damien’ın çocuğun babası olduğunu belli ediyordu.

Derin bir nefes aldı Stryder.

Şimdi taşlar yerine oturuyordu. Damien’ın Edward’ı saklaması, çocuk yüzünden onu tehdit ettiğinde Damien’ın memnun olması.

Mantıksız olan tek bir nokta vardı. Damien ondan nefret etse de Stryder’a oğlunu emanet ediyordu. Neden?

Sarazenler’in Alexander’ın kendi oğlu olduğunu öğrenmelerinden korkuyor olabilirdi.

Öyle bile olsa neden oğlunu Paris’e, evine götürmemiş-ti? Orada bütün Fransız sarayı çocuğa kucak açardı. Ama bu kadar basit olamazdı, öyle olsa Damien oğlunu çoktan Paris’e götürürdü.

Düşündüğünden daha fazlası olmalıydı. Eğer tahmin ettikleri gibi Damien Akrep olsaydı, hem Fransız hem İngiliz hükümetleri çocuğu Damien’a karşı bir koz olarak kullanabilirlerdi.

Zavallı Damien, ama adama hakkını vermeliydi. Da-

mien'in oğlunu en nefret ettiği düşmanın yanında aramak kimin aklına gelirdi ki?

Akıllıca bir davranıştı.

Ayrıca Damien'a karşı dikkatli olması gerektiğine dair bir uyarıydı.

"Stryder," diye üsteledi Rowena. "Lütfen neler olduğunu anlatır mısınız?"

Stryder onun elini aldı ve hafifçe öptü.

"Yapamam Rowena. Ben bile emin değilim ve konuşarak küçük bir çocuğun hayatını tehlikeye atmak istemiyorum." Etraflarındaki hizmetçi kalabalığına baktı, hepsi onları görmezden gelerek işlerini yapıyorlardı ama bu sadece bir aldatmacaydı. Hizmetçiler dedikoduyu severlerdi. Hem de çok.

Rowena ne demek istediğini anlamıştı, bu yüzden başını salladı ve Alexander'la oynamaya geri döndü.

Stryder ikisini uzun bir süre izledi. Birlikte çok değerliydi.

Stryder dalmış onları izlerken, yine Swan'ın söyledikleri aklına geldi. O haklıydı. Rowena ile evlenip sonra da onu bırakıp gidemezdi. Bu düşmanlarına açık bir hedef sunmak olurdu.

Ama şimdi bir de Alexander vardı.

"Baba?"

Çocuğa baktı. "Evet?"

"Çişim var."

Fatima ayağa kalktı, "Nereye götürüyüm?" diye sordu.

"Ben götürürüm," diyerek elini uzattı Rowena çocuğa. "Kimse bizim hakkımızda kötü düşünmez."

El ele çabucak uzaklaştılar.

Stryder oyuncak Edward'ı Alexander'ın tabağının yanına bırakırken Fatima da yemeğinin başına döndü.

"Lordum?" diye sordu Fatima. "Haddim olmayarak, Alexander'ın varlığı sizi neden bu kadar üzüyor sorabilir miyim? O çok iyi bir çocuktur ve yaşitlarına göre çok da usludur."

"Biliyorum Fatima," dedi Stryder, oyuncağın koluyla oynayarak. "Hem dünyayı kurtarıp hem oğlumu nasıl yetiştireceğim?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Dışarıda oğlumu ve diğer insanları korumam gereken bir sürü kötülük var. Bu kötülüklerle savaşırken oğlumu nasıl güvende tutabilirim?"

Fatima daha da çok şaşırdı. "Hâlâ anlayamadım lordum, bağışlayın. Siz tek başınıza, tek bir kılıçla tüm dünyayla savaşmak istiyorsunuz ve bu iyi bir şey. Ama siz öldüğünüzde kılıcınız da susacak. Bence kötü adamla savaşmak çok önemli ama iyi bir insan yetiştirmek daha önemli. Birden fazla iyi insan yetiştirebilerseniz daha da iyi olur tabii. Böylece, siz öldüğünüzde arkanızda kötülüklerle savaşacak koca bir nesil bırakmış olursunuz."

Bu bilgelik karşısında Stryder'in ağzı açık kaldı. "Teşekkür ederim Fatima. Hiç bu açıdan düşünmemiştim."

Fatima başını salladı ve yemeğini bitirdi.

Stryder sessizce otururken yaşlı kadının söylediklerini düşünüyordu. Zenobia Simon'dan bahsederken de bunu anlatmak istemişti. Yine de doğruyu söylemek gerekirse Zenobia fikirlerini Fatima kadar doğru ifade edememişti.

Evet, uğrunda savaşması gereken bazı şeyler vardı.

Ve bu ilk kez Yoldaşlar için olmayacaktı.

BÖLÜM 17

Stryder'ın bütün günü, Alexander ile Fatima'yı adamlarına tanıştırmak ve sarayı gezdirmekle geçti. Ayrıca her ikisi için de bir terziye giysiler ısmarladı - onları diğer insanlardan farklı gösteren eski kıyafetlerinden kurtulmalıydı.

Akşamüstü, Alexander Rowena'nın odasında kestirirken Fatima dua etmeye gitti. Oğlu onun uyuması gereken yatakta uyurken Stryder adamlarını çadırında topladı.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var, değil mi?" diye sordu Will. Kendini beğenmiş bir tavırla masanın yanında dururken sesi ters ve huysuzdu. "Bunu kemiklerimde hissediyorum."

"Hayır," dedi Stryder. "Pek sayılmaz."

Kollarını kavuşturarak çadırın girişine yakın bir yere oturan Swan, "Yine o kadın," dedi nefret dolu bir sesle. "O kadın senin kafanı karıştırıyor."

Stryder homurdandı. "Sorun Rowena değil."

"Çocuk, o zaman," dedi Will, Raven'a bakarak. "Onu gönderelim-"

“Alexander da değil,” dedi Stryder, Will’in sözünü keserek.

“Öyleyse neden burada toplandık?” diye sordu Swan.

“Çünkü hepinizle konuşmak istiyorum. Uzun bir süredir geleceğimiz hakkında düşünüyorum.”

Swan küfretti. “Sorun Rowena işte! Onunla evlenmek istiyorsun. Biliyordum zaten.”

“Sadece Rowena değil,” dedi Stryder. “Son derece önemli ve tehlikeli konular var.”

“Sorun ne olursa olsun, biz devam ediyoruz,” dedi Raven, Stryder’in masasına yaslanırken. “Biliyorsun Swan, attığımız her adımda başımızda Stryder’in olmasına ihtiyacımız yok.”

Swan gerginlikle burnundan soludu. “Kapa çeneni. Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Bırak konuşsun,” dedi Val. “Stryder’dan bizim için kendi hayatından vazgeçmesini daha fazla istemek haksızlık olur.”

“Ama bir lidere *ihtiyacımız* var,” dedi Swan ısrarla.

“Beyler daha ölmüyorum,” dedi Stryder. “Her zaman yanınızda olacağım. Sadece İngiltere’de daha fazla kalacağım.”

“Ailenin başında mı olacaksın?” diye sordu Swan öfkeyle. “Senin ailen *biziz* sanıyordum.”

Val kolundan çekerek arkadaşını uyardı. “Sakin Stryder’ı suçlu hissettirmeye kalkışma. Biz bir aileyiz. Hepimiz. Ve ailenin bir parçası olmak demek, kardeşlerimizden biri ihtiyaç duyduğu şeyi bulduğunda onu sonuna kadar desteklemek demektir.”

Swan üsteledi. “Stryder’a ihtiyacımız var.”

“Stryder’ın Rowena’ya ihtiyacı var,” var dedi Raven sakın bir sesle. “Ona nasıl baktığını hepiniz gördünüz. Şimdi bir de büyütmesi gereken bir oğlu var. Şahsen, Alexander’ın sağlıklı ve güvenli bir ortamda büyümesini görmekten memnun olurum.”

Raven, Stryder’a baktı. “Hepiniz biliyorsunuz ki benim hiç ailem olmadı. Annem beni doğururken ölmüş ve babam da evlatlık verilmemden hemen önce vefat etti.” Bakışlarını Swan’a çevirdi. “Sen akrabalarına pek önem vermiyor olabilirsin ama kim olduklarını biliyorsun, ne zaman istersen gidip onları ziyaret edebilirsin. Bir babanın sevgisi, bir annenin dokunuşu nasıl diye hiç merak etmek zorunda kalmadın. Yoldaşlar üzerine yemin ederim ki, benim gibi anne baba hasreti çeken çocukları ailelerine kavuşturmak için elinden geleni yapacağım.”

Raven ayağa kalktı ve elini Stryder’a uzattı. “Burada ya da uzaklarda, nereye gidersek gidelim, emrindeyim. Umarım Alexander’ın iyiliği için burada, onun yanında kalıp babası olursun.”

Val başıyla onayladı. “Turnuvalara kendi başımıza gidebiliriz, Kutsal Topraklar ile İngiltere arasında nöbetleşe gidip geliriz.”

Will dudak büktü ve onaylamayan bir ses çıkardı ama sonra o da arkadaşlarına katıldı. “Aşkmış, pöh. Böyle aptallıklara kanacağını hiç düşünmezdim. Umarım bu lanet duygu, bana geldiğinden daha iyi gelir sana.”

Hepsi birden yerinden kımıldamamış olan Swan’a baktılar. “Sözlerimin arkasındayım. Senin yaptığın gibi, amacımıza ihanet ederek kaderimin peşinden koşmayacağım.”

“Senin iznine ihtiyacım yok,” dedi Stryder. “Sadece kararımı benim ağzımdan duyun istedim.”

“Tamam, öğrendik işte,” diye atıldı Swan.

Sonra çadırdan çıktı.

“Birazdan gelir,” dedi Will. “Yoksa döve döve getiririm.”

Stryder homurdandı.

Rowena çadırın giriş kapağını kaldırdı. İçerideki üç adam onu görünce beceriksizce ayağa kalktılar ve çadırdan çıktılar.

“Bir şeyleri bölmedim ya?” diye sorarken elinde lavtasıyla içeri girdi Rowena.

“Hayır, bitirmiştik.” Stryder kaşlarını çatarak çadırın girişine baktı, Alexander’ın da gelmesini bekliyordu.

“Alexander benim dairemde, Bridget ve Fatima ile birlikte.”

Stryder başıyla onayladı. “İyi. Ben de seninle bir dakika yalnız kalmak istiyordum. Düşünüyordum da-”

“Bu nedir?” diye sözünü keserek masaya doğru yürüdü Rowena.

Stryder, akşamüstü Will’in kendisine okuduğu, turnuvadaki dövüşlerin listesini Rowena eline alınca kaşlarını çatarak yaklaştı. “Bir şey değil. Rakiplerimizin listesi.”

Rowena kâğıtları gözden geçirirken yanakları kızardı. “İnanamıyorum... Kaç adam var burada?”

“Yüz elli.”

“Yüz elli mi?” diye tekrarladı Rowena kulaklarına inanamayarak. “Listeye göre mızrak yarışmaları için üç tam gün ayrılmış.”

“Evet, bu sene her zamankinden daha fazla başvuru olunca Henry süreyi uzattı.”

Rowena hayretle Stryder’a baktı. “Neden bu kadar çok başvuru olmuş?”

“Çünkü Henry ödöl olarak seni vereceğini ilan etti.”

Rowena ürpererek isimleri incelemeye başladı. “Bu adamların yarısı bana tepeden bakar ve kalanını ise hiç tanımıyorum. Nereden çıkıp geldiler bunlar?”

“Her yerden, Rowena. Senin de dediğin gibi, dünyanın en verimli topraklarının bir kısmına sahipsin. Burada, seninle evlenip topraksız bir şövalyeyken güçlü bir toprak baronu olmak için ruhunu satmaya hazır pek çok adam var. Sen hiç o durumda olmadığın için, bunun ne demek olduğunu anlayamazsın.”

Rowena kâğıtları yere fırlattı, dehşete kapılmıştı. “Bu durumda ben de ganimet oluyorum, öyle mi?”

“Rowena, böyle olduğunu zaten biliyordun.”

“Evet, ama bu adamların Avrupa’nın her köşesinden gelip, bir parça toprak için birbirlerine saldıracaklarını bilmiyordum.”

Stryder bir kez daha genç kadının mantığına ve haksızlık karşısında direnişine hayran oldu.

“Ya bu!” diye Stryder’in okuyamadığı isimlerden birini işaret etti. “Damien St. Cyr da mızrak yarışlarına katılıyor-muş. Damien da, öyle mi?”

“Evet, kimse söylemedi mi sana?”

“Kesinlikle hayır. O neden katılıyor?”

“Geçtiğimiz hafta peşindeyken çok eğlendirmişsin onu.”

“Eğlendirmek mi?” diye bağırdı Rowena. “Adam en iyi arkadaşımı öldürdü. Soğukkanlı bir katil o. Öyle biriyle evlenmem söz konusu bile olamaz. Ölürüm daha iyi.”

Stryder onu yatıştırmaya çalıştı. “Merak etme, onunla ya da başka biriyle evlenmek zorunda kalmayacaksın. Bu turnuvayı senin için kazanacağım.”

Rowena başını kuşkuyla eğdi. “Emin misin?”

Stryder gücenmiş gibi yaptı. “O listede benim en az iki defa yenmediğim tek bir şövalye yok.”

“Damien de dahil mi buna?”

Stryder durakladı.

“Yani onu hiç yenmedin?”

“Hayır, mızrakta hiç karşılaşmadık. Ama benim kazanacağımdan kuşku yok. Senin de olmasın.”

Rowena, başı ağrıyormuş gibi ellerini şakaklarına bastırdı. “Ah Stryder, şu anda neler hissettiğimi hayal bile edemezsin. Bütün bu adamlar benimle evlenmek için, birbirleriyle dövüşecekler.” Stryder’a baktı. “Benimle evlenir misin? Şimdi? Bu gece? Bu çılgınlıktan beni kurtar.”

Ah, yapabilmeyi ne kadar isterdi Stryder. Ama bu o kadar kolay değildi. “Olmaz.”

“Olmaz mı?”

“Olmaz Rowena, evlenemeyiz. Üç hafta önce evlenme teklif ettiğimde kabul etmeliydin.”

“Ne demek evlenemeyiz? Neden olmasın?”

Stryder masadaki kâğıtları işaret etti. “Listeyi gördün işte. Bu adamlar buraya geldiler çünkü Henry kazánana seni vereceğini ilan etti. Yarışmalara bir hafta kala seninle evlenirsem, hepsi birden Henry’ye saldırır ve onu tahttan indirirler.”

“Ciddi olamazsın.”

“İnan bana, böyle bir konuda şaka yapmam. Olayları doğru değerlendirmeliyiz.”

Rowena gözleri alev alev, yanakları öfkeden kıpkırmızı halde karşısına dikildi. “Anladım. Kurbanlık koyun gibi bir köşede oturacağım ve kasabım için tezahürat yapacağım.”

Genç kadının öfkesi Stryder'inkini de ateşlemeye başlamıştı. "Ben kasap değilim, sen de kurbanlık koyun değilsin Rowena. Sen de benimle evlenmek istediğine göre neyi tartışıyoruz biz?"

"Çünkü ben erkeklerin böyle aptal bir şey yüzünden dövüşmelerinden nefret ediyorum. Üstelik bu yetişkin erkekler, benim için birbirlerini öldürmeye çalışacaklar."

"Romantik aşkın gereği, elde edeceğin tek şey bir bakışı olsa bile kendi hayatını ulaşılmaz bir leydi için feda etmek sanıyordum?"

Rowena alaycı bir tavırla burnundan nefes verdi. "Benim üzerine şarkılar yazdığım aşk böyle bir şey değil. Gereksiz kan dökmenin romantik bir tarafını göremiyorum."

Stryder onu yanına çekti ve saçlarının tatlı, çiçeksi kokusunu içine çekip tepesine bir öpücük kondurdu. "Önümüzdeki cumadan sonra, bu gereksiz kan dökmelemler hakkında endişelenmek zorunda kalmayacaksın artık. Turnuvayı kazanacağım, seninle evleneceğim ve onlardan korkmana gerek kalmayacak."

Biraz sakinleşerek başını salladı Rowena. "Ve ben de bir kurbanlık koyun gibi beyaz yünlere bürünüp geleceğim."

Onun bu inatçılığı karşısında Stryder iç geçirdi. "Benim kaybetmemi mi isterdin?"

"Hayır, tabii ki. Özellikle de Damien St.Cyr gibi birine karşı."

"Öyleyse biz neden kavga ediyoruz?"

"Ediyoruz işte!" Rowena döndü ve hızla çadırdan çıktı.

Stryder afallamış halde kala kalmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kadınlar," diye inledi. Hiçbir erkek onları anlayamaz-

dı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip adamlarını rahatlatmaya gitti. En azından herkes içini dökmüştü ve doğrusu mantıklı konuşmuşlardı.

Stryder sonraki birkaç günü turnuva için hazırlanmakla geçirdiğinden Rowena'yla derslere ara verdi. Aslında, ne zaman karşılaşsalar Rowena koyun gibi melediğinden doğru dürüst konuşmuyorlardı bile.

Tanrı yardımcısı olsundu. Rowena yetmiyormuş gibi Alexander da aynı hareketi yapmaya başlamıştı.

“Ne kadar komik, değil mi baba? Rowena senin buna çok güleceğini söyledi.”

Stryder acı çekiyormuş gibi inledi. Çocuğun duygularını incitmek istemiyordu. Bu yüzden başını okşadı ve Rowena'nın bu çocuksu davranışlarına lanet okurken oğlanı Fatima ile birlikte hava almaya gönderdi.

Stryder, turnuvadan önceki geceyi her zaman yaptığı gibi kilisede geçirdi. Ailelerinden uzakta ölen bütün tanıdığı insanlar için dua etti ve kendisi için güç diledi.

Gece geç vakit döndüğünde Rowena'yı beklerken buldu. Uzun bir pelerin giymişti, Alexander'ın yatağının yanı başına oturmuş uyuyan çocuğu seyrediyordu.

“Senin ne işin var burada?” diye sordu Stryder, kuzu gibi meleyerek üzerine yürümesini bekleyerek.

Ama Rowena yapmadı.

Onun yerine, yavaşça yerinden doğruldu ve Stryder'in karşısında durdu. “Bu gece Fatima'ya izin verdim. Bu kadar uzun süre gelmeyeceğini tahmin edemedim. Joanne ve Bridget ortadan kaybolmadan önce dönersin sanmıştım

ama gelmedin. Çocuğun da yalnız uyumasını içim el vermedi.”

Stryder parmaklarını genç kadının saçlarının arasından geçirdi. “Burada beni beklediğini bilseydim geç kalmazdım.”

Rowena gülümsedi ve onu dudaklarından öptü. “Davranışlarımdan ve Alexander’ı da seni rahatsız etmeye teşvik ettiğimden dolayı özür dilerim. Hatalıydım.”

Stryder boğazını temizledi. Karşısında böyle masumca özür dileyen, üstüne üstlük böyle davetkâr bakan bir kadına kızmak kolay değildi.

“Seni bağışlıyorum,” dedi.

“Güzel,” dedi Rowena ve tatlı tatlı meledi.

Stryder gözlerini devirdi.

Rowena güldü. “Şaka yapıyorum sadece,” dedi. Stryder’in omzunun üzerinden Alexander’a baktı ve çocuğun kımıldamadığından emin oldu.

Sonra pelerinini açtı.

Stryder, şeffaf kombinezonun onun vücudunu örtmek yerine daha da ortaya çıkardığını görünce nefesi kesildi. Genç kadının meme uçları pembeleşmiş ve şişmiş, adeta biri tadına baksın diye yalvarıyorlardı.

Daha da önemlisi, Rowena’nın kombinezonu Stryder’in eğri büğrü yazdığı “Stryder’a aidim” sözcüklerini olduğu gibi gösteriyordu.

Rowena elini onun yanağına koydu. “Unutmadım.”

Rowena pelerinini biraz daha açtı ve elini Stryder’in tuniğine doğru uzattı.

“Ben de unutmadım ama ne yazık ki Raven ve Val görünce yıkamak zorunda kaldım. Günlerce dalga geçtiler benimle.”

“Öyle mi?”

“Evet, bu yüzden Raven ceza olarak zırhımı parlatacak bu gece.”

“Ya Val?”

“O hâlâ topallıyor.”

Rowena güldü. Stryder genç kadının pelerinini biraz daha açtı, böylece onun çıplak vücudunu şeffaf kumaşın üzerinden tüm ayrıntılarıyla görebilecekti. “Mmm,” diye kulağına doğru soludu Stryder. “Şu anda içinde olmak isterdim.”

Bu sözlerle Rowena’nın yanakları pembeleşmişti. “Lor-dum, oğlunuz yarım metre ötede uyuyor.”

“Biliyorum, onun için sen şu anda yerde benimle öpüş-müyorsun.”

Stryder onun yüzünü okşadı, koklayarak öptü ve sonra serbest bıraktı.

Rowena geri çekildi ve gülümseyerek yüzüne baktı. “Dinlenmen gerek. Yarın üç kişiyle dövüşeceksin.”

“Evet, öyle.”

Rowena adamın ellerini avuçlarına aldı ve o ellerdeki yara izlerine baktı. “Bana evlenme teklifi ettiğin zaman hayır dediğim için çok özür dilerim. Tanrı’ya yalvarıyorum, yarın bu çılgınlıkta başta sen olmak üzere kimsenin canı yanmasın.”

Stryder başını salladı. “Kazanırsam seninle evleneceğimin farkındasındır umarım.”

“Biliyorum. Alexander’ın bir anneye ihtiyacı var.” Gözlerinde beliren hüznü Stryder’in yüreğini parçaladı.

“Rowena-”

“Şşş!” dedi parmağını adamın dudaklarına koyarak.

“Seni yanımda tutamayacağımı biliyorum, Stryder. Dene-
mek de istemiyorum. Senin de hücrede söylediğin gibi,
en iyisi evlenmemiz. Bu evlilik tüm sorunları çözecek,
Alexander’a da bir yuva kazandıracak.”

Stryder onu hiç şu andaki kadar çok sevmemişti. Rowe-
na kendisi için hiçbir şey istemiyordu. Hiçbir şey.

Genç kadının elini öptü, iyi geceler diledi ve uzaklaşır-
ken arkasından baktı.

O gece, Rowena’nın koyuna dönüşmüş hali gözlerinin
önünden gitmeyen Stryder yatağında dönüp durdu.

Kâbuslar da korkunçtu.

Fatima Alexander’a bakmaya geldiğinde, Raven ve
Druce Stryder’ın dövüşler için hazırlanmasına yardım
ediyorlardı.

İlk mızrak dövüşü sabah ondaydı ve Stryder sahanın
kenarında sırasını beklerken gözleri seyirciler arasında ge-
zinip durdu, ta ki sonunda aradığını bulana kadar.

Rowena nedimeleriyle birlikte oturuyordu, etekleri iş-
lemeli beyaz bir elbise giymişti ve başında da koyun yü-
nüyle süslenmiş bir taç vardı.

Stryder, onun yanında oturan amcasının yüzünü gö-
rünce kahkahasını tutamadı.

Yakınlarındaki herhangi bir erkeği sinirlendirmekte
Rowena’dan iyisi yoktu.

Kral ve amcası burada olmasını emretmişlerdi, elbette
Rowena bu durumdan nefret etmişti.

Ne zaman iki erkek birbirine girse Rowena korkuyla
siner ve gözlerini kapardı. Atların burunlarından soluma-
ları, tahta mızrakların metale değdiğinde kopan gürültü ve

kaçınılmaz sonla yere düşen bir vücudun çıkardığı sestem oldum olası nefret etmişti

Erkekler birbirlerine nasıl bu kadar vahşice davranabiliyorlardı?

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Rowena başını çevirdiğinde Stryder'ı kendisine bakarken bulmayı bekliyordu.

Ama o değildi. Damien aşağıda, büyük beyaz atının üzerinde oturuyordu. İkisi de altın renkli zincirden yapılmış zırhlar giymişti. Rowena, Damien'in yüzünü ya da gözlerini göremiyordu ama onun buz gibi bakışlarını üstünde hissediyordu.

Hemen bakışlarını çevirdi.

Stryder atıyla ortaya çıkana kadar zaman geçmek bilmedi.

Lord ilk rakibini hiç zorlanmadan atından düşürdü. Kalabalıktan alkış sesleri yükseldi.

Listesinin sonuna gelen Stryder atının başını çevirdi. At kişnedi, ön ayaklarıyla havayı dövdü, o sırada Stryder kırılan mızrağını yere düşürdü,

Atını kontrol altına aldı ve başıyla Rowena'yı selamladı.

Rowena dudaklarını ısırdı, olmaması gerektiği halde çok heyecanlıydı. Kendine engel olamadan, sevgili şampiyonuna eliyle bir öpücük gönderdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu amcası.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Rowena ve bakışlarını eteklerine indirdi.

"Sen..." diye başladı amcası, önce Stryder'a sonra yegenine bakarak. "Sen Blackmoor Kontu'na öpücük mü gönderdin?"

“Gözünden bir şey kaçmıyor amcacığım.”

“Evet, gönderdi,” diye söze karıştı yanında oturan Bridget. “Kont’a âşık.”

Rowena arkadaşını dirseğiyle dürttü.

“Doğru mu bu?” diye sordu amcası

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Evet amca. Sanırım öyle.”

Lionel’in yüzü birden ciddileşti. “Öyleyse dua edelim de Rowena, o kaybetmesin.”

“Kaybetmeyecek,” dedi Rowena büyük bir güvenle. Kazanmak zorundaydı. Bütün geleceği lordun başarısına bağlıydı.

Yarışmalar sona erdi ve soylular yemeğe gitti. Stryder ise o gece Rowena’nın çadırına gelmesini bekliyordu. Bütün hazırlıkları yapmıştı, hatta Alexander’ı Raven’ın çadırına göndermişti.

Ama o gelmedi ve Stryder nerede olduğunu sormak için büyük salona gittiğinde Rowena’nın arkadaşı Joanne ile karşılaştı. Genç kız, Rowena’nın hasta olduğunu ve akşamki eğlencelere katılamayacağını söyledi.

Stryder kontrol etmek için odasına gitti ama amcası izin vermedi. “Kimsenin şövalyeler arasında ayırım yaptığımızı düşünmesini istemeyiz, değil mi?”

Adamın yaptığı doğrudu ama yine de sinirlendi Stryder ve çadırına döndü, rüyasında koyun tüyleriyle süslü bir kadınla seviştiğini gördü.

Sabahleyin oyun alanına geldiğinde yorgundu.

Rowena yine izleyici alanındaki yerini almıştı ama bugün biraz solgun görünüyordu.

Stryder endişelenip ona ulaşmaya çalıştı fakat yine amcası ve Kral tarafından engellendi.

Böylece Alexander'ı gönderdi yanına. Oğlu kalabalığın arasında koşarak, insanları itip kakarak Rowena'nın yanına ulaştı.

Rowena oyunları daha rahat izleyebilsin diye Alexander'ı kucağına oturtunca Stryder'in göğsü gururla kabardı. Rowena'nın benzi hâlâ soluktu ama Alexander'a gülerek bir şeyler anlatırken yanaklarına biraz renk gelmişti.

Birkaç dakika sonra mızrak dövüşünde sıra Stryder'a geldi. Raven birden öne atılarak atının dizginlerini tuttu ve rakibi ile dövüleceği alana girmesine izin vermedi.

"Ne yapıyorsun?"

Raven tribünlerden kendilerine doğru koşan Alexander'ı işaret etti.

Alexander yanlarına geldiğinde sendeledi ve bu da atı biraz ürküttü.

Stryder atını yatıştırmaya uğraşırken Raven çocuğu kollarından tuttu ve onu alandan çıkardı.

"Dikkat et, ufaklık," diye uyardı. "Babanın atı seni fare sanıp ezebilir."

Raven nefes nefese kalmış olan Alexander'ı babasına doğru kaldırırken. "Leydi Rowena sana bunu gönderdi baba."

Alexander üzerinde bir şeyler yazılı olan kâğıt parçasını babasına uzattı. "Son maçı da kazanana kadar seni görmeyecekmış. Ama bunu çok iyi saklayacakmışsın, o sonra sana okuyacakmış ve sen de çok mutlu olacaktıydın."

Stryder kucaklayarak oğluna teşekkür etti.

Raven onu yere bırakır bırakmaz çocuk koşarak Rowe-

na'nın yanına geri dönerken Stryder da kâğıdı zırh eldiveninin içine sakladı.

“Bir mektup ha?” diye dalga geçti Raven. “Sen hayatını tehlikeye at, karşılığında öpücük yerine değersiz bir kâğıt parçası al.” Başını iki yana salladı. “Tanrı beni okundan saklasın, eğer bir gün Cupid beni kalbimden vurursa söyleyin ona beni öldürsün.”

Stryder ona aldırmadı, uzattığı mızrağı aldı ve rakibiyle karşılaşmak üzere alana girdi.

Aygırını dörtlüyle sürdü ve ilk geçişte rakibini atından düşürdü.

Stryder mızrağını yere sapladıktan sonra Rowena'nın oturduğu yere baktı.

Ama genç kadın yerinde değildi ve Alexander da ortada görünmüyordu.

Hayal kırıklığı içinde nefesini verdi. Şüphesiz adamı yere sermesine sinirlenmişti

Rowena'yla biraz da vakit geçirebilmiş olmayı dileyerek atından indi ve bir sonraki karşılaşmasını beklemeye başladı.

O gece oyunlar sona erdikten sonra, ne Rowena ne de Alexander büyük salona ya da çadırına uğramışlardı. Sadece Fatima gelmiş ve leydinin bu gece Alexander'ı kendi odasına götürdüğünü söylemişti.

Kahretsin.

Stryder yüreği sancıyarak notu çıkardı ve baktı. Bir kez daha okumayı biliyor olmayı diledi. Güzelce yazılmış satırların üzerinde parmaklarını gezdirirken, özlemle Rowena'nın yanında olduğunu hayal ediyordu.

Daha öncesinde notu neredeyse adamlarından birine okutacaktı ama sonra hemen vazgeçmişti. Çok özel bir şey yazıyor olabilirdi. Rowena mektubu kendisi okumak istediğini söylemişti, o gelene kadar mektuba iyi bakmalıydı.

Kâğıdı burnunun dibine kadar kaldırdı, sanki *onun* kokusunu taşıyordu üzerinde. Birden şeffaf geceliği içindeki hayali canlandı gözünün önüne gelince ürperdi.

“Sen bir cadısın,” dedi. “Bana işkence ediyorsun.”

Ama bu cadıya âşıktı ve yarın kendisine ait olacaktı.

En azından Stryder öyle düşünüyordu.

Sabah güneş ıslıl ışıldı. Uzun süredir ilk kez Stryder rahat uyumuştı ve alana geldiğinde Alexander ile Rowena’yı tribünlerde otururken gördü. İkisi de ona el salladılar.

Stryder içi rahatlayarak ilk iki rakibini yendi ve günün sonunda turnuvada beklediği an geldi çatı.

Damien ve Stryder karşı karşıya geldi.

Çığırkanların sonuçları açıklamasını dinlediler. Neredeyse bitmek üzereydi.

Kısa bir süre sonra Rowena onun olacaktı ve kimse onları ayıramayacaktı.

Damien atını Stryder’in yanına sürdü, miğferinin bile saklayamadığı kibirli bir tavırla baktı. “Sevgiline son kez bak Stryder. Birkaç dakika sonra o benim olacak.”

“Hayır,” dedi Stryder, bu gerçeği yüreğinde hissederek. “O asla senin olmayacak.”

O an, Stryder’in gözünün önüne annesi geldi ve bir aydınlanma yaşadı.

Rowena ile birbirlerine aitlerdi. O kalbine, ruhuna dokunmuştu. Ve şimdi, artık düşmanı olan çocukluk arkada-

şıyla rakipken, Rowena'nın neden bir ödöl olarak algılandığını anladı.

Anladığı kadarıyla, Damien Rowena'yı sırf Stryder istiyor diye istiyordu. Rowena'nın Damien için başka bir anlamı yoktu.

Oysa Stryder için her şey demekti.

Rowena haklıydı. Bazı savaşlar, kılıçla ve mızrakla asla kazanılamazdı. Ok ya da hançer de işe yaramazdı.

Sevgilisini kazanmanın bir tek yolu vardı.

Alexander, babasının rakibi olan şövalyeyi nasıl yeneceğini coşkuyla anlatırken Rowena onu daha da yakınına çekti. Hiç kimse babası gibi büyük bir şövalyeyi yenemezdi. "Amcam öyle söyledi," dedi Alexander. "Ve amcam bana asla yalan söylemez, asla."

Rowena küçük gevezeyi sevgiyle sıkıştırırken, gözleri alanda oyunun başlamasını bekliyordu.

Kendilerinden önceki bütün şövalyeler gibi, Damien ve Stryder da karşı karşıya durdular. Damien'in altın renkli zırhı güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Daha pahalı bir zırh almaya gücü yettiği halde Stryder, basit, gümüş zincirlerden oluşan bir zırh giymişti deri gömleğinin üstüne. Bu aslında bir savaş zırhıydı.

Çığırtnan bayrağını kaldırana kadar ikisinin de atları toprağı eşleyip durdular. Bayrağın inmesiyle iki şövalye birbirlerine doğru atlarını mahmuzladılar.

Rowena duymaktan nefret ettiği o çarpışma sesini beklerken nefesini tuttu.

Ama bu sefer öyle bir ses duyulmadı.

Stryder tam Damien'le çarpacakken atının başını hafifçe çevirdi ve yanından geçip gitti.

Tüm seyirciler gibi Rowena'nın da şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Stryder mızrağını donmuş gibi duran Raven'a doğru attı.

Stryder aklını kaçırmış olmalıydı. Neden Damien'a mızrakla saldırmamıştı?

Çığırkan Stryder'a doğru koştu ve etraf, kendi kalp atışlarını duyacak kadar sessiz olsa da Rowena'nın işitemediği bir şeyler söyledi. Herkes neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Kont yaralanmış mıydı?

Atına mı bir şey olmuştu?

Stryder, Rowena'ya baktı, sonra çığırkana dönerek başını iki yana salladı ve atını topuklayarak alandan uzaklaştı.

Çığırkan tribünlerde oturmakta olan Henry ve Eleanor'un yanına koştu. Derin bir nefes aldı ve yüksek sesle, "Majesteleri, Blackmoor Kontu yarışmadan çekildi. Oyunun kazananı ve turnuvanın galibi, Bijoux ve Averlay Kontu, Navarre'li Damien St. Cyr'dır."

Rowena sersemlemiş halde, biraz önce tanık olduklarına inanamadan sessizce oturuyordu.

"Lanetleneceğim ve cehennem ateşlerinde yanacağım," dedi birisi arkadan. "Bu rezalete inanamıyorum. Hatırlıyor musunuz, geçen yıl bu adam sırf oyunu kazanabilmek için neredeyse en iyi arkadaşını öldürüyordu?"

"Evet, evet," dedi başka biri. "Sussex Sürtüğü muradına erdi. Stryder'ın kaybedeceğini rüyamda görsem inanmazdım."

"Bırak şu kadını. Kadınların yüz karası o."

Bu sert sözler Rowena'nın kalbine sızıp canını yakar-

ken amcası ayağa kalkıp arkalarındaki adamlara bağırdı. “Ne cüretle böyle konuşursunuz?”

Bir şeyler daha söyledi ama Rowena kulaklarının çınlamasından hiçbir şey duyamaz olmuştu.

“Babam kaybetti öyle mi?” Alexander’ın yüzü asıldı. “Nasıl kaybedebilir ki?”

Rowena çocuğu kucaklayarak kaldırdı ve Joanne’e verdi. Kalabalıktan ve her şeyden bir an önce uzaklaşmalıydı. Az önce olanlara akıl erdiremiyordu.

Sevgili şövalyesi onun için dövüşmeyi reddetmişti.

Zorlukla kalktı ve bastığı yeri görmeden saraya doğru koştu.

Stryder çekip gitmiş miydi?

Rowena’yı cezalandırmak mı istemişti?

“Aman Tanrım,” diye derin bir nefes aldı. “Lütfen bu bir rüya olsun. Lütfen doğru olmasın.”

Ama doğrudu.

Stryder gitmişti ve onu istememişti. Sudan sebeplerle öldüren şövalyesi onu burada, korkunç bir aşağılamaya maruz bırakıp çekip gitmişti.

Savaşmak için yaşayan Stryder, onun için savaşmayı reddetmişti.

Çok canı yanıyordu, gözyaşları sel gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Ölmek isteyerek odasına gitti, böylece yatağına uzanıp bugün hiç yaşanmamış gibi yapacaktı.

“Rowena!” Bridget acıdan büzülmüş halde yatan Rowena’yı uyandırmak için sesleniyor, çekiştiriyordu. “Şarkı yarışması başlıyor. Kalk hadi.”

Rowena kalkmayı reddetti. Bu yataktan bir daha çıkmayacaktı.

“Kalk!” dedi Joanne onu dürtükleyerek. “Kral Henry bizzat kendisi söyledi, eğer gelmezsen seni getirmeleri için muhafızları gönderecekmış.”

“Neden?” dedi Rowena. “Benim için dövüşmeyen Stryder, benim için şarkı mı söyleyecek sanıyorsun? İnsanların hakkımda fısıldaştıkları, arkamdan konuştukları o yere dönmeyi hiç istemiyorum.”

Arkadaşları utanarak bakiştılar.

Joanne yeniden denedi. “Kral’ın emri bu Rowena. Lütfen.”

Doğduğu güne lanetler okuyarak yatağında doğruldu Rowena.

Arkadaşları hemen elbisesini düzeltmeye, saçlarını taramaya koştular.

“Dokunmayın!” diye haykırdı arkadaşlarını iterek. “Ben Sussex Sürtüğü’yüm. Erkekler beni görünüşümden dolayı değil topraklarım için istiyorlar. Sadece topraklarım için.”

Bridget üzgün bir şekilde arkadaşına baktı. “Hiç olmazsa yüzünü yıka.”

Rowena başını hayır anlamında sallayarak yataktan kalktı, kapıyı ardına kadar açtı ve öfkeyle merdivenlerden inmeye başladı. Neden üstüne başına özen gösterecekti ki?

Büyük salona yaklaşırken cesaretini kaybetmeye başladı. İçerisi oldukça kalabalıktı. Hepsi içeri girerken gözlerini ona diktiler.

Başlar birbirine yaklaştı, dedikodu başladı ama Rowena hiçbirine aldırmadı.

Başını kraliçe gibi kaldırarak aralarından geçerken bazı-

ları kakhkaha atmaya cüret ettiler ama Rowena yine aldırmadı.

Hiçbir şey hissetmiyordu. Hissettiği tek şey, kırılan kalbinin acısıydı.

Eleanor'un sağında kendisi için ayrılmış olan sandalyeye doğru gitti.

"Çocuğum," dedi Kraliçe, Rowena sandalyesine otururken, "kaza mı geçirdin?"

"Evet, majesteleri," dedi Rowena. "Ayaklar altına alındım ve ezildim. Korkarım bir daha asla eskisi gibi olamayacağım."

Kraliçe elini okşadı. "Üç ozanı kaçırdın şimdiden."

"İyi miydiler?"

"Hayır. Duymak zorunda kalmadığın için şanslısın."

Eleanor'un şakaları bile genç kadını neşelendirmiyordu. "Kaç katılan var?"

"On iki kişi."

Rowena derin bir nefes alarak sonraki erkek yarışmacının şarkısını beklemeye başladı. Dinlerken, Stryder'a hak vermeye başladı içinden. Aşk şarkıları geçekten de saçmalıktı. Gerçek aşktan söz etmiyor, kadınların boyunlarına ve kuru popolarına övgüler düzüyorlardı.

Bundan sonra şövalyelere lanetler okumayacaktı. Bu uyduruk şarkıları söyleyen korkunç adamların, karşılıksız olarak birine âşık olmalarını diledi

Ozanlar şarkılarını söylerken Rowena bağırmmamak için kendini zor tutuyordu. "Siz aşk hakkında ne biliyorsunuz ki? Eğer kalbiniz gerçekten kırılmışsa, bırakın şarkı söylemeyi nefes bile alamazsınız."

Ama sustu, çünkü salondaki herkesin gözü üstündeydi.

“Sabret çocuğum,” dedi Eleanor. “Dinleyecek sadece bir kişi kaldı ve sonra odana çekilebilirsin.”

Belki de çekilemezdi? Bu yarışmadan sonra Rowena, Damien’la buluşup düğünlerini planlamalıydı. Bir de turnuvarın kraliçesi olarak ilan edileceği bu geceki ziyafet vardı.

Belki bu son yarışmacı Rowena’yı bekleyen dehşet dolu günler kadar korkunç olmazdı.

Gözlerini yere dikmiş, son yarışmacıya bakmadan yerinde oturuyordu.

Birden salonu derinden gelen zengin bir bariton ses doldurdu ve bu hayatında duyduğu en güzel sesi.

Kalp atışları hızlanırken başını kaldırdı ve elinde annesinin lavtasıyla duran Stryder’la göz göze geldi.

Ama söylediği bir aşk şarkısı değildi. Daha çok, kendini koyun zanneden bir genç kızı anlatan esprili bir şiirdi.

Ve onu iştahla yiyen bir genç adamı.

Stryder son mısrayı söylerken salonu alkış ve kahkaha sesleri doldurdu.

Nefes al, nefes al.

Rowena’nın tek düşünebildiği şey buydu. Ve Stryder kendisine doğru yaklaşırken hiç nefes alamadı.

Stryder uzanıp Rowena’nın saçını ve başındaki tüylü tacı düzeltti. “Sanırım kuzum tüyelerini dökmüş.”

Rowena kahkahalarla gülerken gözlerinden yaşlar iniyordu.

“Pekâlâ,” dedi Henry. “Böyle bir gün yaşayacağımızı hiç düşünmemiştik Şampiyonumuz olarak bildiğimiz kişi meğer bir ozanmış.”

Rowena kıkırdadı. “Evet ama her ikisinde de rakipsiz.”

Henry buna gülümsedi. “Eleanor?”

“Bence en iyileri Lord Stryder. Sizler ne dersiniz?”

Kadınlar arasında bir alkış koptu ve erkeklerin kimi inledi, kimi söylendi.

Ama ne Stryder ne Rowena duyuyorlardı, gözleri birbirinde öylece duruyorlardı.

“Şimdi, Leydi Rowena,” dedi Henry, “evleneceğiniz adamı seçme özgürlüğüne sahipsiniz. Kimi seçiyorsunuz?”

Damien ayağa kalktı.

O ana kadar Rowena onun salonda olduğunu fark etmemişti bile.

Damien konuşmadı ya da hareket etmedi.

“Aklında biri var mı?” diye sordu Eleanor.

“Evet, var,” dedi Rowena. “Ne zaman istersem bana şarkı söyleyecek birini istiyorum. Güçlü ve ateşli, soylu bir şövalyenin sahip olduğu tüm özellikleri taşıyan biri olmalı. Bu şövalyeler ülkesinde kendisi ve başkaları için savaşmaktan korkmayacak bir şampiyon istiyorum.”

Stryder’ın gözlerinin içine baktı. “Aşkın Leydisi olan benim için tek bir koca olabilir.”

“Ve kim o?”

“Bütün şövalyelerin arasındaki gerçek prens. Blackmoor Kontu Lord Stryder.”

Damien’in karşı çıkmasını beklemişti ama öyle olmadı. Adam hafifçe adamlarına işaret etti ve sessizce salondan ayrıldılar.

“Siz ne diyorsunuz Lord Stryder?” diye sordu Henry. “Onunla evlenmek zorunda kalmamak için elinizden geleni yaptınız. Leydinin seçimini nasıl karşılıyorsunuz?”

Stryder'in gözleri Rowena'nın gözlerinden bir an bile ayrılmadı. "Majesteleri, ben ölene kadar leydimin yanında hizmetinizde olacağım." Uzandı, genç kadının gözyaşlarını sildi.

"Pekâlâ o zaman," dedi Henry. "Yarın sabah düğününde sizi göreceğiz."

Kral ve Kraliçe ayağa kalktılar, önlerinden geçerken Rowena Eleanor'un mırıldandığını duydu. "Sana demiştim Henry. Beni danışmanlarından daha çok dinlemelisin."

Stryder, salondaki kalabalığa ve amcasına aldırmadan Rowena'yı sandalyesinden kaldırıp kollarına aldı, merdivenleri çıkarıp yatak odasına kadar taşıdı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Rowena.

"Seni rezil etmeye uğraşıyorum, böylece yarın benimle evlenmekten başka şansın kalmaz."

Bir kahkaha attı Rowena. "Beni yeterince rezil ettiniz lordum."

"Nasıl?"

"Sana gönderdiğim not yanında mı?"

Stryder notu gömleğinin kolundan çıkardı.

Rowena kâğıdı açtı ve okumaya başladı. "Kalbimin şövalyesi, kadınların rüyası, şunu bilmelisin ki bu turnuvayı kazanmak zorundasın. Aksi halde yeni efendime yükümü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Stryder onun ne demek istemediğini hiç anlamamıştı. "Ne yükü?"

Rowena genç adamın elini tuttu ve karnına, yazıların hâlâ durduğu yere götürdü. "Evet lordum. Daha erken ama ben içimde gelecekteki varisini taşıdığımdan emimim."

Stryder nefes almayı unuttu ve kulaklarına inanamayarak Rowena'ya baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Dediğim gibi daha erken ama adet günüm geçeli çok oldu. Sanırım kısa süre sonra kendi çocuğumuza kavuşacağız. Ama korkma, bizimle kalman için sana baskı yapmayacağım."

"Beni kendi evimden süreceksin?"

"Hayır," dedi Rowena kaşlarını çatarak. Nasıl böyle bir şey düşünebilirdi? "Asla öyle bir şey yapmam."

"O zaman ben de biraz önce söylediklerimi tekrarlayacağım. Bir daha asla yanından ayrılmayacağım. Evet, kardeşlerim için savaşmaya devam edeceğim ama kalbim olmadan savaşmam. Ve benim kalbim sensin. Seni seviyorum Rowena. Senden başka kadın yok benim için."

Rowena onu sevgiyle öptü. "O zaman harika Stryder. Çünkü benim için de dünyada başka bir erkek yok."

BÖLÜM 18

Stryder eşyalarının son kalanlarını vagonlardan birine yüklerken Rowena duraksadı. Ne garipti, buraya ilk geldiğinde Hexham'dan bir koca ve bir çocukla ayrılacağını hayal bile etmemişti.

Oysa şimdi, Alexander'ın elini tutarken sevdiği adamın yeni evlerine yapacakları yolculuk için son hazırlıkları tamamlamasını izliyordu.

Turnuva için gelen soyluların çoğu çoktan gitmişlerdi ve Henry ile Eleanor da ertesi gün ayrılacaklardı.

Swan asık suratıyla yanlarındaydı ama atının üstünde, gözlerinden biri morarmış halde Val ile Will'in arasında duruyordu. Raven, Alexander'ın küçük atının dizginlerini tutuyordu, yolculuk boyunca çocuğa göz kulak olmaya gönüllü olmuştu.

Stryder'in evine varmaları birkaç gün sürecekti. Raven ve Val orada kalırken, Swan ve Will kuzeye, Kit ise diğerlerini kontrol etmeye gideceklerdi.

Amcası gözlerinde yaşlarla Rowena'nın yanında duru-

yordu. Stryder onun kiracısı olarak Sussex'te kalmasına, topraklarını ve adamlarını idare etmesine memnuniyetle izin vermişti.

"Seni çok özleyeceğim, meleğim," dedi yeğenini yanından öpmeden önce.

"Ben de seni amca. Bana yazacak mısın?"

"Her zaman."

Son sandık da yüklendikten sonra Stryder yanlarına geldi. "Kontes biz hazırız, ne zaman isterseniz yola çıkabiliriz."

Rowena başını salladı ve eteklerini topladı ama bir adım atamadan Damien'in yaklaşmakta olduğunu gördü.

Uzun pelerini adamın arkasında uçuşuyordu ve yanında iki tane iri yarı adamı vardı. Damien yaklaşınca adamlar geride kaldılar.

Damien gelip konuşmadan önlerinde durdu. Her zaman olduğu gibi bu sefer de Rowena onun kime baktığını anlayamamıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Damien bir adım öne çıktı ve eldivenli elini uzatarak Alexander'ın saçlarını karıştırdı.

"Ailene iyi bak, Stryder," dedi sertçe. "Dikkat et, onlara bir zarar gelmesin."

Damien, Alexander'ı kaldırıp küçük atına oturttu.

Tek kelime etmeden döndü ve herkesin şaşkın bakışları altında uzaklaştı.

"Çok tuhaf," dedi Rowena.

"O sorunlu bir adam," dedi Stryder usulca. "Umarım o da bir gün aradığı huzuru bulur."

Stryder elini Rowena'nın amcasına uzattı. "Kendinize iyi bakın lordum. Yakında görüşürüz."

“Görüşürüz,” dedi yaşlı adam. “Korkarım bu şato Rowena ve arkadaşları olmadan çok sessiz kalacak. Yakında ziyaretinize gelirim.”

Rowena da amcasına veda ettikten sonra Stryder onu kucaklayarak atının yanına götürdü, kaldırıp eyerin üstüne oturtttuktan sonra dizginleri eline verdi. “Hazır mısın leydim?”

“Evet şövalyem. Beni geleceğimize götür, nasıl olduğu fark etmez.” Çünkü artık Rowena prensini bulmuştu, onunla birlikteyken geleceğinin asla karanlık olmayacağını biliyordu.

Aşk gerçekten de her zorluğun üstesinden geliyordu. İki dik kafalı, bağımsız insan bir araya gelip kendilerinden daha inatçı çocuklar yetiştirmek üzere bir aile kuruyorlardı.

Ama Rowena’ya göre her şey mükemmeldi. Sonuçta, dünyanın kelimeleri ve kılıcı aynı ustalıkta kullanabilen kahramanlara ihtiyacı vardı.

SONSÖZ

Withernsea, İngiltere.

Üç Ay Sonra

Acre'lı Christian, kasabanın tek hanının meyhanesinde oturmuş yemeğini yiyorken, hanın diğer müşterileri de gürültüyle sohbet edip içkilerini içiyorlardı.

Dört gündür buradaydı, buluşmak için Pagan ve Lochlan MacAllister'ı bekliyordu. Planları güçlerini birleştirmekti.

Hepsi, kardeşleriyle birlikte bu tarafa geldiği haberini aldıkları Lysander'ın katilinin peşindeydiler. Eğer Lysander'ın katili yakınlarda bir yerlerdeyse, Christian onu bulup yaptıklarının cezasını verirdi. Ve eğer Lochlan, kayıp kardeşi hakkında işe yarar bir bilgi edinebilmişse Christian çok mutlu olacaktı.

Ama günün sonunda, Lysander'ın ruhunun huzur bulması yegâne önemli şeydi

Birasının son yudumunu da içtikten sonra parayı masanın üstüne bıraktı ve odasına çıktı.

Böyle zamanlarda yalnız seyahat etmekten nefret ediyordu. Özellikle de Nassir ve Zenobia'dan daha yeni ayrılmışken. Onlar da bir gün önce Kutsal Topraklar'a gitmek üzere yola çıkmışlardı.

Ama Christian kendi hayatını yalnız yaşamaya karar vermişti.

Zaten çocukluğunun büyük bir kısmı konuşmanın yasak olduğu bir manastır hücresinde geçmişti. Gerektiğinde konuşmak için ellerini kullanırlardı. Asla ağızlarını değil. Bu yüzden sessizlik ve yalnızlık Christian'a yabancı şeyler değildi.

Christian koridorun sonundaki odasının kapısını açtı ve içeride beklemekte olan silueti fark edince hemen geri çekildi.

Kimliği belirsiz kişi uzun, siyah kadifeden bir pelerin giyiyordu, her yanı öyle örtülüydü ki cinsiyeti ya da milliyetini anlamak imkânsızdı.

"Yanlış odaya mı geldiniz?" diye sordu, belki başka bir seyyahtır diye düşünerek.

Siluet ona döndü.

"Size bağlı," dedi bir kadın sesi. Ses düzgün, ahenkli ve aksanlıydı. "Siz Acre'lı Christian mısınız?"

"Kim soruyor?"

Kadın öne doğru ilerledi ve Christian'ın boynunda doğduğu günden beri taşıdığı, annesinin armasını taşıyan altın zinciri cesurca tuttu.

"Evet," dedi kadın zinciri Christian'ın siyah kadifeden rahip giysisinin üzerine bıraktı yeniden. "Aradığım adam senmişsin gerçekten."

"Siz kimsiniz?"

Zarif eller, pelerinin karanlık kıvrımlarının arasından çıktı ve pelerinin bağcığını çözdü. Christian daha gözünü kırıpamadan pelerin hafif bir esintiyle yere düştü.

Karşısında, simsiyah güzelliğini gölgeleyecek tek iz olmayan bir afet duruyordu. Uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve göğüslerini örterek uyluklarına kadar uzanıyordu.

“Ben kim miyim?” diye sordu kadın. “Ben senin karı-nım ve senin olmaya geldim. En azından bu geceliğine.”

YAZAR NOTU

Bu kadar kısa bir sürede, Haçlı Seferleri'ne yol açan Doğu ve Batı arasındaki çatışmayı anlatmak elbette mümkün değil. Tarih kazananlar tarafından yazılır ve dünyada acı çeken çocuklar var olduğu sürece gerçek kazananlardan söz edemeyiz. İki taraf da haksızdı ama bedelini masumlar ödedi.

Hem Sarazenler'in hem de Haçlılar'ın gaddarlıklarını bütün tarih kitaplarında okuyabilirsiniz. Benim kalbim, hangi taraftan olursa olsun, boş yere ölenlerin yanında. Keşke, politika ve dine bulaşmadan, kendilerini savunamayan insanlar için savaştan 'Yoldaşlar' diye bir topluluk gerçekten olsaydı. Kendilerini, gereksiz yere acı çeken insanları özgürlüğüne kavuşturmaya adanmış o güzel adamlar gerçekten var olsalardı.

T.H. White'ın Kral Arthur için yazdığı gibi: "Güç her zaman haklı değildir."

Ortaçağ gezgin ozanlarının başta gelen ilkelerinden biridir bu. Kültürel ve dini farklılıklarını bir yana bırakıp dünyayı herkes için daha yaşanabilir bir yer yapmak için savaştan kahramanlar, sizi çok seviyorum.